KATE ROSE

Zeița nopții

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Aspru și strident, țipătul unui pescăruș sparse liniștea după-amiezii.

Lita Winslow, cu ochii pe jumătate închiși ca să se apere de lumina soarelui, își înălță capul să urmărească zborul grațios al păsării. Îl văzu planând o clipă, plonjând spre o pradă invizibilă, apoi așezându-se, plouat, pe o piatră puțin mai departe.

– Curaj! îi strigă. În mare mai sunt și alți pești; cu un pic de bunăvoință, următoarea încercare o să aibă succes. Ia te uită, continuă imediat, cu o expresie ironică, am început să vorbesc și cu păsările, acum!

Am stat singură prea mult timp?

O rafală de vânt îi răvăși pe față pletele negre. Cu o mână, tânăra femeie își adună părul pe ceafă, începând din nou urcarea spre vârful falezei. Mult sub ea, valurile Pacificului asaltau coasta, foarte învârtoșate în această parte a Californiei. Piuitul exasperat al unui pescăruș atrase din nou atenția Litei, care oftă. Cunoștea foarte bine sentimentul acesta de frustrare datorat eșecului repetat. De câteva săptămâni, se străduia în zadar să compună un nou cântec. Totuși, muzica și cuvintele i se învârteau în cap, gata să capete contur și fiecare zi care trecea îi sporea nerăbdarea.

– Aș face bine să-mi urmez propriile sfaturi: să perseverez fără să mă descurajez, murmură când ajunse pe terasa cu pietre mari, din spatele casei.

Îi plăcea la nebunie vila izolată de pe faleză. Cu toată iritarea pe care o încerca, zâmbi, fericită că se afla aici. Era adevăratul ei cămin… singurul pe care-l avusese, își spuse cu amărăciune.

La ce bun să răscolesc amintirile astea încă atât de dureroase? se întrebă, ștergându-se pe picioare înainte de a intra.

Un zgomot de motor se auzi în fața casei.

– Cine-ar putea să fie? se întrebă surprinsă, ridicându-se brusc.

Doar un trecător? Era puțin probabil așa ceva. Cu pas alert, tânăra femeie ocoli casa și se uită curioasă la mașinuța care oprea în fața ușii. Fără să se gândească să oprească motorul, din ea ieși un bărbat.

– Jack Connery! Ce surpriză! exclamă făcându-i un semn de bun venit. Cărui fapt datorez plăcerea vizitei tale?

Nu avu timp să se ducă la el, pentru că telefonul începu să sune.

– Scuză-mă, Jack! N-ai de cât să intri și ne vedem după aceea.

– Nu, stai puțin! replică vizitatorul cu o vehemență care o surprinse. Lita șovăi, dar nu putu rezista tentației de a ști cine o suna.

– Ne întâlnim în bucătărie, îi aruncă peste umăr.

– Lita! auzi după ce ridică receptorul, e mama.

– Bună, mamă, răspunse tânăra femeie așezându-se pe scaun, pentru că discuțiile cu mama rareori erau scurte.

Jack Connery, care intră în cameră, rămase nemișcat când descoperi că Lita vorbea deja. Prin gesturi largi, îi ceru să lase jos receptorul, însă Lita nu-l luă în seamă.

– N-o să ghicești cine e la mine. Nu, nu e vorba despre tata, ci de Jack Connery. Da, o surpriză, nu-i așa?

Descumpănit, tânărul ascultă în tăcere timp de câteva minute.

– Mamă, iartă-mă că trebuie să întrerup, se hotărî în sfârșit să termine Lita, însă Jack n-a făcut atâta drum ca să mă asculte sporovăind. Nu, adăugă, încruntându-se puțin, n-am mai vorbit cu Melanie la telefon de câteva săptămâni. De ce? S-a întâmplat ceva?

Răspunsul mamei o făcu să pălească și continuă cu glas schimbat:

– Hai, liniștește-te. N-ai de ce să-ți închipui ce e mai rău doar pentru că nu răspunde nimeni la ea.

Ei însăși îi era greu să alunge imaginile teribile care i se trezeau în minte. Ultima dată când verișoara ei dispăruse, fusese cât pe ce să… De data asta, motivul absenței sale era de bună seamă banal… da, vroia să se convingă de asta.

– Sunt convinsă că Melanie este bine mersi.

Dar, dacă asta te liniștește, o să iau mâine avionul ca să merg la ea. Oricum, am niște lucruri de rezolvat la Washington. Nu știu dacă știe mai multe despre ea, spuse uitându-se la cel care abia venise, dar dacă e cazul, o să-ți spun imediat.

Venirea neprevăzută a lui Jack– impresarul verișoarei ei– chiar în momentul în care mama era îngrijorată de dispariția Melaniei, de bună seamă nu era o coincidență, își spuse Lita. Dar n-avea nici un rost să împărtășească temerile mamei înainte de a sta de vorbă cu Jack.

– Da, mamă, așa o să fac, promise tânăra femeie pe un ton exasperat. O să te sun imediat ce o să aflu ceva noutăți. La revedere.

Imediat după ce închise telefonul, Lita se întoarse spre vizitatorul ei și îl întrebă direct:

– A pățit din nou ceva?

Ce s-a-ntâmplat? insistă ea, pentru că era de-ajuns să vadă chipul întunecat al lui Jack ca să ghicească răspunsul.

– A dispărut, spuse Jack, direct.

– Vrei să spui că a început din nou să se plimbe prin baruri?

– Nu… sau mai bine zis nu știu, răspunse impresarul mușcându-și buzele. Nu s-a întors acasă și nimeni nu știe unde este…

Tăcu, deodată încurcat. Lita știu ce avea să propună încă înainte de a spune ceva.

– Ei bine, cunoști ce a fost stabilit în contract, adăugă impresarul după ce-și drese glasul. Dacă Melanie nu se ține de cuvânt sau dacă nu poate să cânte, trebuie să-i ții locul.

Ideea de a se etala din nou într-un club de noapte o făcea să se îngrozească, și Lita n-ar fi acceptat niciodată asemenea condiție dacă n-ar fi fost vorba de verișoara ei. Însă semnase contractul și nu putea să dea înapoi.

– Foarte bine. Mi-ai rezervat un bilet de avion, sau trebuie să mă ocup eu?

– Nu ți-a spus nimic nou în ultimul timp? întrebă Jack fără să-i răspundă.

– Nu. Cea mai mare parte a timpului mi-am petrecut-o pe malul mării. Am mai și scos din priză din când în când telefonul. Mama are prostul obicei de a suna la orice oră ca să mi se plângă de tata… Melanie poate a încercat să ia legătura cu mine, dar fără succes.

Sper să nu se fi întâmplat așa ceva.

– N-ai ce să-ți reproșezi, o liniști Jack, care acum părea mai calm. Nimeni n-o poate proteja împotriva ei înșăși. Ca să revenim puțin, nu, nu ți-am rezervat nici un bilet de avion, dar o să mă ocup imediat.

– În cazul ăsta, mă duc să-mi fac bagajele. Nu durează prea mult, spuse gazda plecând spre camera ei.

Într-adevăr, după o oră, Jack îi punea valiza în portbagaj și pornea în timp ce soarele apunea într-o vâlvătaie strălucitoare.

***

La Washington, cu toate că nu era decât opt seara, era deja întuneric.

Cu punctualitatea lui obișnuită, Keith Christophe împinse ușa localului său de noapte, gata să înceapă o nouă zi de lucru.

– Bună seara, domnule Christophe, îl întâmpină secretara. Astă-seară am nevoie de câteva semnături.

– Mulțumesc, Felice, răspunse Keith zâmbindu-i, cu zâmbetul acela straniu, care făcea să bată mai tare inimile femeilor. Vrei să-ți chem un taxi?

– Mulțumesc, dar n-are rost.

Felice se ridică, își luă pardesiul și geanta, apoi, radiind de fericire, întinse cu mândrie mâna stângă spre el.

– Așadar, Craig s-a hotărât în sfârșit să te ceară de soție, trase concluzia Keith cu un zâmbet amuzat, când îi văzu inelul cu diamant pe deget.

La fel ca tot personalul clubului, știa povestea idilei secretarei cu Craig. Atracția lor data de pe vremea studenției. De zece ani, Felice îl iubea fără să spună nimic. Să devină soția lui era visul la care ținea cel mai mult și astăzi visul devenea în sfârșit realitate.

– Felicitările mele, Felice. Să nu uiți să-mi spui data căsătoriei.

– Mulțumesc, domnule Christophe, răspunse ea înroșindu-se. Acum, trebuie să plec, Craig mă așteaptă afară.

Gândindu-se deja la o problemă încurcată, Keith abia îi remarcă plecarea. Semnă repede cele câteva

documente pe care i le lăsase secretara, înainte de a se duce în biroul său, unde apăsă pe butonul interfonului.

Marty Khan savura un gin în local, când barmanul îl avertiză că patronul vroia să-l vadă imediat. Vestea nu-l surprinse deloc. De fapt, aștepta și se temea de câteva zile de această confruntare inevitabilă.

– Ei bine, începu imediat Keith Christophe cu un glas nu prea prietenos. Melanie King va cânta sau nu în week-end?

Stânjenit, Marty se legăna de pe un picior pe celălalt, neîndrăznind să-l privească în ochi. În cele din urmă, ridică din umeri cu un gest de neputință și recunoscu:

– Nu știu. N-a fost la repetiția de astăzi. N-a mai fost văzută de vinerea trecută.

– A început din nou să bea? întrebă Keith cu asprime.

– Fir-ar să fie, măcar dac-aș fi știut! Am supravegheat-o, așa cum mi-ai cerut, dar n-am remarcat nimic. În fiecare seară, cineva de la club o conducea acasă… și aproape o băgam în pat!

– Da, știu, oftă Keith neputincios, rezemându-se de spătarul fotoliului pivotant și invitându-și cu un gest interlocutorul să se așeze.

– Ai luat legătura cu Connery? Trebuie să ne facă rost de o cântăreață în locul Melaniei, dacă-mi aduc bine aminte de prevederile contractului.

– Îl caut de două zile, fără să dau de el.

Cu o sclipire alarmantă în privire, Keith Christophe se ridică.

– Dacă nu reușești să dai de el până mâine la prânz, spune-mi. O să mă ocup chiar eu de problema asta.

Pe Marty îl trecu un fior pe șira spinării. Era mulțumit că furia șefului nu era îndreptată împotriva lui…

– De acord, patroane, murmură urmându-l în local.

Jack Connery avea tot interesul să ia repede măsuri, pentru că altfel, putea să aibă necazuri serioase.

***

Zborul până la Washington se dovedi a fi o încercare. Litei nu-i plăcuse niciodată să zboare cu avionul, însă de data asta parcă totul se coaliza să-i pună nervii la grea încercare. În ciuda oboselii, nu reușea să adoarmă…

fără îndoială din cauza băiețandrului așezat în spatele ei, care lovea tot timpul cu picioarele spătarul scaunului.

Jack ațipise în cele din urmă, dar nici măcar după ce puștiul insuportabil adormise la rândul lui, Lita nu reuși să se liniștească. O melodie, frânturi de versuri îi răsunau în urechi:

"Până acum viața mea n-a fost decât o iluzie,
o serie de visuri niciodată împlinite
care toate mi-au trecut printre degete
lăsându-mi doar regrete…"

Încă mult timp, cântecelul îi frământă mintea apoi Lita închise ochii și adormi… ca să nu se mai trezească decât la sosirea pe aeroportul internațional din Washington.

Cu toate că era dimineața devreme, o mulțime de oameni se înghesuiau deja în săli lângă benzile rulante care aduceau bagajele.

Jack, împins în momentul în care scotea biletul Litei din buzunar, i-l întinse tinerei femei înainte de a pune mâna pe una dintre valizele lui.

Lita îl puse în geantă fără să arunce o privire și așteptă să-i apară bagajele.

Un taxi îi duse după aceea până la apartamentul unde locuia Melanie.

– Ești sigură că vrei să stai aici? întrebă Jack neliniștit, odată ajunși în fața ușii.

Lita nu-i răspunse imediat. Intră cu pas hotărât, strigându-și verișoara… fără succes, bineînțeles. După aceea, se întoarse spre Jack. Pentru prima dată, își dădu seama că tâmplele îi zvâcneau. Se străduia să-și ascundă neliniștea și-i zâmbi tandru.

– O să locuiesc aici în timpul ședерii la Washington, răspunse în cele din urmă. Dacă nu e vorba decât despre o escapadă din cauza tracului sau dorința de a fi puțin singură, aici se va întoarce. Dacă i s-a întâplat ceva serios… mesajele vor ajunge la ea acasă. Însă poate o să avem plăcuta surpriză să ne trezim cu ea în după-amiaza asta, adăugă tânăra femeie cu un optimism ostentativ.

Ultima ei remarcă nu-l liniști deloc pe Jack. Părea atât de dezamăgit că Lita nu-i lua în seamă temerile. Îl bănuise mereu că era îndrăgostit de verișoara ei. Altfel, cum putea să-și explice străduința lui pentru a-i face rost

de primul contract… de al doilea… de următorul? Și uite că Melanie dispărea chiar în momentul în care munca lui îndârjită începea să dea roade: talentul tinerei femei începea să fie recunoscut și obținuse o angajare la Sydney's.

De altfel, de asta absența ei era atât de neînțeles. Acum avea la îndemână succesul și celebritatea– adică tot ce-și dorea. De ce fugise?

Dacă mă chinui așa, n-am să găsesc nici un răspuns, își spuse Lita, care reluă cu glas hotărât:

– Jack, ar trebui să pleci. După-amiază sunt așteptată la repetiție și aș vrea să mă odihnesc puțin înainte de a ajunge la club. Trebuie să mă și pregătesc. Se așteaptă de la mine să fiu o cântăreață de prima mână.

Jack încuviință clătinând din cap și acceptă ca Lita să-l conducă până la taxi.

– Să-mi spui imediat dacă ai ceva noutăți, de acord?

– Bineînțeles, promise ea.

Cu un zâmbet forțat, ridică mâna și-și încrucișă două degete. Era vorba despre un vechi cod între ei, un semn de baftă pe care-l folosea altădată înainte de fiecare concert.

Nemișcată în fața ușii, Lita îl urmări cu privirea. Nu reușea să-și înțeleagă verișoara. Contractul de la Sidney's reprezenta șansa vieții ei. Ce putuse să se întâmple? Unde era Melanie?

***

– Unde este?

Întrebarea veni imediat ce Marty Khan intră în club.

Prezența directorului în local la unsprezece dimineața nu prevestea nimic bun, înțelese Marty luând paharul cu suc de roșii pe care i-l întindea barmanul. Îl plângea pe cel, sau pe cea asupra căruia se va abate mânia lui Keith Cristophe.

– Nimeni n-a văzut-o, răspunse Marty Khan. Azi-dimineață, când am vrut să vorbesc cu ea, mi-a răspuns robotul.

Keith îl fulgeră cu privirea. Marty se înfioră. Întâlnirea lui cu Melanie King sau cu impresarul ei, n-ar fi deloc o discuție de curtoazie!

Keith își goli paharul dintr-o înghițituă și spuse:

– Mă duc să-i fac o vizită lui Jack Connery. Îmi este dator cu o cântăreață în locul Melaniei.

– Nu va fi nevoie, domnule Christophe, se auzi un glas melodios în momentul în care acesta se pregătea să se ridice.

Keith nu lăsă să i se ghicească surprinderea. Detașat, o studie pe femeia care se apropia de el. Glasul neliniștit i se păruse cunoscut, dar în local era destul de întuneric și nu putea să-i vadă chipul.

– Ce te face să crezi asta? o întrebă.

Pe urmă, cum necunoscuta se apropia de tejgheaua unde era mai multă lumină, adăugă pe un ton îmbunat:

– Ei bine, iat-o pe Lita Winslow… dacă nu mă înșel.

– Chiar ea, confirmă Lita zâmbindu-i binevoitor.

– Îmi pare bine să te cunosc, murmură bărbatul ducând la buze mâna pe care ea i-o întindea.

Mângâierea lui fierbinte și discretă, dovedea că era obișnuit cu galanteria… și cu femeile, își spuse Lita. Felul cum parcă o dezbrăca din priviri mai dovedea și interesul pe care-l avea față de sexul slab. Totuși, în ciuda insistenței privirii lui, Lita nu se simți stânjenită.

Admirația lui fățișă era mai degrabă flatantă.

– Dacă n-ai mâncat încă, aș fi încântat să te servesc cu ceva, se oferi el.

– Mulțumesc, dar am prânzit deja.

– Presupun că nici tu n-ai văzut-o pe Melanie…

Cu toate că nu știa legătura dintre cele două tinere femei, prefera să fie circumspect.

– Nu, într-adevăr.

– O cafea, doamnă Winslow? întrebă barmanul, vizibil plăcut impresionat.

– Mi-ar face plăcere, răspunse ea pe un ton fermecător în timp ce barmanul îi întindea o ceașcă.

Cu toate că se ascundea, atitudinea angajatului său îl surprindea pe Keith. Prin club treceau cele mai frumoase femei din Washington, însă nici una nu-l impresionase atât de mult pe Carl. Cât despre secundul său, Marty Khan, el părea înmărmurit.

– Ți-l prezint pe Carl Dietrich. Și iată-l pe Marty Khan, directorul adjunct de la Sydney's.

– Este … o onoare să vă cunosc, doamnă Winslow, spuse Marty nervos. Fir-ar să fie, sunt unul dintre admiratorii dumneavoastră pasionați, de multă vreme!

– Mulțumesc, Marty… și, te rog, fără "doamna Winslow". Spune-mi Lita.

– Da, doamnă… ah, vreau să spun Lita, se bâlbâi neîndemânatic, ridicându-se. Trebuie să vorbesc la telefon cu câțiva furnizori, adăugă el adresându-se patronului înainte de a se întoarce din nou spre tânăra femeie. Îmi cer scuze, doa… Lita.

Pe urmă, clătinând din cap, se grăbi să iasă din sală, urmărit de privirea lui Keith, amuzat de stânjeneala lui.

– Hm, l-ai cucerit, remarcă ironic.

…și înțeleg bine de ce, adăugă în sinea lui privind-o mai cu atenție.

Șuvițele de păr negru și mătăsos încadrau un chip minunat: pomeți înalți, un oval perfect al feței, un ten alb.

Gura atrăgea imediat privirea. Cu buze cărnoase și fremătătoare, aducea o notă de senzualitate trăsăturilor fine și expresiei sale nevinovate.

Ochii, mai ales, atrăgeau atenția. Mari, cu o nuanță de albastru foarte rar întâlnită, înconjurați de gene lungi, te făceau să te gândești la un lac de munte cu limpezime și adâncuri misterioase.

Keith se trezi căutând să afle ce se ascundea dincolo de apa liniștită din privirea ei. Trebuia să recunoască un lucru: vizitatoarea îl intriga și-l atrăgea. Și cu câtă ușurință îl tulburase.

Constatarea asta îl irită. Își dădea seama să Lita risca să-i amenințe independența. De obicei, era atras doar de fizic, însă acum… Ca să-și alunge gândurile care-l dezorientau, Keith își luă cana cu cafea și se întoarse spre estrada orchestrei.

– Vrei să repeți astăzi cu orchestra? o întrebă pe un ton neutru.

– Da, ca să fiu pregătită pentru cazul că…

Cuvintele îi rămaseră în gât. Nici nu vroia să se gândească la varianta că Melanie ar putea să nu se întoarcă la timp, ca să cânte sâmbătă.

– Am venit prea devreme? Văd că încă n-a venit nici un membru al orchestrei.

– Nu, vor veni imediat, o liniști Keith cu un zâmbet care-o făcu să-i bată inima mai repede. Pun pariu c-or să fie la fel de intimidați precum Carl și Marty. Să nu fii surprinsă dacă, toată ziua, se vor înroși și te vor privi pe ascuns.

– Nu sunt totuși atât de impresionantă! exclamă ea râzând.

Am același efect și asupra dumitale? fu cât pe ce să-l întrebe. O clipă, crezu că văzuse o atracție adevărată în ochii lui întunecați. Acum însă, în fața expresiei lui deodată distantă, aproape indiferentă, se îndoia.

Ce bărbat ciudat! Dincolo de manierele elegante, bănuia asprimea, o forță virilă și brutală. Keith Christophe nu admitea cu siguranță înfrângerea, în orice domeniu…

– Uiți că ești foarte frumoasă și, în plus, o cântăreață celebră, răspunse Keith privind-o intens. De când te-ai hotărât să părăsești scena ca să te consacri compoziției, chinuiești memoria admiratorilor tăi. Ești un fel de Greta Garbo a muzicii, doamnă Winslow.

– Lita, îl corectă cu blândețe, tulburată până în adâncul sufletului de insistența privirii lui.

– Foarte bine, Lita, se corectă cu voce mângâietoare.

– Am bântuit și prin memoria dumitale?

– Nu, răspunse bărbatul după o clipă de tăcere. Nu mă interesează muzica decât strict din punct de vedere profesional. De altfel, asta îmi reproșează toată orchestra.

În capătul sălii, se deschise larg o ușă. Un bărbat, având pe cap o caschetă de marinar, îmbrăcat cu niște pantaloni vechi și un tricou decolorat având imprimată silueta unei femei fatale, intră și se îndreptă spre ei.

– Uite, continuă Keith. El e "șeful" orchestrei noastre, Gaius Vaughn. Gaius, cred că nu mai are rost să ți-o prezint pe Lita Winslow, nu?

– Nu, de bună seamă. Este o mare plăcere să vă întâlnesc, declară el cu entuziasm strângând viguros mâna pe care i-o întinsese tânăra femeie.

– Plăcerea e de partea mea, Gaius, replică ea. Te admir de ani de zile și sunt încântată să colaborăm.

– Am putea să începem imediat, propuse Gaius, flatat.

Fără să mai aștepte răspuns, o prinse pe Lita de mână și o conduse spre estradă.

– Ce-ar fi dacă ne-am încălzi cu câteva cântece de pe ultimul album? propuse el.

– Cum vrei, răspunse Lita după ce se scuză cu un gest, în fața lui Keith.

Cântăreața se așeză pe un taburet lângă pian și se strădui să se concentreze, însă rămânea sensibilă la

privirea lui Keith fixată asupra ei. Simți un frison pe șira spinării. Bărbatul acesta enigmatic o atrăgea periculos.

***

– Cum a fost repetiția?

– Totul a mers foarte bine, Jack, răspunse Lita când se întoarse în apartamentul Melaniei împreună cu impresarul. Vrei să bei ceva?

– Ai găsit alcool aici? întrebă tânărul, îngrijorat.

– Nu-ți face griji! Mă gândeam la o cafea sau la un suc de fructe.

– Nu, mulțumesc, răspunse Jack lăsându-se să cadă pe sofa cu o expresie descurajată. Încă n-am făcut rost de nici o informație.

Știi ceva despre verișoara ta?

– Nu, și acum chiar sunt îngrijorată. N-ar trebui să reclamăm la poliție? Dacă e rănită și are nevoie de ajutor?

– Fir-ar să fie! Ce vrei să fac? se aprinse Jack.

Vrei ca ziarele să afle de povestea asta, scoțând la iveală trecutul ei și făcând presupuneri nelalocul lor?

După această tiradă violentă, Jack tăcu deodată. Își acoperi fața cu mâinile și începu să hohotească de plâns. Profund impresionată de suferința lui cumplită, Lita îngenunche lângă el și-i trecu un braț peste umeri ca să-l liniștească.

– Ai iubit-o mereu, nu-i așa?

– Da, recunoscu cu glas vlăguit, ștergându-și lacrimile. N-are rost să mai spun că nu.

Ca să-l lase să-și mai revină, Lita se duse în bucătărie să facă un ceai.

– Știi pe cineva care să te pună discret în legătură cu poliția? întrebă ea după un timp.

– Nu… în sfârșit, poate e cineva…

– Cine anume?

– Keith Christophe are o sumedenie de relații în toate domeniile, la toate nivelurile.

Ghicise răspunsul înainte de a-l formula Jack. Lita rămase pe loc, nemișcată, privind fără să vadă canalul fluvial care curgea în spatele casei. Nu i-ar fi plăcut deloc să-l informeze pe Keith despre dispariția Melaniei.

Nu i-ar fi plăcut să-și spele rufele sub ochii altora.

– Dar mai este o problemă, spuse Jack care abia intrase în bucătărie. Se spune că nu face nimic pe gratis.

– Hm, înțeleg. Avem ceva ce-și dorește ca să-i dăm în schimbul ajutorului său?

Aplecată deasupra ceainicului, Lita nu văzu expresia de pe chipul lui Jack când acesta răspunse:

– Poate. De ce nu vorbești chiar tu cu el? continuă pe un ton aparent neutru. În situații delicate, o femeie obține de cele mai multe ori rezultate mai bune decât un bărbat.

– Foarte bine, răspunse ea cu aparentă siguranță. O să mă întâlnesc cu el diseară. De fapt, adăugă ca să schimbe subiectul conversației și să-și ascundă tulburarea, am ascultat robotul telefonic al Melaniei.

– Și ce-ai descoperit? întrebă Jack.

– Nimic interesant, din păcate. Nu-i nici un mesaj de la ea.

Jack așeză cana cu ceai pe masă și își trecu o mână prin păr fără să-și poată ascunde nervozitatea. Lita, care-i remarcase gestul, propuse:

– Ar trebui să te odihnești puțin.

Dacă muncești până la epuizare, n-o să poți fi de nici un ajutor.

– Da, ai dreptate. De altfel, trebuie să merg la New York și la Nashville… și poate la Los Angeles.

– Întoarce-te la hotel și încearcă să dormi, ordonă Lita împingându-l autoritar spre ușă.

Sărmanul Jack… își spunea cu tristețe. Nu numai că era un impresar remarcabil, ci și un prieten fidel. Le ajutase, pe ea și pe Melanie, în tinerețea lor dezordonată… și astăzi, dispariția Melaniei îl atingea din mai multe motive.

– Foarte bine, dar promite-mi să mă anunți de îndată ce afli ceva.

Vorbea atât de afectat, încât Lita rămase înmărmurită. Dacă chiar i se întâmplase ceva verișoarei sale, ar fi fost stăpânit de o dorință absurdă de răzbunare… Niciodată nu văzuse în el atâta violență și aspectul ăsta o dezorienta.

– Jur să fac așa, murmură ea până la urmă.

Mult timp, Lita îl urmări cu privirea pe Jack, care se îndepărta pe stradă. Pe urmă, gândurile i se îndreptară spre Keith Christophe.

Acum, trebuie să-i cer ajutorul, își aduse aminte cu neplăcere.

Mă întreb ce mi-ar putea cere în compensație… în fine, o să aflu curând, trase concluzia, după ce aruncă o privire la ceas.

Capitolul 2

Tocmai se făcuse opt când taxiul Litei se opri în fața clubului de noapte. Dintr-o limuzină cu geamuri fumurii coborâră mai mulți oameni elegant îmbrăcați, pe care Lita îi urmă înăuntrul clubului.

O mulțime numeroasă se afla deja acolo și tânăra femeie se minună de noul aspect al stabilimentului, care era acum deschis publicului. Perechile care o precedau pe Lita își lăsară mantourile la vestiar. Printre ele se aflau somptuoase blănuri de vizon, cu toate că nu era frig. Unele femei poartă blănuri în plină vară, își spuse Lita, amuzată. Cu un zâmbet, răspunse semnului de bun

venit al lui Carl, care servea băuturile. Pe urmă, coborî cele trei trepte care duceau în sală. Încet, se duse spre ringul de dans, admirând în trecere orhideele ce se aflau pe fiecare masă.

Curând, atenția îi fu atrasă de melodiile plăcute, senzuale, pe care le cânta orchestra. Muzica te învăluia cu un voal liniștitor, care invita la destindere și veselie. Ce bine-ar fi fost dacă ar fi putut, ca și clienții, să uite de problemele care nu-i dădeau pace! Dar nu se putea așa ceva, și ar fi fost mai bine să-i ceară cât mai repede ajutorul lui Keith Christophe… dacă reușea să-l găsească. Poate era la bar, cine știe?

– Bună seara.

Acest simplu salut o făcu să-și simtă inima bătându-i mai repede. Lita nu auzise pe nimeni apropiindu-se și surprinderea se amesteca cu o emoție greu de descris. Chiar înainte de a se întoarce, știa cine venea s-o întâmpine: Keith Christophe. De ce naiba se simțea atât de stângace și de neajutorată în fața lui?

– Bună seara, răspunse întorcându-se spre tânărul bărbat.

– Nu mă așteptam să te văd aici astă-seară.

Pe chipul lui, Lita nu deslușì nici un pic de surprindere.

Probabil că doar rareori lasă să i se vadă sentimentele, își spuse în sinea ei înainte de a preciza:

– Venind aici, mă gândeam să-mi fac o idee despre clientelă și despre gusturile ei.

– Chiar așa? În cazul ăsta, lasă-mă să-ți prezint pe câțiva dintre clienții obișnuiți.

– Ah… mi-ar face plăcere, bâigui, luată pe nepregătite.

Credeam că-l găsesc la bar, într-o companie aleasă și uite că mă prezintă obișnuiților de la Sydney's, fu surprinsă Lita. Mai bine să profit de oferta lui: aș putea să ajung mai repede la problema care mă aduce aici.

– Vino, hai să începem de aici, propuse Keith arătând spre o masă dintr-un colț unde lumina era mai discretă decât în altă parte.

La prima vedere, Lita îl recunoscu pe un senator însoțit de alte personalități din oraș. Hotărât lucru, Sydney's atrăgea cea mai bună lume. Senatorul se dovedi din cale afară de politicos și, după un schimb de cuvinte convenționale, Keith o conduse pe Lita la alte

mese. În fine, cu toată decepția vizibilă a unor celibatari care ar fi vrut să stea mai mult de vorbă cu Lita, Keith o conduse până la un separeu, aproape de bar. Fără să aibă nevoie să precizeze că nu vroia să fie deranjat, nimeni nu se aventură să-l oprească. Abia se așezaseră și un chelner apăru să le ia comanda. Ceva în el impunea respectul. Totul în atitudinea lui, felul cum mergea sau cum vorbea, dezvăluia o voință de neînfrânt și o autoritate de necontestat, însă atunci când părea destins, ca acum, parcă se ghicea că nimic din ce-l înconjura nu-i scăpa atenției.

– Îți pui întrebări în legătură cu mine, nu-i așa? întrebă deodată Keith, cu un zâmbet amuzat.

– Hm, da, recunoscu femeia, stânjenită de faptul că-i ghicise gândurile.

Din fericire, controlul asupra ei însăși pe care-l căpătase de-a lungul anilor de reprezentații îi permise să-și alunge stânjeneala.

Cu glas sigur, continuă:

– Sunt surprinsă să văd că toată lumea de aici parcă abia așteaptă să-ți îndeplinească orice dorință. Să-ți impui voința mi se pare o artă, domnule Christophe.

– Asta se datorează fără îndoială faptului că nu cer niciodată mai mult decât ar trebui… Sper să continui să vorbești așa.

În fața expresiei dezorientate a Litei, el precizează:

– Mă cheamă Keith.

– Foarte bine, Keith.

Când rostea aceste cuvinte, Lita își punea iarăși întrebări referitoare la gazda ei. În adâncul ochilor lui era ceva greu de definit… ca și cum ar fi vrut să păstreze distanța dintre ei. Ce putea oare să gândească?

Sosirea chelnerului care aducea băuturile și cina o făcu să nu se mai gândească. Între două sorbituri de șampanie, Keith o distră cu o sumedenie de anecdote savuroase referitoare la membrii clubului.

De exemplu, secretarul senatorului venea aici în fiecare miercuri împreună cu amanta, însă cu soția nu venea decât la ocazii mari. Acolo, se afla una dintre femeile cele mai cunoscute din Washington… și de aseemenea cea mai ascuțită limbă din oraș.

– Ascultându-te, parcă-mi trec prin fața ochilor personajele unui episod din Peyton Place, spuse în zeflemea Lita, cât se poate de amuzată.

– N-am nici o vină, se apără imediat Keith, prefăcându-se ofensat. Totul aici este deformat de conflicte de interese, dorință de putere, de ambiții.

Însă Lita nu-l mai asculta atent. Cu toate că nu vroia, nu putea să nu-l privească pe ascuns. De ce o impresiona atât, ce avea în plus față de ceilalți?

O statură impresionantă, un corp de atlet sub un smoching de firmă? Da, și pe urmă? California era plină de bărbați seducători. Nu era totuși primul bărbat pe care-l întâlnea!

Nu, aspectul nu era îndeajuns ca să explice atracția pe care o avea asupra ei. Poate era și din cauza expresiei feței.

Trăsăturile armonioase păstrau o severitate neliniștitoare. Keith Christophe te făcea să te gândești mai degrabă la un pungaș decât la proprietararul unui club. Și ochii lui… negri ca de abanos, de nepătruns, care citeau în tine…

Lita se înroși din cauza gândurilor care n-o lăsau în pace. Instinctiv, lăsă ochii în pământ ca să-și ascundă privirea de însoțitorul ei.

– Ai vești de la Melanie? întrebă Keith șovăitor.

– Nu, răspunse interlocutoarea, mulțumită că el însuși aborda subiectul. De fapt, acesta este motivul prezenței mele aici, astă-seară. Vroiam să-ți vorbesc despre ea… și să-ți cer ajutorul.

– Chiar așa? Și cum anume?

– Jack spune că știi pe toată lumea din Washington.

– Mă simt flatat de afirmația asta, dar mă tem că lucrurile nu stau chiar așa.

– Sunt foarte neliniștită, continuă Lita mușcându-și nervos buzele. Cred că știi că Melanie a fost cândva alcoolică, nu-i așa?

– Cam știu. De altfel, de asta am insistat ca Jack Connery să-mi facă rost de o cântăreață înlocuitoare… în cazul în care s-ar apuca din nou de băutură. Tu ești polița mea de asigurare.

– Știu, dar încearcă să înțelegi, insistă Lita care, în dorința de a fi mai convingătoare, se aplecă spre el peste masă. Melanie s-a vindecat. Nu s-a mai atins de alcool de șase luni, pentru că s-a hotărât s-o ia de la început, să facă ceva în viață și sunt convinsă că va reuși!

Keith nu-și ascunse scepticismul, însă se abținu să facă vreun comentariu.

– Bine, atunci ce aștepți de la mine?

– Ar fi posibil să anunți poliția de dispariția ei și presa să nu afle nimic despre asta? explică ea privindu-l în ochi. Trebuie găsită, dar numele ei nu trebuie să apară în ziarele de scandal.

Mă tem că n-are tăria să facă față unei asemenea publicități. Și așa a suferit destul în trecut, fu cât pe ce să adauge Lita, al cărei chip se întunecă.

– S-ar zice că ții foarte mult la Melanie, sublinie Keith care-i remarcase schimbarea de expresie. Sau interesul tău vine de la dorința de a nu cânta în acest week-end.

– Dorința să apar din nou în fața publicului nu mă tentează deloc, e drept, recunoscu Lita cu o strângere de inimă. Am părăsit scena acum cinci ani și nu mi-a părut rău niciodată.

– Ai acceptat totuși să garantezi pentru verișoara ta, îi aduse el aminte, cu o notă de sfidare în glas. De ce?

– Pentru că Melanie e ca o soră pentru mine, și mi-e cea mai bună prietenă. O iubesc și vreau s-o ajut cât se poate, explică ea înflăcărată. E atât de greu de înțeles?

– Nu, spuse el, fără prea multă convingere. Dragostea face lucruri și mai surprinzătoare ca asta.

Dincolo de cuvintele obișnuite, Lita ghici un avertisment tăcut, o amenințare subînțeleasă, dar preferă să n-o ia în seamă. De altfel, nu putu să fie mai mult surprinsă, pentru că mâna unui bărbat i se așeză pe umăr. Când se întoarse, descoperi un tânăr seducător care-i zâmbea.

– Lita Wislow ? întrebă nou-venitul pe un ton în același timp surprins și admirativ.

Cum Lita încuviință clătinând din cap, zâmbetul lui se lărgi. El luă un scaun de la o masă vecină și se așeză autoritar.

– Fir-ar să fie! E ziua mea norocoasă! Nu-ți închipui cât de mult mă bucur că te-am întâlnit. Haide, Keith, nu faci prezentările?! adăugă el aruncând o privire ironică spre proprietarul locului care se părea că nu-i aprecia apariția. O fracțiune de secundă Keith Christophe șovăi. O reacție care o surprinse foarte mult pe Lita. Ce se întâmpla?

– Nu vreau, răspunse el în cele din urmă, încruntat.

Expresia de pe chipul lui ar fi fost de-ajuns ca să descurajeze orice alt intrus, însă tânărul nu făcu altceva decât să râdă și decretă:

– În cazul ăsta, am s-o fac singur. Sunt Sean Christophe, preciză el adresându-se Litei.

Văzând că Lita, încurcată, nu știa ce să răspundă, Sean izbucni în râs și o prinse de mână. După ce i-o strânse puțin, ea se îndepărtă imediat.

– Acum că fratele meu te-a introdus, lasă-mă să te distrez, propuse el cu însuflețire fără să pară jignit de mișcarea ei involuntară de retragere.

Sean, semăna cu Keith. La fel ca el, era autoritar. La fel ca el, avea o atracție de netăgăduit, chiar dacă trăsăturile lui erau mai lipsite de personalitate.

Deodată, Lita își aduse aminte de ce se afla acolo. Sosirea neprevăzută a lui Sean îl împiedicase pe Keith să spună dacă răspunsul lui era da sau nu.

– Mulțumesc, dar fratele tău și cu mine discutam o problemă destul de importantă, și… începu ea.

– O să văd ce pot face, o întrerupse Keith.

El se ridică, zâmbi liniștit și trase concluzia:

– Dacă Sean o să fie un companion mai puțin plăcut decât pretinde, nu ezita să-mi transmiți. Am să găsesc pe cineva care să-l înlocuiască.

Spunând asta, le întoarse spatele și plecă.

Se opri câteva clipe la bar ca să vorbească cu Marty, apoi se duse în biroul lui.

– Drum bun, frate mai mare, mormăi Sean printre dinți. Și acum, dă-mi voie să-ți povestesc viața mea… începu el pe un ton amuzat.

***

Trecuse de miezul nopții. Keith, așezat în fața secretarei lui, se uita la ceas cu o expresie absentă. De câteva ore, se refugia în afacerile clubului ca să nu fie nevoit să se întoarcă în sală. Și știa bine de ce: se ferea să dea ochii cu Lita Winslow…

Când semna cecuri sau alte hârtii, când verifica listele de plăți, rândurile îi jucau prin fața ochilor desenând contururile unui chip delicat. Da, tot timpul și-o închipuia zâmbitoare, gânditoare; îi vedea din nou ținuta aristocratică, purtarea degajată, farmecul.

Cu părul ei negru, parcă de catifea, tenul de porțelan și ochii limpezi, îi evoca fără să vrea o zeiță a nopții…

O zeiță a nopții! Ce se întâmplă cu mine? își reproșă el, iritat. Fir-ar să fie, am treizeci și opt de ani. Nu mai sunt un adolescent impresionabil. De ce nu pot s-o alung din minte? Din cauza suplеții senzuale a trupului său desăvârșit, a glasului cuceritor… Ce bărbat nu s-ar gândi la o asemenea femeie?

Soneria telefonului îi întrerupse șirul gândurilor.

– Bună seara, Keith, sunt Fallon, spuse interlocutorul de la telefon. Am găsit un mesaj care-mi cerea să te sun.

De la primele cuvinte, Keith recunoscu glasul unui prieten din copilărie, Pete Fallon, comisar de poliție la brigada criminală.

– Mulțumesc, Pete, răspunse el rezemându-se de spătarul fotoliului de piele. Vreau să-ți cer să-mi faci un serviciu: să cauți o persoană care a dispărut, dar ancheta trebuie să se desfășoare cu cea mai mare discreție.

– Te ascult.

– Uite cum stau lucrurile, e vorba despre o cântăreață pe care o cheamă Melanie King… începu Keith.

***

Undeva în apropiere, un ceas de biserică bătea o oră matinală.

Lita, care abia deschisese ușa apatamentului ei, se întoarse spre Sean. Tânărul o însoțise până acasă cu Maserati-ul său. Era clar că acum se aștepta să-l invite să intre.

– Mulțumesc, Sean, spuse Lita cu un zâmbet prietenos când intră în holul întunecat.

Spera ca însoțitorul ei să înțeleagă fără să-i mai spună că ar fi vrut să rămână singură, dar Sean o urmă și o prinse de umeri. Cu o mișcare suplă și hotărâtă, Lita se eliberă. Privindu-l pe tânăr în ochi, decretă pe un ton ferm:

– La revedere, Sean.

– Somn ușor, vise plăcute, răspunse el cu un glas plin de subînțelesuri.

Sclipirea dorinței din ochii lui nu se stinsese, însă bunul-simț îl oprea să încerce să se impună, astfel încât acceptă binevoitor refuzul. Lita, ușurată, închise cu grijă ușa în urma lui, dar imediat ce aprinse lumina, făcu ochii mari de spaimă. Cu mâini tremurătoare, deschise din nou ușa și o zbughi după tânărul care abia plecase.

– Sean, așteaptă!

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, surprins de teama care se citea pe chipul tinerei femei.

– Cineva a intrat în apartament. Poți să… poți să chemi pe cineva în ajutor?

Tânărul se încruntă, o duse până la mașina lui și-i ordonă:

– Ia loc și închide ușa. Așteaptă-mă aici, mă duc să aprind luminile peste tot, să fac gălăgie și să dau un telefon la poliție.

– Hoțul poate mai e încă acolo, protestă ea, cu mâinile încleștate pe brațul lui, ca să-l oprească. Te rog, nu te duce singur. Mai bine caută o cabină telefonică.

– Să nu te ducă în eroare expresia mea angelică, spuse el eliberându-se. Sunt în stare să am grijă de mine.

Pe urmă, tăcut ca o pisică, urcă pe peronul din fața casei, deschise ușa în liniște și dispăru înăuntru. O clipă, Lita rămase nehotărâtă. Atitudinea autoritară a lui Sean îi amintise de Keith. Se îndoia totuși că ar fi putut să înfrunte de unul singur un vagabond în stare de orice. Dac-ar fi fost vorba despre Keith…

Se hotărî de îndată ce văzu cabina telefonică de la capătul străzii. Se grăbi să ajungă acolo, cu toate că îi cam tremurau picioarele. Din fericire, reținuse numărul de telefon de la club.

Să dea Domnul ca "el" să răspundă, se rugă în sinea ei când auzi soneria sunând de mai multe ori.

O imagine îi reveni brusc în minte. Trăise o scenă asemănătoare cu cinci ani în urmă. Doar n-avea să reînceapă acum coșmarul…

***

Keith Christophe, odată "ziua de lucru" terminată, ieși din birou și traversă sala goală. În spatele barului, Carl ștergea tejgheaua de metal cu o cârpă moale.

Era aspectul obișnuit de la Sydney's la sfârșitul programului. Atunci, de ce astă-seară examina clubul ca și cum ar fi căutat ceva? se întrebă Keith.

– Bănuiesc că Sean a plecat deja, nu? îl întrebă pe Marty, care venea la el.

– Da, patroane, nu cu mult timp în urmă.

– A plecat s-o conducă pe Lita acasă?

Oricine altcineva ar fi considerat o întrebare oarecare, dictată doar de curiozitate, însă Marty îl cunoștea de prea mult timp ca să se lase păcălit. De data asta, părea de-a dreptul fascinat de cântăreață… și căuta să ascundă acest lucru!

Expresia aspră a lui Keith îl făcu să renunțe să facă vreo glumă nelalocul ei. Până atunci, nu avusese niciodată ocazia să stârnească furia patronului, dar nici nu vroia să creeze un precedent, astfel încât răspunse scurt:

– Da, a plecat cu el.

Keith se mulțumi să clatine din cap, ca și cum se aștepta la acest răspuns, fără să facă nici un comentariu.

Pe estrada orchestrei, Gaius termina de aranjat instrumentele. Adresându-i-se lui Keith, întrebă îngrijorat:

– Spune-mi Keith, a fost găsită Melanie?

– Nu, din câte știu.

– Hm… nu-i o veste prea bună, comentă muzicantul cu o expresie gânditoare. E o fată șic, sper să revină cât

mai repede… dar să zicem că nu se întoarce la timp. Atunci, Lita va cânta în locul ei?

– Bineînțeles, de ce n-ar face-o? întrebă proprietarul de la Sydney's. E angajată aici prin contract.

Gaius, stingher, se legăna de pe un picior pe celălalt. Ezita să răspundă, pentru că nu-i plăcea să se amestece în problemele care nu-l interesau. Pe de altă parte, nu vroia să riște să păteze reputația grupului său ca un incident de ultimă oră să perturbe reprezentațiile.

– Ei bine, începu el căutându-și cuvintele. Este… din cauza a ceea ce a motivat hotărârea ei de a nu mai cânta în public.

– Da? Ce-i atât de ciudat?

– Unul dintre prietenii mei lucra împreună cu ea în timpul ultimului turneu, explică Gaius. Mi-a povestit că în seara ultimei reprezentații, Lita murea de frică. N-a lăsat să se vadă nimic și a cântat ca de obicei, dar pe urmă s-a retras.

– Cine a speriat-o? insistă Keith.

– Nu știu, răspunse Gaius, dar se zvonește că ar fi primit niște amenințări. Îmi pare rău, Keith, adăugă el, n-aveam de gând să te pun pe gânduri.

– Ai făcut bine că mi-ai spus, îl liniști el.Noapte bună, Gaius. După plecarea șefului orchestrei, Keith se pregătea să se îmbrace să plece și el când sună telefonul. Carl răspunse și anunță:

– Pentru dumneata, patroane: Lita Winslow. Mi se pare că are ceva probleme.

Keith se repezi și înșfăcă telefonul.

– Alo? răspunse el.

La capătul celălalt al firului, auzi clar un oftat de ușurare… și simți o curioasă surprindere la gândul că-și punea baza în el. Dar Lita nu-i dădu răgaz să se gândească la această noutate; imediat, începu să povestească ce se întâmplase.

– Slavă Domnului că ești acolo! Cineva a intrat în apartamentul Melaniei. Sean a intrat să vadă cum stă treaba, numai că este singur și…

– Tu unde ești?

– Într-o cabină telefonică din colțul străzii…

– Nu te mișca de acolo! Vin cât se poate de repede și am să anunț poliția.

Închise fără să mai aștepte și se repezi spre ușă, ordonând peste umăr:

– Carl, sună-l pe Pete Fallon și spune-i că s-a dat o spargere în apartamentul Melaniei, iar eu și Sean suntem acolo.

Pe urmă, ușa clubului se tânti violent și Keith dispăru.

Privind fix intrarea casei, Lita aștepta nerăbdătoare sosirea lui Keith Christophe. Spera să nu mai întârzie, acum. Deocamdată, avea un nod în gât… la fel ca acum cinci ani.

Crezuse că se terminase coșmarul, dar uite că începea din nou! Și dacă i se întâmpla ceva lui Sean, nu și-ar ierta-o niciodată.

Un cupeu sport frână brutal în fața cabinei telefonice. Keith ieși imediat și se apropie de Lita, care-i ieșise în întâmpinare.

– Te simți bine? o întrebă neliniștit.

– Da, da, bâigui tânăra femeie. Fratele tău…

Însă Keith, deja lămurit cu ce se întâmpla, se îndepărtă, tăcut ca o fiară care tăbăra pe pradă.

Rămasă singură în întuneric, Lita își strânse șalul în jurul ei, fără să poate spune dacă tremura de frică sau de nervi. Din fericire, o mașină de poliție, urmată de una

obișnuită, nu întârzie să oprească în fața casei și Lita se grăbi să se ducă acolo.

Odată ajuns în salon, Keith auzi un zgomot de pași; era fratele lui, care făcuse turul apartamantului.

– Ce naiba faci acolo? reacționă Sean văzându-și fratele mai mare.

Keith, preocupat să observe camera întoarsă pe dos, nu-și dădu osteneala să-i răspundă. Mobila, răsturnată și spartă, oferea un spectacol dezolant. Pe podea erau împrăștiate o grămadă de hârtii.

– Ai găsit vreo urmă a hoțului? întrebă pe un ton sec.

– Nu. Vizitatorul nostru, oricine ar fi fost, a plecat, răspunse Sean cu răceală. De ce-ai venit, frate mai mare? adăugă destul de agresiv.

– Lita m-a sunat la club, explică Keith, care verifica dacă ușile și ferestrele fuseseră forțate. Era îngrijorată pentru tine.

Ce te-a apucat să intri aici, singur? Dac-ar fi fost cineva, puteai să ai probleme!

Cu o expresie aspră întipărită pe față, Sean replică cu severitate:

– Sunt destul de mare ca să am grijă singur de mine!

Și tu te-ai grăbit să intri fără să stai prea mult pe gânduri. Dacă tu poți, pot și eu.

– Du-te naibii!

Disputa care se înfiripa fu întreruptă de sosirea Litei, împreună cu polițiștii.

– Ți-am spus să mă aștepți în mașină, îi reproșă Sean în timp ce Keith stătea de vorbă cu polițiștii.

… și încă o dată, lua situația în mâini și își impunea hotărârea, își spuse tânăra femeie cu iritare.

– Mă temeam să nu fii în pericol, protestă Lita.

– Ah! Iartă-mi purtarea grosolană, oftă Sean, îmblânzit.

O trase pe Lita într-un colț al salonului și se așeză alături de ea pe o sofa care scăpase de furia distrugătoare a spărgătorului.

– Te rog să mă ierți, oftă el întinzând o mână pe spetează, pe după umerii Litei. Mă tem că mă aprind prea repede. Îmbunată de aspectul lui spășit, Lita se liniști și zâmbi. Sean era un amestec curios între un bărbat și un adolescent.

– Să uităm asta. Fără să vrei, trebuie să fii nervos și să te temi să nu fii agresat…

– Nu, nu la asta mă gândeam, începu Sean, privind în partea opusă a încăperii.

Cu o încetineală intenționată, mângâie brațul gol al însoțitoarei, amuzat de consecințele gestului său. Într-adevăr, Keith îl privea cu o expresie dezaprobatoare. Totuși, înainte de a face ceva, un polițist începu să vorbească cu el, deturnându-i pentru moment atenția.

– De fapt, reîncepu Sean, problema mea, este fratele meu. Uneori este chiar iritant. Nu era nevoie să apelezi la ajutorul lui, aș fi putut să am grijă singur de tine.

De data asta, Lita își stăpâni cu greu riposta care-i stătea pe limbă. Fără îndoială, nu-i era ușor să trăiască în umbra unui frate cu o personalitate atât de marcantă ca a lui Keith!

– Sunt convinsă de asta, dar dacă ai fi pățit ceva din cauza mea, nu mi-aș fi iertat-o. Da, da, n-are rost să cauți să te dezvinovățești, spuse el morocănos. Știu bine că fața mea de înger nu-mi este întotdeauna de folos! Cuvintele acestea ironice și sclipirea amuzată din ochii lui o făcură pe tânăra femeie să izbucnească în râs… dar veselia nu dură decât o clipă.

– Ar putea să pară ciudat, dar aspectul ăsta umoristic al situației îmi scapă, se auzi deodată un glas sarcastic lângă ei.

Lita, care nu-l auzise pe Keith apropiindu-se, tresări… și se înroși fără să vrea. Deodată, își dădea seama de intimitatea care părea să existe între ea și Sean, dar să se îndepărteze acum de el ar fi fost și mai stânjenitor. Lita se străduí deci să-și păstreze calmul. Pe urmă, privi haosul care domnea peste tot; imediat, teama o copleși din nou.

– Nu, asta n-are nimic amuzant, spuse ea cu glas neutru.

Ca și cum ar fi vrut s-o liniștească, Sean o strânse mai tare de umeri. Nu putu totuși să ascundă de Lita sclipirea de triumf pe care o avea în priviri când se uita la fratele lui. Căuta s-o folosească pentru a-l răni pe Keith, își spuse, disperată. Sean se purta ca un puști iresponsabil! În orice caz, Litei nu-i plăcea ca cineva se folosească de ea. De aceea, se ridică să se ducă la polițiști.

Înainte de a reuși să se îndepărteze, Keith o prinse de braț.

– Comisarul este unul dintre prietenii mei, îi spuse privind-o în ochi ca și cum ar fi vrut să-i citească gândurile cele mai intime. Îl cheamă Pete Fallon.

– Pete Fallon, o să-mi aduc aminte, răspunse ea automat, surprinsă să constate că numai prezența lui era suficientă ca să se simtă mai liniștită.

– I-am spus și despre Melanie. Ar fi bine să stai de vorbă pe îndelete cu el.

– Da… și, Keith…

Ezită să continue. Strânsoarea degetelor lui pe braț devenise parcă un fel de mângâiere.

– Mulțumesc că ai venit, spuse cu blândețe.

– Poți să contezi pe mine în orice împrejurare, spuse el cu zâmbetul fermecător care o tulbura atât.

Deja se întorcea și se îndepărta ca să ajungă la Pete Fallon, așa că nu remarcă neliniștea lui Keith, nici intensitatea cu care o privea în timp ce se îndepărta.

În schimb, nimic din toate astea nu-i scăpă lui Sean.

– Ia te uită, ia te uită… murmură el pe un ton ironic.

Capitolul 3

Poliția a plecat abia pe la trei dimineața. Odată rămasă singură, Lita, în picioare în mijlocul salonului, cercetă încăperea, gânditoare. Aproape totul revenise la locul său și era o liniște deplină. Cu toate astea, Lita se simțea spionată, amenințată, ca și cum agresiunea spărgătorului ar fi plutit în jurul ei. Nu o tenta deloc perspectiva de a petrece noaptea aici, dar nici nu se punea problema să meargă la hotel; avea prea multe amintiri neplăcute.

În plus, prefera să rămână aici pentru cazul, puțin probabil, că ar fi sunat Melanie.

Cel mai neliniștitor rămânea totuși gândul că "vizitatorul" avea acum o cheie– pentru că ușa nu fusese forțată– și putea să se întoarcă oricând. E drept că Pete Fallon îi promisese să lase niște oameni de pază în fața imobilului, dar Lita nu se simțea în siguranță.

Un zgomot de glasuri o readuse deodată cu picioarele pe pământ. Doi bărbați vorbeau pe peron: Keith și Sean Christophe. Curios lucru, înfruntarea dintre ei de care se temea nu avusese loc… fapt care o bucura.

Jack! își spuse în sinea ei. Trebuia să-i spună și lui ce se întâmplase.

Forma deja numărul lui de telefon când auzi ușa de la intrare închizându-se. Keith ajunse la ea, în sufragerie, chiar în momentul în care operatoarea răspundea la telefon. Îi ceru să-i dea legătura în camera lui Jack Connery, dar nimeni nu răspunse și Lita se hotărî să închidă.

– Nu e la hotel? întrebă Keith.

– Nu. Probabil se mai află la studioul de înregistrări sau la el la birou, ca să-și pregătească întâlnirile. La New York, viața nu se oprește noaptea, ca la Washington.

Bărbatul o aprobă încuviințând din cap, desfăcându-și nodul de la cravată. Era și acum în smoching, dar părea destins, puternic, protector.

Ce mult ar fi vrut să se poată cuibări la pieptul lui și să caute uitarea în brațele sale. Keith o privea ca un prieten vechi, gata s-o ajute până la capăt.

– De ce te uiți așa la mine? întrebă Keith cu o surprindere tandră, în vreme ce un zâmbet îi lumina chipul.

– Mă… mă gândeam că, de ani de zile, nimeni nu s-a oferit să mă ajute în caz de nevoie, recunoscu fără să vrea.

– Nu ezita să apelezi la mine. Am totdeauna grijă de artistele mele.

Dar Lita nu se lăsă înșelată de cuvintele lui. În momentul ăsta, nu vedea cântăreața din ea.

– Vrei să-ți petreci restul nopții aici? continuă el pe un ton grav. În definitiv, dacă cineva are cheia apartamentului…

Din cauza fricii și a oboselii, Lita își strânse mâinile în jurul trupului, înfrigurată, un gest care-i dovedea vulnerabilitatea și care trezi în Keith dorința de a o lua

în brațe, ca să-i spună cuvinte liniștitoare. Deodată, se strădui să-și ascundă emoția.

– Unul dintre prietenii mei conduce cel mai bun hotel din oraș, continuă el după ce se apropie de fereastră. Aș putea să-ți rezerv o cameră.

Doar tăcere. Surprins, se întoarse spre tânăra femeie… și încremeni, văzându-i spaima care i se citea în ochi. Ce o speria așa de tare?

– Ce se-ntâmplă?

– Îmi pare rău, se scuză Lita cu un zâmbet lamentabil. Am niște amintiri foarte neplăcute despre sejururile la hotel.

– O să fii în siguranță, continuă el cu blândețe, ca s-o liniștească. Gândește-te că o sumedenie de celebrități frecventează hotelurile din Washington. Toate au niște sisteme de securitate foarte bine puse la punct.

– Sunt… sunt convinsă de asta, oftă Lita, dar nu pot. Îmi pare rău… nu pot să mă duc acolo…

Ce naiba se întâmplase, pentru ca numai vorbind despre hotel să se sperie așa? se întrebă uimit Keith în timp ce simțea furia copleșindu-l.

O furie îndreptată împotriva aceluia care o speriase atât de mult pe Lita.

Keith nu-și dădu seama că furia ajunsese să i se citească pe față. Pasul înapoi al Litei îl trezi la realitate.

– N-are de ce să-ți fie frică de mine, Lita. Pentru o clipă, mi-a venit să-i sucesc gâtul aceluia din cauza căruia te-ai speriat așa de tare, mărturisi el timid.

Din intonația deosebită a glasului său, Lita știu că era sincer și că nu i-ar face niciodată rău. Keith era aliatul ei.

– Poți să rămâi la mine peste noapte, dacă vrei, sugeră Keith cât se poate de serios.

Făcuse această ofertă pe un ton detașat și fără nici un fel de subînțelesuri. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca Lita să-și închipuie că ar fi căutat să profite de situație.

– Mulțumesc, Keith, dar asta ar putea să dea naștere la bârfe.

Orologiul sună ora patru. Nu putea totuși să-l țină pe Keith până se lumina! Nu mai era o copilă. De multă vreme trăia singură; încă o noapte, nu putea s-o mai sperie.

De altfel, acum n-avea ce să se mai întâmple și, dimineață, avea să schimbe broaștele ușilor.

– Mulțumesc pentru tot, Keith, reîncepu ea cu o aparentă siguranță, îndreptându-se spre ușă. Trebuie să fii obosit, du-te acasă și nu-ți mai face griji pentru mine. Totul o să fie bine.

Lita se pregătea să deschidă ușa când Keith înțelese că vroia să-l trimită acasă. Din doi pași, ajunse lângă ea și o prinse de încheietură.

– Chiar vrei să rămâi? întrebă el.

– N-am nici un chef, dar trebuie s-o fac. Nu vreau să risc să nu fiu aici, dacă vine Melanie sau dă telefon. În plus… aici o să fie mai bine ca la hotel.

– Cum vrei…

O privi atent.

Îi admiră încă o dată reflexele albăstrui ale părului bogat, buzele senzuale. Mâinile lui se așezară pe umerii Litei și o sili să se întoarcă.

– Du-te și te culcă, o îndemnă împingând-o cu blândețe dar ferm spre cameră. Dacă nu pot să te fac să te hotărăști să pleci, am să rămân să te păzesc.

– Nu știu ce să spun.

– De obicei, răspunsul este "noapte bună", spuse el zâmbind.

Pentru prima oară după multe ore, Lita se simți într-adevăr ușurată și începu să râdă.

– Atunci, noapte bună… Și încă o dată, mulțumesc.

Apoi dispăru în camera ei în timp ce Keith închidea ușa de la intrare. El putea s-o audă cum mergea în camera de alături, cum se dezbracă, cum își perie părul bogat. Un scârțâit îl făcu să-și dea seama că Lita se culcase și și-o închipui, liniștită, răsuflând regulat.

– Noapte bună, murmură când, după ce controlase ca toate ușile și ferestrele să fie încuiate, se întinse la rândul lui pe canapea.

După o noapte în care nu reușise să doarmă din cauza frământărilor care nu-i dădeau pace, la un moment dat auzi zgomotul scrisorilor căzând în cutia poștală. Se trezi și se ridică în capul oaselor. Se freca la ochii înroșiți de oboseală când o auzi pe Lita deschizând ușa de la camera ei.

Un prosop albastru, strâns în jurul corpului, îi sublinia zvelțețea. Cu părul puțin ciufulit, era fermecătoare, chiar nemachiată. Părea și foarte tânără.

Cât despre ea, Lita trebui să lupte împotriva dorinței de a alerga la el și de a-l cuprinde cu brațele după gât.

Prezența lui era atât de reconfortantă, atât de liniștitoare…

– Bună dimineața, spuse Keith. De ce nu mai lenevești un pic?

– Pentru că am multe de făcut pe ziua de azi. Ce-ai spune de o cafeluță?

– Ar fi nemaipomenit.

Să mai stau pe aici poate nu este cea mai bună idee, își spuse când acceptă oferta Litei. Dacă o cunoștea mai bine, cum să mai fie în continuare obiectiv? S-ar putea să nu mai vadă în ea decât o cântăreață, numai că ceva mai talentată? Nu, Lita nu era altfel decât celelalte femei, își spuse când amintiri amare începură să-l asalteze. Lita, care mergea deja spre bucătărie, nu-i văzu zâmbetul cinic de pe buze.

– Sper că-ți plac ouăle fierte, spuse gazda invitatului, aplecându-se să vadă mai bine ce era în frigider. Mă tem că nu pot să-ți ofer nimic altceva.

– Nu-ți face griji pentru mine. O cafea este suficientă, răspunse Keith, distrat. De fapt, hotărârea lui de a nu se lăsa tulburat și mai mult se topea ca zăpada la soare în fața spectacolului delicios care i se oferea.

– N-are rost să protestezi, spuse ea cu un zâmbet orbitor. Vreau să-i dau ceva de mâncare celei mai devotate gărzi de corp pe care am avut-o vreodată.

Dezarmat de gluma gazdei, Keith se convinse că putea să mai rămână o oră. De altfel, îi era foame… și încerca o ciudată plăcere s-o vadă făcând treabă, s-o asculte vorbind vrute și nevrute. Puțin mai târziu, așezați la masă, se priviră ca doi prieteni vechi și nu ca doi oameni care abia se cunoscuseră.

– Pot să trimit pe cineva să schimbe broasca de la ușă, dacă vrei, propuse Keith în timp ce Lita aranja vasele în mașina de spălat. Și dacă-ți convine, am să-l conving pe proprietar că e necesar acest lucru.

– Primesc cu plăcere ajutorul tău să-mi trimiți pe cineva care să schimbe încuietorile, răspunse Lita cu un zâmbet amuzat, dar n-are rost să-ți faci griji în legătură cu proprietarul. Sunt sigură c-o să primesc acordul lui, pentru că imobilul e al tatălui meu. Închiriază etajele și Melanie l-a convins s-o lase să ocupe parterul, anul ăsta.

– Înțeleg.

O mulțime de amănunte îi vor solicita atenția astăzi, își spuse Keith, și ar fi fost bine să nu mai întârzie. În

definitiv, după cum îi spusese, Lita nu era singură pe lume, putea să se întoarcă spre tatăl ei, dacă avea nevoie de ajutor!

Chiar înainte de a-i spune că vrea să plece, Lita sesiză schimbarea de dispoziție a oaspetelui său. I se strânse inima– cu toată bucuria de a sta de vorbă cu el, uitase că aveau vieți separate. Cu regret, îl conduse până la ușă. În prag, Keith șovăi.

– Ascultă, spuse el în sfârșit. Nimic nu te obligă să repeți după-amiază. Prima reprezentație va avea loc abia peste două zile. Ai putea să vii la club doar mâine.

– Mulțumesc, Keith, dar prefer s-o fac astăzi. N-am mai cântat în public de ani de zile, știi bine…

– Cum vrei, încuviință Keith, clătinând aprobator din cap. Toată lumea te așteaptă după o absență atât de îndelungată!

În clipa următoare, deschidea portiera mașinii, se instala la volan și pornea atent în trafic.

Mult timp după aceea, Lita mai era încă în pragul ușii. Dacă nu era atentă, risca să se atașeze mai mult decât trebuia de directorul de la Sydney's. Era un bărbat cu o personalitate complexă, care se simțea în largul lui în

mediul aspru al spectacolului de noapte. Ea, dimpotrivă, nu se obișnuise niciodată cu ipocrizia și confruntarea între ambiții. Preferase deci să renunțe la concertele în public pentru a se consacra compoziției, departe de toate.

Trezindu-se din visare, intră în casă. Un duș ar face-o să capete energia de care avea nevoie ca să înfrunte încercările zilei.

Tocmai își încheia cordonul unei rochii de cașmir când auzi o bătaie în ușă.

Când deschise ușa, se trezi în față cu un bărbat scund, roșu la față, care avea în gură un trabuc stins.

– Doamna Winslow? Eu sunt Huey. Keih Christophe mi-a spus că aveți nevoie de încuietori noi și de un sistem de alarmă.

Cu expresia lui ursuză, omul ăsta nu corespundea cu imaginea pe care Lita o avea despre un specialist în sisteme de securitate.

Neîncrederea i se citea pe față.

– Ascultă, domnule… hm, Huey…

– Doamnă Winslow, o întrerupse nou-venitul, Keith nu v-ar trimite un nepriceput, credeți-mă. Dacă sunteți

destul de apropiată de el ca să ceară să fiți ajutată într-o problemă, ar trebui să știți!

După ce-și termină tirada, Huey se legănă de pe un picior pe celălalt, în așteptarea unui răspuns.

– Scuză-mă că am părut să mă îndoiesc de priceperea dumitale.

– Nu vă faceți griji, nu mă simt deloc jignit, răspunse meseriașul. Sunt obișnuit cu așa ceva!

Lita își ascunse zâmbetul în fața acestei reacții și-l invită să intre. De cum începu să examineze încuietorile, se văzu clar că Huey era un profesionist.

– Am cafea caldă, nu vrei și dumneata o cană? întrebă gazda, încercând să-și răscumpere greșeala.

Propunerea îl surprinse pe Huey. Dacă stătea să se gândească, nici un alt client nu-i mai făcuse o asemenea ofertă.

– Văd că da, trase concluzia Lita, care se duse la bucătărie. Cu zahăr și lapte?

– Fără lapte, răspunse meseriașul destul de tare ca să poată fi auzit de dincolo.

E o femeie bine, o "lady", își spuse el. Acum înțeleg de ce Keith se interesează atât de ea.

Să schimbe încuietorile fu o joacă de copii pentru Huey. În schimb, studierea sistemului de alarmă cel mai potrivit îi luă mai mult timp. Examina ferestrele din spatele casei când sună telefonul.

– Jack! exclamă Lita când își recunoscu interlocutorul. Îmi pare așa de bine că m-ai sunat. Aici s-a întâmplat ceva…

– A apărut Melanie…? o întrerupse el.

– Nu, oftă Lita. Încă n-avem nici o veste despre ea, însă cineva a intrat în apartament aseară, în timp ce mă aflam la club.

– Doamne, sper că ești bine, da?

– Nici o problemă, îl liniști ea. Sean Christophe m-a adus acasă și pe urmă au venit Keith și poliția. Au făcut o inspecție, fără să găsească vreun indiciu. Totul era dat peste cap… dar cel mai rău, este că spărgătorul are fără îndoială o cheie. Nu știi dacă Melanie a dat cuiva vreo cheie?

Jack Connery nu răspunse imediat șI Lita, care îl cunoștea bine, își dădu seama că se gândea la toate variantele posibile. Dacă Melanie fusese răpită, răpitorul putuse să-i găsească cheia și adresa în geantă.

– Nu, nu știu, spuse el în cele din urmă.

– Ai un pic de răbdare, o s-o găsim. Spargerea de aici poate n-are nici o legătură cu dispariția ei. Nu te frământa. De fapt, adăugă ea ca să schimbe subiectul discuției, am încercat să te caut azi-dimineață, devreme, dar nu erai la hotel.

– Da, îmi înecam supărărea. Ce prost sunt, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu rezolv nimic și c-o să fiu mahmur, adăugă stânjenit.

– Jack, îmi pare rău pentru tine! exclamă Lita, sincer mișcată. Ești unul dintre oamenii cei mai amabili din câți cunosc. Numai dacă…

Se opri, neîndrăznind să continue.

– …Numai dacă Meanie ți-ar împărtăși convingerea? completă el.

– Mda.

– Și eu vroiam același lucru, spuse el râzând cu amărăciune.

Deși era departe, Lita auzi pe cineva bătând la ușa lui Jack înainte ca acesta să răspundă: " o clipă, vin imediat".

– Scuză-mă Lita, dar trebuie să plec.

– Bineînțeles. Jack… ai grijă de tine.

– O să încerc, îi promise el înainte de a închide.

Discuția lor trezise o nedumerire în Lita. Era în stare să jure că ceva nu mergea. Jack părea foarte afectat de absența Melaniei.

***

Mai târziu după-amiază, Sean stătea sprijinit în coate în barul de la Sydney's când Keith ieși in birou, s-o caute pe Felice.

– Ce surpriză să te văd aici așa devreme, spuse Christophe cel tânăr cu o expresie ostentativ surprinsă.

– Carl, Felice s-a întors de la masă? îl întrebă Keith pe barman. Vroia să evite să înceapă una dintre interminabilele discuții în contradictoriu cu fratele lui.

– Nu, nu încă, dar n-ar trebui să mai stea mult.

Keith se pregătea să intre din nou în birou când Sean îl prinse de braț. Se postă în fața lui, cu chipul deformat de furie.

– Am spus…

– Am auzit foarte bine, spuse cu răceală Keith. Dac-ai fi fost mai matur, ți-aș fi răspuns imediat!

– Aha, înțeleg! îl luă în râs Sean. Tăcerea ta disprețuitoare vrea să-mi arate că trebuie să-mi văd de treburile mele? Nu vrei să vorbești despre Lita Winslow sau de incidentul de ieri?

– Chiar așa. N-ai altceva de făcut decât să-ți pierzi timpul la bar? Dacă te plictisești, pot să-ți găsesc ceva de făcut.

– Ceva de făcut?! N-are rost, încă n-am ajuns să apelez la mila ta. În definitiv, tu ești șeful familiei. Atunci, e firesc ca tu să lucrezi.

Acum, să revenim la prima întrebare. Când ai plecat de la Lita?

– Am plecat atunci când am considerat că nu mai e nici un risc, răspunse cel întrebat pe un ton glacial. Ah, scuză-mă. S-a întors Felice și trebuie să-i dictez ceva.

După aceea, se răsuci pe călcâie și plecă fără să mai spună nimic.

– Hm… n-ar trebui să te enervezi așa, interveni Carl, care asistase la altercație.

Hotărât lucru, n-avea să-i înțeleagă niciodată pe cei doi frați Christophe. Când se adorau, când se detestau. Dar un lucru era sigur: de fiecare dată când Sean îl exaspera pe Keith, viața de la Sydney's devenea imposibilă!

– Ai dreptate, admise Sean oftând. Uneori, nici nu știu de ce-l provoc. Poate ca să încerc să-i sparg, măcar o dată, carapacea de indiferență? Atunci, când văd o fisură în armura lui, îmi vine să-l rănesc până să-mi ceară iertare. Carl clătină din cap, îngăduitor. Îl înțelegea, chiar dacă nu era de acord cu purtarea lui.

– Cred c-o să fac o plimbare mai lungă, spuse Sean, care nu era în apele lui.

Plecarea lui îl făcu pe Carl să ofteze ușurat. Atmosfera era mult mai liniștită când cei doi frați nu erau acolo!

***

Treaba pe care o avusese de făcut îi luase mai mult timp decât socotise la început. Era cinci și jumătate când

Felice putu să pună la punct ultimele contracte, după care, cu oarecare timiditate, deschise ușa biroului patronului ca să-i spună la revedere.

Era singurul care nu asistase la repetiția Litei. De altfel, atitudinea lui o surprindea pe Felice. Nu înțelegea cum de Keith nu putuse să facă nici o mică pauză să se ducă s-o asculte. Dar, în definitiv, ce știa despre motivațiile unui bărbat așa de secretos ca domnul Keith?

– La revedere, domnule.

Keith ridică surprins capul, pe urmă înțelese că după-amiaza, care i se părea că durase o eternitate, lua sfârșit.

– La revedere, Felice. Ieși la plimbare cu Craig, astă-seară?

Fără să vrea, Felice se înroși. De când o ceruse în căsătorie, se gândea tot timpul la Craig. Stânjeneala ei îl amuză pe Keith, care înțelese motivul.

– Se pare că îți face serios curte! o tachină el. Spune-i că dacă te tulbură atât de mult încât începi să dai rateuri la dactilografiat, o să-ți găsesc o înlocuitoare până în ziua nunții.

Acum, pleacă repede.

Felice se grăbi să se ducă să-și întâlnească logodnicul, urmată de privirea lui Keith, încă foarte amuzat. Soneria telefonului puse capăt bunei lui dispoziții.

– Alo, Keith? Sunt Pete Fallon.

– Bună seara, Pete. Ceva noutăți? întrebă Keith pe un ton cât se poate de liniștit.

– În primul rând, încă nu știu unde se află Melanie King, cum nu știu nici cine a intrat la ea. Am găsit însă un martor care pretinde că a văzut-o împreună cu un bărbat, vinerea trecută.

– Cine era bărbatul?

– Încă nu știm. Încercăm în continuare să-l identificăm. Dar tu, nimic nou?

– Nu, răspunse Keith, înfundându-se în fotoliu. A trebuit doar să mă ocup de schimbat încuietorile de la uși.

– Bună idee, fu de acord Pete Fallon. După o tăcere de vreun minut, polițistul adăugă, curios:

– Ți-ai propus să te ocupi singur de asta?

– Da.

În biroul lui de la postul de poliție, Pete Fallon ridică o sprânceană în semn de surprindere. Îl cunoștea pe

Keith: ajutorul nu era niciodată gratuit. Lita îi va mulțumi "personal" pentru ajutor? N-ar fi fost nimic nou. Prietenul lui primea totdeauna o răsplată pentru străduanie… și când era vorba despre o femeie frumoasă ca Lita Winslow, își închipuia o modalitate foarte plăcută de a-și primi răsplata!

– Pot să mai fac ceva pentru tine? reluă Keith cu răceală, rupând o tăcere care parcă se eterniza.

– Nu. Doar să rămâi în legătură cu mine. Să-mi spui dacă găsești ceva interesant, ne-am înțeles?

– Ție o să-ți spun primul. Și, Pete…

– Da?

– Să vii la club să vezi spectacolul!

În clipa următoare, închise telefonul fără să-și mai ia rămas-bun.

Bruschețea aceasta îl făcu pe Pete Fallon să zâmbească. Lui Keith îi plăcea să dea ordine… ca și cum ar fi avut de-a face cu niște copii! De data asta, avea să-l asculte. O trecere pe la Sydney's o să-i dea posibilitatea să-i pună niște întrebări despre Melanie King.

Capitolul 4

La sosirea la club, seara târziu, Pete Fallon își aduse aminte de prima dată când intrase într-un asemenea local șic.

Atunci, făcuse tot posibilul să-și ascundă admirația, ca să nu arate prea stângaci.

De atunci, trecuse mult timp. Astăzi, la patruzeci de ani, nu-i mai păsa de părerea celorlalți și se uita fără stânjeneală la mulțimea elegantă care-l înconjura. Dar ochiul lui format remarcă repede că, fără să arboreze o indiferență prefăcută, mulți își arătau uimirea în fața luxului de la Sydney's.

– Vrei o masă, Fallon? îl întrebă Marty Khan care, îmbrăcat în smoching și cu papion la gât, îi întâmpina pe nou-veniți.

– Bună seara. Parc-ai mai luat în greutate, glumi polițistul trăgându-i în joacă lui Marty, un pumn în burtă.

– Ce vrei, nu toți avem ocazia să ne păstrăm suplețea alergând după bandiți, se apără imediat ajutorul lui Keith.

– Ai dreptate, aprobă polițistul înțelegător.

Pe urmă, se uită la o femeie care stătea singură la o măsuță în capătul celălalt al sălii: Lita Winslow.

– Crezi că pot să-i țin companie doamnei Winslow?

– Firește că nu.

– Atunci, ne vedem mai târziu.

Marty încuviință clătinând din cap, apoi întâmpină o pereche care intra, în timp ce Pete Fallon se apropia de cântăreață.

– Bună seara, comisare, spuse Lita cu un zâmbet grațios. Faci vreo anchetă, sau ai venit de plăcere?

– În meseria mea, nu poți să uiți niciodată de muncă, chiar în afara orelor de program.

– Bănuiesc că nu, admise Lita pufnind în râs, neștiind dacă încerca s-o bine dispună sau vroia să ocolească răspunsul la întrebare.

Lita răsuci paharul cu amaretto între degete și se hotărî să schimbe subiectul.

– Vii deseori la Sydney's?

– Nu, nu-mi pot permite așa ceva.

– Pe Keith îl cunoști de mult?

– Da, de destul timp, răspunse cel întrebat, uitându-se atent la mesele alăturate.

În capătul celălalt al sălii, așezat pe un taburet înalt în fața barului, îl remarcă pe cel despre care vorbeau. Două creaturi superbe, cu decolteuri generoase, parcă-i sorbeau cuvintele. Totuși, niciuna dintre ele nu putea rivaliza cu Lita, trase concluzia când se uită la interlocutoarea lui. Îl uimea faptul că o găsea singură. Keith îi păruse a fi cât se poate de interesat de cântăreață…

– Am crescut în același cartier, preciză el în cele din urmă.

Pete Fallon se întrerupse cât să comande o bere, pe urmă începu din nou să evoce trecutul lor comun.

– Keith era cel mai mic, dar mârâia dacă cineva din grup îndrăznea să-i amintească de asta când vroia să intre în jocurile noastre. De fapt, a fost mereu un conducător: el era cel care arbitra meciurile de base-ball sau care rezolva neînțelegerile. Eram foarte mândru să fiu prieteneul lui. Ce păcat că a trebuit să creștem! adăugă oftând.

Ultima remarcă, și mai ales tonul cu care o spusese, o intrigă pe Lita. Totuși, aseară, păruseră cei mai buni prieteni… nimic n-o lăsase să înțeleagă că se cunoșteau din copilărie.

– De ce? Astăzi nu mai sunteți prieteni?

– Ba da, spuse Fallon cu o grimasă care se vroia a fi un zâmbet, numai că ne-am ales drumuri diferite în viață. Keith face multe. Cât despre mine, nu pot să fiu prea apropiat de un om ale cărui afaceri nu sunt totdeauna legale.

Polițistul clătină din cap, dezolat.

– Îmi pare rău, totuși. Keith este un dur, dar un prieten loial.

Când venise, Lita îl văzuse imediat pe proprietarul stabilimentului la bar. O salutase cu o înclinare a

capului, dar nu venise la ea. Fără îndoială, avea alte afaceri de rezolvat… Așa încât se vedea silită să nu-l ia în seamă.

Dar acum, povestea lui Pete Fallon trezea în ea o dorință irezistibilă de a-l contempla pe cel despre care vorbeau. Sprea marea ei surprindere, Lita îl descoperi pe Keith privind-o cu interes. O clipă, ochii lor se întâlniră și se priviră câteva momente, apoi Keith întoarse capul ca să-i răspundă roșcatei așezată în stânga lui.

– Se pare că multă lume îi apreciază compania, spuse ea cu dezinvoltură.

– Poftim? Da, da, fu de acord Fallon după ce aruncă o privire la bar. Femeile sunt înnebunite după el… și asta dintotdeauna. Mama mea era singura excepție. Nu-i plăcea să mă vadă împreună cu băiatul unei stripteuze și un bărbat care nu se ducea acasă decât de vreo două-trei ori pe an.

Ridică din umeri ca un filozof.

– Astăzi, așa ceva nu mai șochează pe nimeni, dar acum treizeci de ani, o stripteuză, chiar cunoscută cum era Sydney Keith, îi îngrozea pe oamenii obișnuiți!

– Cum așa?! exclamă Lita, căreia nu-i venea să-și creadă urechilor. Mama lui este Sydney Keith?

– Da. Surprinzător, nu-i așa? În tinerețe, am reușit să asist la o reprezentație a ei… dintr-o ascunzătoare, firește. Ce femeie rasată, și sexy. Keith nu admite nici o glumă pe tema asta; provoca pe oricine îndrăznea să facă o glumă deplasată. Uite de ce se bate atât de bine astăzi. Este antrenat!

– Te cred, murmură Lita.

Așadar, Keith era băiatul lui Sydney Keith! Cine din Washington nu auzise de ea?

– Nu știam că Sydney Keith avea copii, reîncepu Lita, abia așteptând să afle mai multe despre Keith.

Deși Pete Fallon își dădea seama de motivația profundă a interesului ei, nu lăsă să se vadă nimic.

– Sydney evita cât era cu putință să aducă vorba despre asta. Nu că vroia să se ascundă, însă vroia să-i protejeze. Presa și unii binevoitori ar fi putut să le creeze mari probleme. Din fericire, avea destui prieteni sus-puși care să-i țină la distanță pe intruși.

Fallon întoarse repede capul spre Keith, apoi adăugă pe un ton gânditor:

– Keith îi seamănă mult. La fel ca ea, își face prieteni care să-i poată fi de folos, și știe când să apeleze la favorurile lor.

Cuvintele astea treziră un ecou în mintea Litei. Nu cu mult timp înainte, Jack Connery îi spunea cam același lucru: Keith nu făcea nimic degeaba.

Da, era curioasă să știe ce-ar fi putut să-i ceară în schimbul unui ajutor. Deodată, neliniștită de întorsătura pe care i-o luau gândurile, Lita lăsă ochii în jos, ca să-și ascundă tulburarea. Nu vroia să se gândească la această posibilitate…

– Tatăl lui lipsea mult? întrebă tânăra femeie, ca să schimbe subiectul.

– E un eufemism, răspunse ironic Pete Fallon. De fapt, nu era aproape niciodată acasă. Și când venea la Washington, aproape le plângeam de milă lui Keith și lui Sean.

Parcă o tornadă se abătea asupra familiei: între tatăl și mama lui existau niște raporturi foarte pasionate. Se adorau și se sfâșiau totodată, dar nu se puteau lipsi unul de celălalt; așa că n-au divorțat niciodată.

– Hm, înțeleg, murmură Lita.

Descrierea asta îi amintea de o situație pe care o cunoștea foarte bine. Părinții ei făceau tot așa, altădată. Chiar și astăzi, în familie izbucneau asemenea conflicte. Din fericire, acum avea posibilitatea să se ducă în turnul ei de fildeș de pe coasta Pacificului.

Fără să-și dea seama, expresia feței i se întunecase.

– Ia te uită, exclamă Pete Fallon pe un ton vesel. Nu mai face figura asta dezolată, altfel Keith o să mă acuze că stric buna dispoziție a vedetei!

Amuzată de afirmația interlocutorului, Lita uită de gândurile negre și-i zâmbi radios.

– Ca să vezi, parcă ești o floare! spuse Fallon cu răsuflarea tăiată.

De pe taburetul lui, Keith nu pierduse scena. Ce naiba putea să-i spună Pete Litei, ca să-i provoace o asemenea reacție? Și mai ales, de ce Lita îi zâmbea în felul ăsta? se întreba iritat. Pete Fallon n-avea nimic dintr-un donjuan!

În schimb, el știa de mult timp cum să seducă femeile. De obicei, era de-ajuns o privire de apreciere, un zâmbet, o mângâiere pe genunchi. Cele care-i țineau companie erau avide de a atrage atenția că erau

împreună cu un bărbat seducător, pe care-l cunoștea toată lumea. Nu vroiau nimic mai mult! Să le răspundă și să pară interesat de ele, observându-i în același timp pe Lita și pe Fallon, nu-i cerea nici un efort.

Pe măsură ce trecea timpul, îi venea din ce în ce mai greu să reziste dorinței de a se duce la ei, de a o lua pe Lita și de a profita singur de compania ei. O să știu să mă stăpânesc, trebuie! își ordonă în sinea lui.

– Keith! Nu mă asculți! se indignă Gloria, frumoasa roșcată așezată lângă el.

– Nu te ascult? răspunse el cu căldură în glas. Aș putea să repet fiecare cuvânt pe care l-ai spus astă-seară.

– Poate sunt puțin cam vorbăreață… ce-ai zice să ajungem pe ringul de dans, ca să mai facem o schimbare?

Pe locul ei, blonda Mitzi, care era furioasă să-și vadă prietena atrăgându-i atenția lui Keith, își ținu răsuflarea.

Nimeni nu știa însă că patronul stabilimentului nu dansa niciodată în clubul lui. Își stabilise o regulă: să nu amestece afacerile cu plăcerea. Dacă vroia să danseze cu o femeie, o invita în altă parte. Fidel față de el însuși, Keith refuză politicos invitația.

Se ridică și sărută galant mâna Gloriei.

– Știi cum mă port în privința asta, și nu fac rabat niciodată… cu toate că mă costă destul, minți patronul cu îndrăzneală.

Gloria, simțindu-se flatată, nu se îndoi de adevărul vorbelor lui, dar nu-i văzu privirea aruncată spre Lita Winslow.

– Carl, doamnele sunt invitatele mele și servește-le cu ce doresc, îi spuse barmanului înainte de a pleca să-l întâlnească pe Marty Khan.

– Ce bărbat seducător, oftă languros Gloria, care nu-l scăpa din ochi. Într-o seară, o să-i sun la ușă…

– Degeaba îți faci iluzii, Gloria, o ironiză Mitzi. După părerea mea, nu-l interesăm chiar atât.

Un nou-venit observase scena cu atenție: Sean Christophe. De obicei, nu ezita să consoleze frumusețile pe care fratele mai mare le abandonase. Astă-seară, se abținu să se ducă să reînceapă discuția de unde o lăsase Keith; avea altceva mai bun de făcut. Traversă sala și se opri ca un intrus în fața mesei Litei și a lui Pete Fallon.

– Bună seara, Lita, bună seara Pete. Pot să mă alătur vouă? întrebă retoric intrusul, trăgându-și un scaun.

***

Orchestra cânta ultima melodie a serii pentru un mic grup de clienți care nu plecaseră încă. Muzicanții erau obosiți și abia așteptau să plece.

Din partea lui, proprietarul locului le împărtășea nerăbdarea. Nu mai putea suporta spectacolul Litei și al lui Sean înlănțuiți tandru pe ringul de dans. După plecarea lui Pete Fallon, fratele său nu se despărțise nici o clipă de Lita. Ținând-o în brațe, îi vorbea la ureche, o strângea lângă el… și tânăra femeie se abandona, zâmbindu-i de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna!

– Fir-ar al dracului! înjură el printre dinți. Sean n-a remarcat că orchestra nu mai cântă ?

– … Excelentă orchestră… o seară foarte reușită, îl felicitară clienții pe lângă care trecea, mergând spre mijlocul sălii.

Le zâmbi politicos, le mulțumi automat, cât se poate de concentrat asupra perechii din față.

Când ajunse la ei, expresia lui nu prevestea nimic bun.

– Orchestra își strânge instrumentele, Sean, spuse Keith cu răceală.

– Eu mai aud o muzică celestă, frate mai mare, replică Sean cu inocența întipărită pe față, fără totuși să slăbească strânsoarea partenerei.

Până atunci, Lita îi apreciase compania. Sean se dovedea un dansator excelent și un interlocutor spiritual și amuzant, dar acum simțea oboseala zilei și vroia să se odihnească. În primul rând, remarcase o tensiune neliniștitoare în glasul lui Keith.

– E timpul să plecăm, oftă ea. Îți mulțumesc că mi-ai ținut companie, Sean, îi spuse cu sinceritate. A fost o seară plăcută.

Deși în primul moment exasperat de intervenția fratelui său, Sean simți furia dispărându-i, în fața blândeții Litei.

– Crede-mă, plăcerea a fost de partea mea.

Keith o conducea deja spre vestiar. Luă haina tinerei femei, i-o așeză pe umeri și anunță pe un ton care nu admitea replică:

– Te duc acasă.

– Pot foarte bine să chem un taxi, protestă Lita.

– Nu fi ridicolă! i-o tăie el.

Pe urmă, după o ultimă privire arucată fratelui său, deschise ușa în fața Litei și o invită să iasă. Cu o expresie de surprindere întipărită pe chip, Sean îi urmări câteva clipe cu privirea. Când nu-i mai văzu, îl cuprinse un râs de nestăvilit.

– Ce-i atât de amuzant? întrebă suprins Marty, care nu asistase la scenă.

– Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, n-aș fi crezut! răspunse enigmatic Sean, râzând și mai tare.

– Despre ce naiba vorbești?

– Vei ști cât de curând, Marty. Crede-mă, o să fie un eveniment!

Lita și Keith ajunseră în parcarea clubului fără să schimbe o vorbă și se așezară în cupeul sport. Motorul porni imediat și Keith angajă bolidul pe străzile pustii la ora aceea matinală.

Lita își încrucișă picioarele și se uită fix în întuneric, ferm hotărâtă să nu dea frâu liber furiei. Nu vroia să coboare până la nivelul lui.

– Obosită? întrebă Keith cu glas neutru, oprind la un semafor.

Pauza asta îi dădu voie să-și privească în liniște pasagera. Ochii i se opriră pe genunchii rotunzi, ezitând să urmărească mai sus conturul coapselor. Pe urmă, cum Lita se întorcea spre el să-i răspundă, se grăbi s-o privească drept în ochi.

– Da, puțin, recunoscu ea pe un ton distant. N-am dormit aproape deloc, astă-noapte.

– Ai dreptate, încuviință el, puțin îmblânzit de această aducere aminte. Huey a schimbat broaștele și a instalat sistemul de alarmă?

– Da. Eu…

– Perfect! o întrerupse în vreme ce pornea din nou, semaforul devenind verde.

– Îți mulțumesc că te-ai ocupat să organizezi totul, termină Lita, din ce în ce mai iritată.

– N-ai pentru ce, protestă șoferul ridicând din umeri.

Huey sper să-mi trimită mie factura, nu? ar fi vrut să-l întrebe.

Însă bărbatul părea atât de inaccesibil, încât se hotărî că era mai bine să nu abordeze subiectul.

Ajunși în fața imobilului Melaniei, Keith parcă mașina și întrerupse contactul cu un gest rece. Lita își desfăcuse deja centura de siguranță și deschidea portiera.

– Bănuiesc că tot n-ai vești de la Melanie, nu? întrebă el.

– Nu. Tu ai aflat ceva?

– Nimic… Dar Pete Fallon ți-a spus ceva interesant?

– Din păcate, nu.

– Totuși, ai petrecut mult timp cu el astă-seară, sublinie Keith. Am crezut că asta are o legătură cu dispariția verișoarei tale.

– Da, am vorbit despre ea, dar cum n-avem nici o informație în plus, am găsit alte subiecte de discuție, replică, îngrijorată.

Keith abia se putea stăpâni. O licărire amenințătoare îi sclipea în ochi.

Dar înainte de a putea răspunde, Lita coborî din mașină, trânti portiera în urma ei și urcă repede pe aleea care ducea la peronul casei. Își scotea cheile din geantă când Keith ajunse lângă ea.

– N-are rost să mă însoțești, spuse cu răceală. Pot să mă descurc și singură!

Bărbatul nu ținu seama de spusele ei și-i luă lucrurile din mână. Lita, din ce în ce mai furioasă, se trezi curând în prag, revoltată de tupeul lui Keith. Dar nu putea să rămână toată noaptea afară!

– Ce faci? îl întrebă după ce-l urmă înăuntru.

– Mă asigur că Huey și-a respectat reputația de expert, îi răspunse întorcându-se spre ea.

Cu mâinile în șolduri, Lita îl privea fix, ca o întrupare a furiei. Buclele negre îi cădeau în dezordine pe fruntea încruntată. Din cauza emoției, buzele cărnoase îi tremurau…

Keith, deodată captivat, nu se opri văzând aceste semne de furie. Nu putea să-și dezlipească privirea de formele voluptuoase, puse în valoare de mătasea albăstruie, care-i acoperea contururile picioarelor fine, făcute pentru a fi mângâiate…

Lita nu se înșelă asupra licăririi de o clipă din privirea lui. Își aminti focul pe care-l simțise în vene atunci când o privise atât de senzual… și de dorința pe care o încercase când îi simțise mâinile pe ea, calde, puternice și blânde! Încă nu întâlnise un bărbat care să trezească în ea trăiri atât de intense. Nu era totuși o femeie care

să caute noi legături amoroase. Nu se recunoștea pe sine însăși și, din toată inima, își dorea ca el să mai rămână.

Încercând să-și adune gândurile, tânăra femeie se duse în bucătărie și deschise frigiderul.

– Vrei lapte la ora două dimineața? întrebă surprins Keith, care o urmase.

– De ce nu? E excelent pentru sănătate, nu vrei și tu un pahar?

– Cred c-aș vrea, răspunse el, luat prin surprindere.

Keith așeză primul paharul golit pe masa de lemn. Un moment, evitară să se privească, apoi bărbatul începu:

– Dacă ar trebui, ai putea să cânți în public sâmbătă?

– Firește, răspunse Lita, surprinsă. Melanie și cu mine suntem cam de aceeași talie, așa încât costumele ei or să mi se potrivească perfect. De altfel, le-am încercat deja și o să fie nevoie doar de niște mici retușuri. Ar trebui să nu fie nici o problemă.

– Nu asta vroiam să spun, precizează Keith. Se zvonește că ai fi primit amenințări înainte de a părăsi scena. Vreau să știu dacă e adevărat sau nu, și dacă asta n-ar putea să-ți stânjenească stagiunea de spectacole care ar urma.

– N-ai de ce să te temi. Am semnat un contract și am să-mi respect angajamentul.

– Nu-mi fac griji pentru asta, murmură Keith cu blândețe, luându-i paharul din mână. Atunci, e adevărat? adăugă el în timp ce o prindea de umeri obligând-o să rămână pe loc, în fața lui.

– Ei bine… da, mărturisi tânăra femeie.

Degetele lui Keith i se înfipseră în carne, făcând-o să se schimonosească de durere. Imediat, îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

– Îmi pare rău, murmură stânjenit.

Simțind-o atât de vulnerabilă, în el se trezise dorința de a o proteja, de a o strânge în brațe și de a o săruta. În tresărirea pentru a se opri, mâinile i se crispaseră în carnea ei fără să vrea.

– Ascultă, reîncepu, alungând fără milă orice tentație din inima lui.

Dacă cineva te mai amenință, să-mi spui! N-o să ți se întâmple nimic dacă o să cânți la Sydney's.

Cu cât calm și detașare vorbește despre asta, își spuse Lita. Măcar de-ar fi putut să dea și ea dovadă de aceeași gândire rațională!

– N-o să trebuiască să lupți singură, adăugă el mai blând. Vei putea conta pe mine tot timpul sejurului la Washington.

Cât timp va rămâne la Washington? Când venise, se gândise că va trebui să rămână două-trei zile, până avea să apară Melanie. Dar situația era departe de a reveni la normal, ba dimpotrivă… În plus, atracția pe care Keith o exercita asupra ei, nu era altceva decât o amenințare.

– Acum, explică-mi pe îndelete ce s-a întâmplat.

– Totul a început prin dispariția unor lucruri, începu Lita. Pe urmă, am găsit amenințări scrise cu ruj pe oglinzile din hotelurile unde poposeam. După aceea au apărut scrisorile anonime. Părinții mei au angajat un detectiv particular, am anunțat poliția… fără nici un rezultat.

Atunci, am hotărât să renunț de tot la cântat. Lucrul ăsta m-a costat; eram la capătul răbdării, obosită de atâtea călătorii, de viața cu valiza în mână.

Keith asculta fără să facă nici un comentariu, dar convins că nu îndruga verzi și uscate.

– Ce fel de amenințări ai primit? În special… în seara ultimei reprezentații.

– În… ultima… seară? bâigui ea cu ochii măriți de spaimă.

– Da! Ce naiba s-a întâmplat? își ieși din fire bărbatul.

O prinse de umeri ca și cum s-ar fi temut să nu plece fără să-i răspundă.

– A fost… o amenințare cu moartea, murmură în cele din urmă cea întrebată.

Cu gâtul parcă strâns într-o menghină, Keith ar fi vrut să urle împotriva aceluia, sau acelora care o chinuiau pe Lita în felul ăsta. Părea atât de debusolată, atât de fragilă… În el se năștea dorința de a o apăra împotriva lumii întregi.

Lita îi simți puterea și hotărârea. Ar fi fost bine dacă s-ar fi putut arunca în brațele lui, ca să uite de realitatea crudă! O clipă, șovăiră amândoi, parcă magnetizați unul de celălalt. Totuși, Lita își reveni foarte repede în fire. Nu era decât un vis splendid, dar irealizabil. Era mai bine să nu conteze decât pe ea.

– Crezi că există o legătură între evenimentele de acum cinci ani și ce s-a întâmplat aseară?

Tânăra femeie păli, speriată. Nici nu se gândise la o asemenea eventualitate.

– Nu… nu cred, bâigui, nesigură. Până la urmă, foarte puțină lume știe că trebuie s-o înlocuiesc pe Melanie dacă nu apare la timp.

– În orice caz, spuse Keith, aparent convins de argumentul ei, să nu deschizi nimănui.

– Nu, bineînțeles că nu, aprobă docilă, fără să se mai simtă ofensată de autoritatea lui. Mulțumesc că m-ai condus acasă.

Bărbatul, cu mâna pe clanță, șovăi o clipă. Se uită la ea cu o privire de nepătruns.

– N-ai de ce să-mi mulțumești, a fost o nimica toată.

Se răsuci pe călcâie și dispăru în noapte.

Capitolul 5

A doua zi, Lita se străduí să nu se mai gândească la Keith. Farmecul lui devenea prea periculos.

Din fericire, el nu asistă la repetiția de după-amiază și, după o cină frugală, Lita se duse în salon ca să se uite la televizor. Programul nefiind prea interesant, se gândi să citească ceva și continuă lectura unei cărți pe care o începuse în California. Rândurile începură să-i joace în fața ochilor. După ce citi o pagină de trei ori fără să înțeleagă nimic, dezgustată, Lita aruncă pe masă cartea.

Ce mai putea să facă? Puțină muzică? Pianul Melaniei abia o aștepta. Îi reveneau în minte melodii vechi și, cu

ochii închiși, își lăsă degetele să se plimbe pe clape. Toate melodiile care-i veneau în minte îi reflectau starea de spirit; erau cântece de dragoste, triste și sfâșietoare, dintre cele care-i aduseseră celebritatea. Devenind conștientă de ceea ce se întâmpla, începu piesa neterminată la care lucra când venise la ea Jack Connery. Încet-încet, textul căpăta formă:

"Până acum viața mea n-a fost decât o amăgire,
o înșiruire de vise niciodată împlinite
care toate mi se scurgeau printre degete,
rămânând doar cu regrete.
An după an, am trăit singură
nici un bărbat nu mi-a ajuns la inimă…
Dar într-o zi, în sfârșit…"

Deodată, mâinile îi înțepeniră pe clapele albe. Urmarea cântecului aștepta să se nască, cuvintele parcă ivindu-se singure. Era de-ajuns să le lase să curgă… dar se temea. Se temea să nu-i spună lucruri pe care nu vroia să le audă.

– O cană cu ceai mi-ar face bine, hotărî tânăra femeie.

Hotărâtă, închise capacul pianului și se duse la bucătărie. Conform așteptărilor, băutura caldă o liniști în sfârșit și nu după mult timp reuși să adoarmă.

***

– Craig, te rog! Oprește-te! strigă Felice, încercând să-i dea mâinile la o parte.

Protestele nu frânară pornirea lui Craig, care o împinse cu toată puterea pe bancheta din spate. Nu mai vedea în Felice femeia pe care o iubea, ci numai trupul pe care-l dorea, pe care-l săruta cu o violență avidă. Un țipăt stânjenit îi scăpă lui Felice când degetele lui Craig îi urcară pe coapsă.

– Nu! exclamă ea, înnebunită. Nu acum, încă nu suntem cununați. Stai! Craig!

Se zbătea cu energia pe care i-o dădea disperarea, și în cele din urmă reuși să se elibereze. Nebunia care-l apucase pe Craig dispăruse, intuia Felice.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu blândețe.

– Îmi pare rău, se scuză el cu glas înăbușit. Pentru nimic în lume n-aș fi vrut să-ți fac vreun rău… numai că… Cerule, încearcă să uiți ce s-a-ntâmplat.

I se citea tulburarea pe chip și Felice nu știa cum să-l liniștească; nu înțelegea ce demon pusese stăpânire pe el puțin mai devreme. Craig nu se mai purtase niciodată așa cu ea. Ce putuse să-l facă atât de… violent? De fapt, mai mult decât dorința, frenezia lui o șoca. E drept, își promisese sie însăși să nu-i cedeze înainte de căsătorie, însă Craig o atrăgea. Dacă s-ar fi purtat mai delicat, n-ar fi reușit să-i reziste.

Astă-seară, nu-l mai recunoștea și noul bărbat pe care-l descoperea o speria puțin, recunoscu Felice punându-și în grabă hainele în ordine.

– Ce-i cu tine? repetă ea.

– Nimic, răspunse bărbatul, însă expresia îngrijorată îi dezmințea spusele. Ar fi mai bine să ne așezăm din nou pe locurile din față. Te conduc acasă.

Nu pe deplin convinsă, Felice se supuse.

Drumul până acasă se desfășură în tăcere. Vederea casei solide de piatră o liniști. Era pe teren propriu și avu curajul chiar să-l sărute pe obraz pe însoțitor. Gestul

acesta păru să-i ia o piatră de pe umeri lui Craig. O strânse în brațe cu disperare.

– Te iubesc, Felice, murmură privind-o cu ochi triști. Te rog să nu uiți asta niciodată.

– Cum aș putea să uit, prostuțule? îi spuse cu tandrețe. De acum liniștită, îl sărută pentru ultima oară, coborî din mașină și-i zâmbi.

– Ce-ai zice de o plimbare pe malul râului, mâine? propuse ea. Am putea închiria o bicicletă de apă…

– Mi-ar conveni de minune, știi bine. Nimic nu-mi face plăcere mai mare decât să fiu cu tine.

Felice se înroși de plăcere.

– Să fii atent pe drum, îi recomandă cu blândețe.

Craig încuviință clătinând din cap și o așteptă să intre în casă pentru a pleca. Înainte de a ajunge acasă, făcu un ocol prin centru, ca să cumpere prima ediție a lui Washington Poste de sâmbătă dimineață. Încă nimic… dar, mai devreme sau mai târziu, va găsi acolo un articol… atunci, toată lumea o să știe… Felice va afla adevărul…Ochii parcă îl usturau, îi venea să plângă. Un rest de mândrie îl împiedică s-o facă și strânse pumnii ca să lupte împotriva durerii pe care o simțea în stomac.

– Îmi pare rău, Felice! strigă în noapte când punea din nou mâna pe volan. Chiar îmi pare rău!

Lita era deja pregătită de zece minute. Prin ușa cabinei ajungea la ea zgomotul muzicanților care-și ocupau locurile. Ce nepăsatori erau, își spuse, invidioasă. În mai puțin de o oră va fi printre ei, va cânta din nou în public.

De s-ar termina odată! Așteptarea devenea insuportabilă. Nervozitatea ușor de înțeles, pentru că nu mai avusese reprezentații în pubilc de câțiva ani, se amesteca totodată cu neliniștea datorată Melaniei. Nici o veste despre ea de o săptămână; nu putea să fie vorba despre o simplă fugă. Fiecare zi care trecea îi sporea neliniștea, și se gândea la cele mai neplăcute situații posibile.

– Melanie, Melanie, unde ești? murmură ea. Intră, adăugă, pentru cineva care îi bătea la ușă.

Nu era nimeni altul decât Keith Christophe.

– Bună seara, spuse el grav. Ai nevoie de ceva înainte de reprezentație?

Cum Lita îi făcea semn că nu, el șovăi, apoi se îndreptă spre dulapul unde erau agățate mai multe

rochii de seară. Cu un aer absent, mângâie țesăturile strălucitoare. Fără s-o privească, îi făcu un compliment cu un glas în care se simțea emoția.

– Ești foarte frumoasă, astă-seară. Te simți în formă?

Nu-i răspunse imediat. Îi admira înfățișarea. Ca de obicei, era impecabil de elegant și smochingul îi punea în valoare trupul atletic. Surprins de tăcere, Keith se întoarse spre ea.

– Ei bine, recunoscu cea întrebată cu un zâmbet forțat, nu mă simt prea bine. Dar sunt pregătită. În definitiv, sunt o profesionistă. Am învățat să mă stăpânesc și să fac ce se așteaptă de la mine, indiferent dacă-mi place sau nu.

Nu-i lipseau motivele care s-o facă să renunțe la turneul acesta și, dacă l-ar fi rugat, n-ar fi constrâns-o să respecte contractul. În definitiv, putea să găsească o altă înlocuitoare pentru că multe cântărețe ar fi fost încântate să apară la Sydney's.

– Ai primit vreo amenințare?

– Nu.

– A trebuit să schimbăm anunțurile publicitare, spuse bărbatul pe un ton agasat. Marty a avut grijă să apară

niște articole care să anunțe că vei cânta la clubul nostru.

Lita înțelese tâlcul acestor cuvinte. Acum, hotărârea ei de a urca din nou pe scenă nu mai era un secret pentru nimeni. Dacă misteriosul personaj care o intimida se afla pe acolo, ar fi aflat ce se întâmpla.

– Mulțumesc că ai întârziat cât s-a putut apariția veștii, spuse tânăra femeie cu un zâmbet care se vroia încrezător. Sper că în felul ăsta n-o să pierzi prea mulți bani.

– Ăsta e ultimul lucru la care mă gândesc! exclamă Keith iritat.

– Spuneam asta fără nici un subînțeles, se apără, exasperată.

De ce nu avea încredere în ea?

– Dacă observi un amănunt nelalocul lui, chiar o privire amenințătoare, vreau să-mi spui imediat, ordonă el pășind nervos prin cabina strâmtă.

– Promit.

– N-aș fi insistat s-o înlocuiești pe Melanie dacă aș fi știut cum stau lucrurile, adăugă sumbru. Connery nu mi-a spus, vreau să precizez asta.

Cufundat în gândurile lui, Keith nu-și dădu seama că neliniștea i se citea pe față. Însă Lita nu se înșelă asupra sentimentelor lui. Îi dispăru toată furia, înlocuită de recunoștință și tandrețe.

– Te cred, îi șopti cu blândețe.

Imediat, Keith își reveni. Deveni din nou proprietarul locului, preocupat numai de buna funcționare a clubului. Deschise ușa și se dădu în lături să-i facă loc Litei să treacă.

– Te însoțesc.

Câteva momente, rămaseră așezați la bar ascultând muzica și reacțiile publicului. Un număr mare de perechi evolua pe ringul de dans. Pe urmă, când se termină melodia, Gaius se ridică și luă microfonul ca s-o anunțe pe Lita.

– Baftă, îi șopti Keith.

– Să fie, răspunse ea ridicându-se.

În vreme ce traversa sala să ajungă la estradă, toate capetele se întoarseră spre ea și o însoți un ropot de aplauze.

Gaius, care o aștepta, îi întinse grăbit microfonul, cu chipul radiind de bucurie și admirație.

– Vă mulțumesc pentru primirea pe care mi-ați făcut-o, astă-seară. Săptămâna asta, am avut ocazia să petrec mai multe seri aici, și mi-a plăcut virtuozitatea colegilor mei din orchestră. Sper să găsiți și cântăreața la nivelul lor.

Un val de râsete stăbătu toată sala, toată lumea fiind cucerită de grația și modestia vedetei. Apoi, imediat ce orchestra începu să cânte primele note ale unui succes al Litei, se făcu liniște. Fiecare spectator se așeză mai comod pe scaun, ca să profite de acest eveniment rar: Lita Winslow, în carne și oase, pe scenă.

Imediat ce simți căldura reflectoarelor, atingerea microfonului în mână și ritmul muzicii , Lita uită de neliniște și de problemele ei. Nimic nu mai avea importanță în afară de plăcerea de a cânta, de a împărtăși cu publicul frumusețea unui cântec de dragoste.

I se părea că ieri cântase ultima dată în public. Închise ochii și se lăsă cucerită de melodie, punând suflet în fiecare cuvânt, în fiecare strofă.

În celălalt capăt al sălii, Sean îl întâlni pe Keith la bar. Așezați unul lângă altul, se uitau cum Lita încânta

publicul pe care-l făcea părtaș la bucuria unei iubiri controversate. Keith avea în față un pahar de whisky, dar nu-și putea lua ochii de la cântăreață.

– Fir-ar să fie, e grozavă, îi murmură Sean la ureche.

– Hm… da, încuviință acesta distrat.

Sean luă paharul pe care i-l întindea Carl. O privea pe Lita pe scenă, însă de multe ori, atenția îi era atrasă de fratele său… și n-ar fi putut să spună care spectacol era mai interesant!

Pentru prima dată, Keith nu remarcă expresia ironică a lui Sean. Era prea ocupat s-o admire pe Lita. Cel mai mic gest, cea mai mică schimbare de expresie, totul îl fascina la ea. Rochia de lame bleu care reflecta lumina, o învăluia într-o aureolă aproape ireală. O zeiță a nopții, așa i se părea a fi. Rochia mulată îi scotea în evidență contururile zvelte dar împlinite, și-i sublinia feminitatea.

– Cap sau pajură?

Sean aruncă o monedă în sus, o prinse și așteptă, curios, răspunsul fratelui său. Keith și Sean se așezaseră la o masă mai retrasă de lângă bar. Lita cânta acolo de mai mult de o săptămână și, în fiecare seară, Keith, sub un pretext sau altul, rămânea mult timp în sală s-o

asculte. Cel mai mare dintre frații Christophe dădu peste cap paharul, îl puse pe masă cu un gest hotărât și-l privi pe Sean neîncrezător. În ultimele zile, Sean se dovedise neobișnuit de binevoitor și asta nu prevestea nimic bun.

De altfel, atitudinea lui din toată săptămâna îl iritase pe Keith. N-o părăsise pe Lita nici o clipă, fie că o însoțea să ia o cină frugală după repetiție, fie că-i sărea în ajutor atunci când un client era prea insistent. În plus, o invita să danseze sau s-o distreze dacă avea un moment liber.

Cum Sean îi atrăgea atenția asupra monedei pe care o avea ascunsă sub palmă, Keith simți neîncrederea accentuându-se. Își cunoștea destul de bine fratele ca să nu recunoască o capcană atunci când i-o întindea… și acum, era o asemenea situație!

– Pe ce pariem? întrebă prudent.

– Câștigătorul va avea onoarea s-o ia pe Lita astă-seară, preciză tânărul pe un ton prea lejer ca să nu fie sincer dezinteresat.

– Știu deja cine va avea onoarea asta, replică Keith cu glas neutru. Alege altceva.

– Nu crezi că Lita s-a plictisit să meargă mereu cu același taxi? întrebă Sean, ostentativ contrariat. Lasă-mă să aduc o schimbare în serile astea atât de bine puse la punct.

Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, Keith ar fi trecut cu vederea peste gluma fratelui mai mic. Dar, când era vorba despre Lita Winslow, nu mai era de glumă. Trebuia poate să caute motivul în neplăcerea pe care o încerca atunci când îl vedea pe Sean ținând-o pe Lita în brațe pe ringul de dans, sau spunându-i ceva la ureche cu o expresie complice…

Fără să se mai ostenească să-și ascundă nemulțumirea, Keith se ridică și își aranjă smochingul.

– Ăsta e ultimul cântec din seara asta. Dacă mai vrei un pahar, ar trebui să-i spui de acum lui Carl. Și, în ceea ce privește propunerea ta, discuția e închisă.

Unii clienți importanți se pregăteau să plece. Keith se întâlni cu Marty la intrare, să-i salute. Totuși, în timp ce stătea de vorbă cu ei, ardea de nerăbdare să se întoarcă și se se asigure că Sean n-avea s-o conducă pe Lita.

Nemaiputând aștepta, grăbi formalitățile de bun-rămas… spre surprinderea lu Marty care,

nevenindu-i să-și creadă ochilor, îl urmări cu privirea în timp ce se ducea la cabinele artiștilor.

– Hm… vă mulțumim pentru vizita de astă-seară, bâigui Marty clienților. Ne pare bine că spectacolul v-a plăcut.

De la prima bătaie în ușă, Lita ghici cine era vizitatorul. Și de-acum îl cunoștea pe Keith destul de bine ca să-și dea seama, după bătăile grăbite, că ceva îl contraria. Oricum, toată săptămâna nu se arătase prea binevoitor, își aduse aminte furioasă. Merita să-l lase să aștepte! Se mai auzi o bătaie în ușă.

– Lita? Ești acolo? întrebă Keith.

Grosimea ușii nu-i putea ascunde tonul poruncitor.

– Da.

– Ești îmbrăcată decent?

– Firește!

Keith intră, apoi trânti ușa mai tare decât ar fi vrut și se sprijini de zid. O privi fix și adăugă nerăbdător:

– Știi ce vreau să spun!

În fața tonului său iritat, Lita simți că începea să se enerveze. De ce, în prezența lui, era totdeauna exasperată? Orice-ar fi făcut sau orice-ar fi spus,

rezultatul era același: se înfuria. Trebuia ca relația lor să se amelioreze, altfel cele două săptămâni în care trebuia să cânte la club ar fi devenit un adevărat infern.

Acum, hotărâtă să se arate calmă și politicoasă, Lita îl privi pe Keith peste paravanul în spatele căruia se afla… și o singură privire fu de-ajuns ca să-i năruiască bunele intenții. Spre marea ei neplăcere, Lita constată că tremura de nervi. Dacă ar fi putut să citească gândurile, ar fi fost liniștită: nu era doar ea tulburată. Încă din clipa în care intrase în cabină, Keith își blestemă prostia. Încă o dată, violența dorinței pe care i-o trezea femeia îl stupefia… și-l irita. Nici nu se punea problema să cedeze atracției pe care o avea față de el, își aduse aminte încruntându-se.

Gândește-te că nu e nici un trandafir fără spini, își spuse atunci când amintiri neplăcute îi trecură prin minte.

Totuși, nu sunt decât un adolescent naiv. Trebuie să respect regula pe care mi-am impus-o: să nu-mi fac decât prietene, doar ocazional metrese, dar nimic mai mult. Viața e mult mai simplă atunci când nu se așteaptă nimic de la tine!

Cu cine se ceartă? se întrebă Lita văzând expresia sumbră a însoțitorului. Da, se ceartă cu demonii din el, dar care demoni? Și de ce asta nu se întâmplă decât în prezența mea?

De ce, de ce nu pot să-l alung din gândurile mele? se întrebă, tristă. Relația noastră nu face alceva decât să se înrăutățească!

– Ești gata? întrebă deodată Keith, care scosese cheile mașinii din buzunar.

– Da, răspunse tânăra femeie ajungând lângă el.

Renunțase de mult timp să propună să ia un taxi până acasă. Keith fusese foarte clar în privința asta: nimeni altcineva n-o va duce acasă după spectacol. În fața lui, trebuise să se conformeze… și uneori o făcuse fără dificultate. Atenția asta nu-i displăcea, ba dimpotrivă!

În seara aceea, totuși, traseul se desfășură într-o tăcere ostilă. Nervozitatea lui Keith era vizibilă și se manifesta și în felul cum conducea. Cutia de viteze a mașinii nu fusese niciodată atât de chinuită. În câteva minute, ajunseră la ea acasă. Keith frână brutal, scoase cheia din contact și coborî fără să scoată o vorbă. Imediat după ce-i deschise portiera, Lita coborî la

rândul ei. Cu cât ajungea mai repede acasă, singură, cu atât era mai bine pentru amândoi. Era clar că nu puteau să se înțeleagă…

De fapt, știi foarte bine de ce există această agresivitate între noi, își spuse ea răscolind prin geantă.

În grabă, tânăra femeie fu cât pe ce să scape cheile pe jos. Keith trase o înjurătură printre dinți, puse autoritar mâna pe ele și descuie ușa, apoi îi așeză cheile în palmă.

Imediat, își recunoscu greșeala, degetele lor se atinseră și instantaneu, același curent îi electrizase pe amândoi.

Lita citi dorința în ochii negri care o priveau. Puțin speriată de întorsătura pe care o luau evenimentele, căută cum să-l trimită politicos la el acasă sau unde avea treabă. Dar nu-i venea nimic în minte și, instinctiv, făcu un pas înapoi. Îi simți degetele prinzând-o de încheietură și făcu tot posibilul să nu facă vreo stângăcie. Deja era prea târziu. Keith renunța să lupte cu focul ce ardea în el. Mâna lui se așeză peste a ei și deschise ușa.

– Intră, porunci cu glas înăbușit, fără să scape o clipă din ochi buzele întredeschise ale tinerei femei.

Ușa se deschise. Keith înaintă, împingând-o pe Lita cu trupul până intrară într-un hol sumbru, luminat doar de lumina argintie a lunii. Se aplecă spre Lita foarte încet, fără ca ea să încerce să protesteze. Parcă hipnotizată, privea chipul viril care se apropia de ea…

Un vârtej de senzații tulburătoare o cuprinse când Keith puse stăpânire pe gura ei, mai blând la început, apoi cu o pasiune din ce în ce mai aprinsă. Amețită de căldura îmbrățișării și de puterea trupului lipit de ea, Lita se abandonă oftând. Îl cuprinse pe Keith în brațe și-i răspunse cu aprindere săruturilor, fericită să-l simtă fremătând de plăcere.

Acoperindu-i fața și părul cu săruturi, Keith o luă pe sus.

– Visam la clipa asta încă din prima zi în care te-am văzut la club, recunoscu dintr-o suflare.

Chiar prin țesătura smochingului și a rochiei Litei, Keith îi simțea rotunjimea sânilor pe pieptul lui. Îi ghicea carnea fermă, îi simțea presiunea coapselor… își închipuia moliciunea pielii sub palmele lui…

Adânc impresionat, își înfundă fața în părul Litei și tulburarea se accentuă. Parfumul tinerei femei, proaspăt

și dulceag, îi pătrunse în nări, făcând să-i bată inima mai repede.

Îl abandonă rațiunea în sfârșit și, cât putea de delicat, o duse până la sofa. Se așeză, o instală pe Lita pe genunchi și o mângâie pe spate, pe mijloc, pe șolduri.

Pe moment, Lita uită totul, în afară de dorința care o consuma. Toată ființa ei chema mângâierile lui Keith, care o scoteau din minți.

Îi scăpă un oftat de fericire în clipa când, după ce-i desfăcuse sutienul, Keith o mângâie pe sâni. Se arcui ca să-și ofere mai bine pieptul buzelor lui și se cutremură sub cercetarea lor arzătoare.

– Lita, Lita… murmură el răgușit.

Găsea în ea tot ce-i plăcea la o femeie: blândețe și tandrețe, pasiune și spontaneitate. Nimeni nu trezise încă în el o furtună atât de violentă.

În adâncul sufletului, auzi totuși un glas: al rațiunii. Trezit la realitate, o împinse cu părere de rău și decretă:

– Cred că… ar trebui să ne oprim aici.

Un zâmbet înduioșat îi lumină chipul când puse ochii pentru ultima oară pe pieptul dezgolit al Litei. Cu mare efort, încercă stângaci să-i încheie nasturii corsajului.

– Ești mai expert în arta de a dezbrăca o femeie decât de a o îmbrăca, glumi Lita ca să înlăture tensiunea care se instala între ei.

– Ai dreptate, recunoscu bărbatul cu un zâmbet trist. Fără îndoială, pentru că îmi doream să uit de judecată o dată!

O privea în timp ce-și aranja hainele, apoi se ridică oftând.

– Să știi că nu fac niciodată așa.

– Ce anume? Să săruți o femeie pe care o conduci acasă? se miră Lita, neîncrezătoare.

– Nu, bineînțeles.

Chipul i se înăspri și reluă pe un ton mai rece:

– Am ca regulă să nu leg nici o relație intimă cu o artistă care evoluează la club.

De fapt, ciudățenia propriei purtări îl nedumerea. Trebuia să-și revină, să redevină stăpân pe el însuși, își spuse, trecându-și nervos o mână prin păr.

Câțiva pași încolo și încoace îl liniștiră puțin și în curând se postă în fața Litei, pe care o prinse cu blândețe de umeri.

– Vroiam doar… să știi, adăugă el.

O sărută îndelung, după care se îndepărtă brusc și se îndreptă spre ușă.

– Închide bine în urma mea. Fii prudentă.

– Da, răspunse ea mecanic, încă prea surprinsă de schimbarea lui ca să mai gândească.

Keith așteptă afară să audă zăvorul și nu plecă decât după aceea. Fidelă promisiunii pe care o făcuse, Lita puse în funcțiune alarma. Simțindu-se în siguranță, tânăra femeie se duse în camera ei.

– Ce se întâmplă? își spuse cu jumătate de glas. Mă dorește, știu asta… totuși, cu cât e mai atras, cu atât mai mult se împotrivește. De ce? Da, de ce?

Capitolul 6

Lita se trezi dis-de-dimineață. Crepusculul se potrivea de minune cu starea ei de spirit. Dacă nu era atentă, avea să se îndrăgostească de Keith… și asta-i va pricinui numai necazuri.

Deodată, se auzi soneria telefonului.

– Imediat, mormăi dându-se jos din pat și mergând împiedicat… Alo?

– Lita…?

Surprinsă, Lita se lăsă să cadă pe scaunul cel mai apropiat. Nu-i venea să creadă că o căuta așa devreme, dar se bucură să-l audă pe Keith.

– Ești foarte matinal.

– Mda, aprobă el stânjenit. Am… am aflat ceva despre Melanie.

Avea glasul prea controlat, prea neutru; era ceva care nu se potrivea.

– Ce-ai aflat? întrebă aproape țipând, în timp ce degetele i se crispau pe telefon.

– Aș prefera să-ți spun când ne vedem. Poți să fii pregătită în, să zicem, un sfert de oră?

– Un sfert de oră? Da, da… e bine. Te aștept.

Temerile se amplificau din clipă în clipă și solicitarea stranie a lui Keith nu o liniștea deloc. O frământau o sumedenie de întrebări pe care cu greu se stăpâni să nu le rostească.

– Atunci, pe curând, continuă Keith de la capătul celălalt al firului. Vin cât se poate de repede, apoi închise imediat.

Când mașina opri în fața casei, Lita îi pândea sosirea de la fereastră. Urma de speranță pe care o mai nutrea încă dispăru: Keith nu era singur. Îl urma o mașină de poliție. Descoperi că aceeași expresie–sumbră și stânjenită– se citea pe chipurile tuturor.

Fir-ar să fie, cum să-i spun? se întreba Keith pentru a suta oară. Degeaba am căutat, nu văd cum să atenuez șocul. Ar fi mai bine să-i spun direct.

Înainte de a avea timp să sune, ușa se deschise și Lita îl privi cu ochii măriți de neliniște.

– Bună dimineața, spuse nou-venitul cu blândețe.

O sărută ușor pe buzele tremurătoare și întrebă:

– Putem să intrăm?

– Cum? Ah! Da, bineînțeles…

Se dădu la o parte să-i lase să treacă. Acum, când se știa ce se întâmplase cu Melanie, Lita parcă ar fi vrut să nu afle.

– Stați jos, îi îndemnă cu glas stins.

Se uita când la unul, când la celălalt vizitator. Fallon își mușca buzele, nervos; Keith tușea să-și dreagă glasul. Niciunul nu îndrăznea să vorbească primul. Situația era deci cât se poate de gravă. Nemaiputând să suporte tortura incertitudinii, Lita se hotărî să le ușureze sarcina și să ajungă direct la subiect.

– Ați găsit-o? întrebă privindu-l pe Fallon în ochi.

– Da.

Gazdei nu-i plăcu expresia pe care i-o citi pe față.

– Este… este în viață? insistă Lita.

Începu să-și simtă tâmplele zvâcnind, pentru că, deși nu vroia să recunoască, știa răspunsul la întrebare.

– Nu, îmi pare sincer rău, răspunse Fallon.

– Mă… mă așteptam la așa ceva, recunoscu femeiea cu glas stins, lăsându-se să cadă pe sofa, alături de Keith. E atâta timp de când n-a mai văzut-o nimeni… și păreți atât de încurcați amândoi.

Keith și Pete rămaseră tăcuțI, lăsând-o să se obișnuiască cu ideea că n-avea să-și mai vadă verișoara. Pe urmă, Fallon se întoarse spre Keith.

– O întrebi tu sau mă lași pe mine?

– Mă ocup eu, decretă hotărât Keith. Lita, Melanie mai are și alte rude pe aici în afară de tine?

– Nu. Tatăl ei a murit acum câțiva ani și mama locuiește în California. Sunt singura ei rudă la Washington.

Dar ce importanță are? întrebă, surprinsă.

Auzind-o, Keith se întunecă și mai mult și își fulgeră prietenul cu privirea. Acesta din urmă ridică din umeri în semn de neputință.

– Îmi pare rău, Keith, dar nu fac eu regulile,

– Cineva trebuie să facă ce? interveni Lita care nu înțelesese nimic.

– Ei bine… începu Fallon după ce tuși puțin, trebuie… identificat cadavrul.

– Ah, da… înțeleg, bâigui Lita, albă la față… Cum… cum a murit?

– Încă nu suntem siguri, dar la prima vedere se pare că a fost sugrumată.

– Sugrumată?! se cutremură Lita. Doamne !

Amănuntul ăsta o tulbură profund și închise ochii pentru a suporta emoția care amenința s-o copleșească. Keith o prinse de umăr ca să-și exprime tăcut susținerea.

– Știi pe cineva care o cunoaște și ar putea să-ți țină locul? sugeră Pete Fallon. Lita făcu semn că nu. Nici nu se punea problema să apeleze la mama ei sau a Melaniei, ar fi fost o încercare mult prea grea pentru ele.

– Nu, Pete, am s-o fac eu, hotărî cu fermitate. Vreți să vin cu voi chiar acum?

Cei doi bărbați se priviră surprinși și ușurați. În cele din urmă, Lita reacționa mai bine decât se așteptaseră.

– Dacă te crezi în stare s-o faci, da, fu de acord Pete Fallon.

– Atunci, să mergem. Nu că țin foarte mult, dar aș vrea să se termine cât mai repede.

– Lasă-mă pe mine să te conduc, se oferi Keith.

– Firește. Mulțumesc, Keith.

Se ridică, curajoasă, și se strădui să fie cât mai calmă și hotărâtă… stârnind prin asta admirația lui Keith, care n-o mai scăpa din ochi. Lita era o femeie deosebită, cu caracter. Îi părea rău că o cunoscuse în asemenea împrejurări.

Identificarea cadavrului fu o încercare mai puțin solicitantă decât se temuse. Melanie parcă dormea și Lita nu-i văzu decât fața.

– Da, spuse cu tristețe. Este Melanie.

– Acum, ar trebui să mă însoțești la secție ca să dai o declarație, spuse Pete Fallon cu tact.

– Foarte bine, te urmez.

În timpul drumului până la comisariat, Lita rămase tăcută, nemișcată ca o statuie, doar prezența lui Keith făcând-o să nu se prăbușească. Din fericire, datorită experienței în privința interogatoriilor, Pete Fallon știu să formuleze întrebările cu suficientă delicatețe ca să nu-i rănească sensibilitatea. De fapt, descoperi Lita,

aproape se bucura să vorbească despre Melanie și viața ei.

– Melanie era gata să ajungă o adevărată celebritate, îi spuse polițistului, vorbind cu tandrețe despre verișoara ei.

Visul urma să i se îndeplinească. Trebuia doar să-și respecte angajamentele în următoarele zece luni, și ar fi devenit o vedetă. Avea stofă de mare artistă.

Datorită experienței de ani de zile, Pete Fallon își dădea imediat seama când i se spunea adevărul sau când era mințit. În această împrejurare, Lita era sinceră, fără îndoială.

– Avea dușmani?

Prima reacție a Litei fu să protesteze cu indignare. Dar se abținu. Nici o ipoteză nu trebuia dată la o parte de la început. Merita să se mai insiste asupra acestei eventualități.

– Nu știu, răspunse după un moment de reflecție. De câțiva ani, drumurile noastre se întâlneau rareori și nu prea știu amănunte recente din viața ei. Eram totuși foarte apropiate: am crescut împreună. Locuiam la doi pași una de alta și ne întâlneam deseori.

… Mai ales când părinții noștri se certau, adică mai tot timpul… ar fi trebuit să mai adauge; erau probleme personale care n-aveau nici o legătură cu omorul.

– Am fost la aceeași facultate, în orașul ăsta, continuă ea, ca să scăpăm de sub tutela familiilor.

– Aici? repetă Fallon, surprins.

Lita încuviință și spuse numele unei școli renumite.

– Vroiam să fim departe de casă… să zburăm cu aripile noastre. Eram totuși suficient de rezonabile să înțelegem că aici vom fi în siguranță. Sunt atâția copii de oameni celebri în Washington, încât am fi putut să păstrăm un oarecare anonimat, să nu fim decât două adolescente printre multe altele.

– Mda… înțeleg, fu de acord Fallon.

Știa într-adevăr din ce familii proveneau cele două domnișoare. Pentru Lita, o mamă actriță renumită și un tată economist foarte bogat.

Cât despre mama Melaniei, un fost topmodel pentru care nu trecea nici o săptămână fără să apară în rubricile mondene.

În condițiile astea, cum să te mire că cele două verișoare aleseseră cariera artistică? Se născuseră într-o

ambianță deosebită și, pentru ele, unele uși se puteau deschide mai ușor.

Cât despre Keith, nu pierdea nici o vorbă a Litei. Îi știa și el povestea, dar afla mult mai multe lucruri de la cea care vorbea, și ceea ce afla, dincolo de spusele ei, îl surprindea din ce în ce mai mult.

– Anii de școală la Washington au fost perioada cea mai fericită din viața noatră. Pentru prima dată, ne simțeam independente, libere. Gândul că puteam să ne trezim dimineața, și să ne organizăm ziua cum vroiam ni se părea un succes ametitor.

Aducându-și aminte, zâmbi impresionată.

– Nici nu vă puteți închipui ce însemna asta pentru noi. În California, nu puteam să facem nici un pas fără să fim spionate de presă, de gărzile de corp sau de guvernantele noastre. Părinții noștri se simțeau într-un fel vinovați că nu puteau să stea mai mult cu noi. Atunci, ne înconjurau cu o sumedenie de pedagogi și tot felul de supraveghetori. Tânăra femeie se întrerupse brusc, oftă și se scuză cu un zâmbet jenat:

– Îmi pare rău, Pete. Asta nu răspunde cu nimic la prima ta întrebare.

– Nu-i nici o grabă, o liniști polițistul cu amabilitate.

Câteva minute, Lita rămase tăcută, ca să-și adune amintirile. Vroia să-i facă să înțeleagă personalitatea Melaniei, fără să omită nimic. Și, de altfel, sejurul la Washington era foarte revelator.

– Duceam aceeași viață ca toți studenții: cursuri în timpul zilei, întâlniri cu prietenii seara. Pe scurt, descopeream lumea, ceea ce ne era refuzat în California. În sfârșit, ne maturizam. Eu mi-am descoperit talentul de compozitoare și interpretă, și mi-am găsit vocația. Melanie împărtășea același vis ca mine… din păcate, era mereu ceva care s-o "distragă" și s-o împiedice să-și lucreze vocea.

– Ca s-o "distragă"? repetă Fallon pe un ton încurajator, pentru că Lita, deodată întristată, tăcuse.

Tânăra se înroși violent și întoarse privirea. Își amintea foarte bine o serie de incidente neplăcute despre care n-ar fi vorbit niciodată.

– Ei bine, continuă ea șovăind, libertatea asta nouă i-a sucit mințile verișoarei mele. Să zicem că… hm, se îndrăgostea tot timpul. Melanie era extrem de romantică și de naivă. Astfel încât, când un băiat îi făcea curte, se

entuziasma imediat, îi sorbea cuvintele și-i cădea în brațe.

Fără să-și dea seama, Lita îi privi cu reproș pe cei doi bărbați care o ascultau în tăcere.

– Bineînțeles, băiatul respectiv o abandona nu mult după aceea. Urmau crizele de lacrimi și de disperare. Ca să uite, ajungea perseverent la tot felul de petreceri-surpriză. Pe urmă, se repeta iar și iar același scenariu.

Keith și Fallon o priviră pe ascuns. Amândoi se întrebau dacă Melanie își continuase căutarea de asemenea aventuri odată ajunsă adultă. Dar, cu un acord tacit, păstrară tăcerea: își aminteau de privirea reprobatoare a Litei de acum câteva clipe. Era mai bine s-o lase să continue așa cum vroia ea.

– După părerea mea, preciză Lita, din cauza ieșirilor din fiecare seară, a devenit alcoolică. În plus, Melanie n-avea încredere în ea… dacă măcar ar fi putut să se vadă cum o vedeau părinții mei, Jack sau eu…

– Jack? interveni Pete Fallon, interesat.

– Jack Connery. Îl cunoșteam din ultimul an de facultate. El a încurajat-o mereu să facă o carieră în

muzică. Avea încredere în ea și s-a străduit s-o ajute să-și revină. Jack vroia să-i dovedească Melaniei că era o femeie deosebită.

Glasul i se stinse atunci când în ochi îi apărură lacrimi.

– Acum, e prea târziu, hohoti ea. Melanie nu va ști niciodată.

Rușinată că se lăsase copleșită de emoție, Lita își șterse lacrimile furioasă și încheie:

– Ca să ne întoarcem la întrebare, Pete, nu văd pe nimeni care ar fi putut să-i vrea răul. Melanie, în dorința ei impresionantă de a fi iubită, ar fi dat și ultimul ban unui necunoscut. Atunci, nu, nu știu să fi avut vreun dușman.

– Hm… făcu Pete Fallon, jucându-se cu stiloul. Ai putea să-mi dai numele și adresele câtorva dintre foștii ei prieteni, care mai locuiesc pe aici?

Lita se conformă solicitării și începu să-și adune amintirile. Poate așa, ancheta avea să înainteze mai repede. În tot timpul interogatoriului, Keith rămase tăcut. Trebuia să anunțe familia Melaniei înainte de a afla brutal știrea din presă.

– Aș putea să vorbesc eu cu ei la telefon în locul tău? îi propuse Litei când plecară de la postul de poliție.

Tot vorbind, își petrecu brațul după umerii însoțitoarei, pentru că o bănuia nervoasă. Cum putea o femeie să pară, în același timp, atât de puternică și atât de vulnerabilă, rămânea un mister pentru el. Lita își sprijini capul pe pieptul lui și-l prinse de mijloc.

– Nu, mulțumesc, murmură ea, dar ai putea să mă duci acasă?

Keith îi zâmbi și o antrenă spre mașina lui fără să-i dea drumul.

Restul zilei și-l petrecu în lungi discuții la telefon. Lita își anunță mai întâi tatăl, care se afla la Ottawa cu afaceri. Pe urmă luă legătura cu mama la Hollywood, unde turna un nou film. Spre marea ei surprindere, aceasta reacționă mai bine decât ar fi sperat. După o criză de lacrimi, se liniști și insistă să meargă s-o vadă pe mama Melaniei.

– La urma urmei e vorba despre sora mea. Îi sunt datoare cu asta… și ar fi mai bine să-i spun direct decât la telefon.

Își înăbuși un hohot, și încheie:

– O să te sun diseară, draga mea. În ceea ce privește formalitățile de înmormântare, o să ne ocupăm aici…

– Da, mamă… și mulțumesc.

– Cum a primit vestea? o întrebă Keith după ce lăsă jos telefonul.

– Mult mai bine decât mă așteptam, recunoscu sincer. Credeam că va trebui încă o dată să mă ocup de toate: să comunic familiei, să iau legătura cu pompele funebre, să organizez funeraliile… Dar după ce a trecut de primul șoc, mama a insistat să aibă ea însăși grijă de toate.

Pe cuvântul meu, își spuse Keith, nu văd nimic deosebit în asta.

– În asemenea situații, mama ta nu te ajută totdeauna? o întrebă cu tact.

Întrebarea lui făcu să apară un zâmbet trist pe fața Litei.

– Nu. De fapt, s-a bizuit totdeauna pe mine să rezolv toate problemele. Dar nu sunt supărată pe ea.

Pe o masă joasă se afla o fotografie înrămată pe care Lita i-o întinse lui Keith. În ea erau două femei care râdeau, jucând volei pe o plajă însorită.

– Educația pe care au primit-o mama și mătușa Joelle le învăța că femeile trebuie să fie frumoase, amuzante și spirituale… și, mai ales, total incapabile să se descurce singure.

Fii atentă ce spui, mai ales în fața unui străin, își reproșă imediat.

– Scuză-mă că te plictisesc cu problemele mele, spuse ea cu un zâmbet jalnic. M-ai ajutat foarte mult rămânând cu mine astăzi, dar acum, nu-mi mai rămâne decât să-l anunț pe Jack Connery și să aștept vești de la mama.

Când menționase numele lui Jack Connery, chipul i se întunecase. Un amănunt care nu scăpase perspicacității lu Keith. Nu-i luă deci în seamă ultima remarcă.

– Te temi de reacția lui Jack Connery?

– Da, recunoscu pe un ton neliniștit, așezându-se.

– Jack o iubea pe verișoara ta, nu? o întrebă cu blândețe.

– Cum ai ghicit? se miră Lita, surprinsă.

Aha, așa stau lucrurile! își spuse în sinea lui bărbatul, examinând noutatea sub toate unghiurile.

– O simplă intuiție, răspunse pe un ton detașat. Nu preferi să-l anunț eu în locul tău? insistă el.

– Nu. Suntem prieteni vechi și o să primească mai bine vestea de la mine, oftă ea.

– În cazul ăsta, de ce nu-l suni imediat, ca să scapi de o sarcină penibilă? Pe urmă, te invit undeva, să bem o cafea. Dacă cineva te caută cât lipsești, va lăsa un mesaj pe robot, insistă el ca să evite un refuz.

– Perfect, fu de acord Lita.

Argumentul era solid și perspectiva de a rămâne singură, muncită de gânduri negre, nu-i surâdea deloc.

– Jack este acum la Nashville, ca să întâlnească niște producători și directori de studiouri de înregistrări. Dar cum astăzi e duminică, ar trebui să-l găsim la hotel.

Telefonul sună mult timp până să răspundă Jack în cele din urmă. Glasul lui neobișnuit o surprinse.

– Jack, tu ești?

– Da… da… Lita? articulă ca și cum i-ar fi fost greu să-și adune gândurile.

– Nu ți-e bine? Pari atât de… atât de ciudat!

– Ceea ce mi-a plăcut mereu la tine este tactul, răspunse Jack cu un râs lamentabil.

Poți să spui că sunt beat-turtă, ai avea dreptate.

– Am niște vești proaste, intră ea brusc în subiect.

– Despre Melanie? întrebă încordat.

Lita își simți inima strângându-se. Știa foarte bine ce va simți cel cu care vorbea.

– Jack, îmi pare rău că trebuie să-ți dau o asemenea veste, dar… Melanie a murit.

– Nu!! țipă Jack. Nu… repetă în timp ce-l podidea plânsul.

La sfârșitul discuției cu Jack, Lita era epuizată. Keith, care îi remarcase paloarea, îi propuse să meargă să mănânce de prânz și ea acceptă cu recunoștință.

Duminica, Washingtonul părea un oraș fantomă. Străzile ofereau un spectacol neobișnuit fiind aproape pustii, și nu le trebuiră decât zece minute ca să ajungă la restaurantul ales de Keith.

Măslinele, brânza feta și mâncarea de roșii se dovediră mai gustoase decât și-ar fi închipuit Lita. Keith, vizibil flămând, dăduse comanda… vorbind grecește. Părea să stăpânească perfect limba și, atunci când începu să-și mănânce paikaida tis scaras, nu-și mai putu stăpâni curiozitatea.

– Unde ai învățat grecește? îl întrebă între două linguri de avgolemono.

– Pe genunchii bunicului.

Răspunsul neașteptat o amuză pe Lita.

– Pe genunchii bunicului? Poți să-mi dai o explicație din care să înțeleg și eu ceva?

– Tata e grec, răspunse, râzând.

De la el avea deci părul și ochii negri. O sumedenie de întrebări îi stăteau pe limbă, dar nu vroia să pară indiscretă.

– Locuiește în Grecia? îl întrebă pe un ton detașat.

– O mare parte a timpului, da. Trece o lună sau două pe aici, însă cea mai mare parte a timpului navighează. N-a putut niciodată să rămână mult timp pe loc…

Cu toată stăpânirea de sine de care dădea dovadă în orice împrejurare, Litei i se păru că-i descoperă o notă de mânie în glas. O impresie confirmată de furia cu care-și tăie carnea. Lita era surprinsă să-i vadă chipul întunecându-se dar, înainte de a-i pune întrebări, el luă cuvântul.

– După ultimele evenimente, mi se pare de preferat să anulăm contractul.

Propunerea o luă pe Lita prin surprindere.

– Ei bine, aș prefera să fac o pauză o zi-două, ca să particip la înmormântare bineînțeles, însă sunt gata să-mi îndeplinesc angajamentele asumate.

– Ascultă, reîncepu el mai repezit, încă nu știu ce se întâmplă, dar nu-mi place deloc! Cred că ai fi mai în siguranță acasă, în California, până când Fallon o să limpezească lucrurile.

Hotărâtă, Lita își termină cafeaua și puse cana pe masă.

– Tocmai ai schimbat broaștele și ai instalat un sistem de alarmă, îi aminti ea. Așadar, mă simt în siguranță aici. În plus, consider că trebuie, în memoria Melaniei, să rămân…

– Ce idee prostească! exclamă el bătând cu pumnul în masă.

Lita se crispă imediat.

– Asta-i părerea ta, replică tăios, dar nu și a mea. Am să rămân, fie că vrei sau nu.

O clipă, crezu că interlocutorul avea să explodeze.

– Ești nebună, rosti printre dinți, plătind nota.

– Nu, sunt o profesionistă, îl corectă cu acreală.

Keith mormăi ceva și n-o mai luă în seamă în timp ce ajungeau la mașină.

Se înnopta când ajunseră la ea acasă. Bărbatul scoase o carte de vizită și o obligă pe Lita s-o ia.

– Dă-mi un telefon dacă ai nevoie de ajutor… sau dacă te răzgândești în legătură cu contractul.

O însoți până la ușă și o așteptă să intre.

– Îmi pare rău, spuse el cu un glas încă clocotind de furie. Am iubit-o mult pe Melanie, adăugă după o mică ezitare, ca și cum i-ar fi produs silă un asemenea sentiment. Dacă pot să te ajut cu ceva, dă-mi un talefon.

Iritarea Litei scăzuse pe timpul drumului. Acum, când își lua rămas-bun de la ea, își amintea cu recunoștință că îi consacrase toată ziua.

Gata, ai visat destul, își reproșă ea în timp ce o copleșea o căldură plăcută. Nu-mi pot permite să mă atașez de el.

Neluând în seamă tulburarea care-l cuprindea, Keith se apropie brusc, o prinse de umeri și o trase spre el. Puse stăpânire pe buzele ei cu o violență care mai avea urmele furiei sale. Cu toate astea, sărutul deveni din ce în ce mai intens, o legătură trainică din adâncul ființei.

După ceea ce li se păru a fi o eternitate de plăcere, Keith se dădu la o parte și-i spuse cu asprime:

– Nu uita: dacă ți se-ntâmplă ceva, sună-mă!

– De bună seamă, promise Lita, încă amețită de blândețea mângâierilor lui.

S-o părăsească acum, îi solicita un efort enorm de voință. Se îndepărtă cu pași mari, ca și cum s-ar fi temut că nu se va putea stăpâni dacă mai rămânea un minut.

Toată seara, Keith căută să se convingă că Lita nu era decât o femeie ca oricare alta și că i-ar fi fost absolut indiferent s-o vadă plecând în California. Trebui să facă un duș prelungit ca să-și vină în fire.

– Fir-ar al naibii! șuieră el făcând apa mai mică. Situația asta ridicolă trebuie să se sfârșească. Nu vreau să mă atașez de o femeie, de nici o femeie. Mai ales de o artistă! Legăturile tumultuoase dintre părinții mei ar trebui să-mi fie un exemplu. Mângâierea apei pe piele îi deturnă cursul gândurilor. Cu ochii mijiți, crezu că simte trupul Litei care se abandona lipită de el, atingerea plăcută a mâinilor ei pe piept…

– Nu, mormăi iritat, închizând apa și începând să se șteargă furios. Lita Winslow, n-o să te mai las să mă tulburi!

Capitolul 7

A doua zi dimineață, vestea morții Melaniei apărea în toate ziarele. În timpul plimbării, Lita fu nevoită să întoarcă de mai multe ori capul ca să nu vadă titlurile ziarelor din chioșcuri. Nimic nu o obliga să iasă, firește, dar nu putea să stea toată ziua închisă în casă. Între patru pereți, ar fi avut impresia că se sufocă.

– Aș vrea așa de mult să fiu la mine acasă, murmură pe un ton visător. Un bungalou modern și confortabil în vârful unei coline, care domină oceanul… Nicăieri în altă parte nu mă simt atât de bine, departe de probleme, în siguranță, fericită.

O altă imagine i se ivi în minte. Cea a lui Keith Christophe, îmbrăcat cu blugi și o cămașă simplă de bumbac, stând pe o cornișă stâncoasă, care-i întindea mâna. De ce, fără să vrea, asocia vila din California cu Keith Christophe? se întrebă, stânjenită. Iarăși! Ce aveau în comun? Keith era încarnarea omului de afaceri din est, rece și grav, în vreme ce ea era contrariul. Ca o demnă locuitoare de pe coasta de vest, era mai destinsă și mai exuberantă. Deosebirea dintre cele două mentalități nu putea fi depășită… cum o dovedea exemplul părinților ei!

Un claxon o făcu să tresară și se grăbi să ajungă din nou pe trotuar. Din câte își dădea seama, se pregătea să traverseze când semaforul se schimbase în roșu și un șofer fusese cât pe ce să dea peste ea.

– Poate ar fi fost mai bine să mă plimb prin curte, își spuse. Două înmormântări într-o săptămână, ar fi prea mult!

Din fericire, străduțele nu erau încă aglomerate la ora aceea matinală, așa că Lita abandonă repede drumurile principale și intră într-un parc. Era deja primăvară, anotimpul care Melaniei îi plăcea cel mai mult. În

timpul școlii la Washington, o așteptau amândouă cu nerăbdare și sărbătoreau când venea. Din păcate, anul ăsta, sărmana Melanie n-o să mai vadă explozia de verdeață…

– Of, Mel, bâigui Lita cu lacrimi pe față, îmi lipsești deja.

Întoarsă pe dos, trebui să se prindă de gardul de fier forjat al parcului din cartier. Nu-i venea să creadă că verișoara ei, atât de veselă și vioaie, murise. Să accepte că fusese asasinată, era și mai greu. Și când te gândești că, după atâtea ezitări, Melanie se arătase în sfârșit hotărâtă să-și ia viața în mâini și să aibă grijă de propriul viitor. Moartea ei, cu câteva zile înaintea unui nou început, părea și mai nedreaptă.

– N-o să scape, Mel, spuse Lita printre dinți, cu pumnii strânși.

Da, avea să facă tot posibilul și să cheltuiască oricât trebuia, pentru ca asasinul să plătească cu-vârf-și-îndesat ce făcuse. Cu toate că încă nu știa de unde să înceapă, porni cu pas hotărât spre casă…

Întoarsă la casa verișoarei sale, Lita se grăbi să răspundă la telefonul care suna de câtva timp. Era mama

ei: organizase funeraliile pentru Melanie. Spre surprinderea Litei, mama o anunță că înmormântarea va avea loc la Washington.

– La Washington? exclamă Keith, după-amiază, când îi spuse Lita. Dar de ce ?

Lita, care se așezase în fața lui ridică din umeri. Nici ei nu-i plăcea lucrul ăsta, dar ce putea să facă?

– Mătușa mi-a spus că, după părerea ei, Melanie n-a fost nicăieri mai fericită ca aici. Mama este de aceeași părere. Cât despre tata, el consideră că aici funeraliile vor fi mai discrete, fără prezența jurnaliștilor.

Îi scăpă un gest de iritare.

– Nu înțeleg absolut nimic! De altfel, cred că aici, unde e o foame permanentă de cancanuri, n-o să putem ține presa la distanță.

Oftă și, încet-încet, începu să se liniștească.

– Dacă mă gândesc bine, este prima oară când îi văd căzând de acord asupra unui lucru… dar n-am venit să-ți vorbesc de ceremonia funerară, adăugă ea pe neașteptate.

Nu. De fapt, vroiam să-ți spun ceva despre Melanie, spuse Lita cu tremur în glas.

– Foarte bine, te ascult, spuse Keith pe un ton neutru, fără să pară interesat.

Reticența lui o surprinse. Dar trecând peste decepția ei, Lita insistă:

– Aș vrea să știu ce făcea Melanie în timpul cât a stat aici.

Privindu-l cu neliniște, îi aștepta răspunsul. Starea aceasta se accentuă când își văzu interlocutorul, tăcut încă, părând a ezita dacă trebuia să vorbească sau să tacă.

– Nu știu mare lucru în privința asta…

Cum Lita îi făcea semn că orice informație, cât de neînsemnată, ar fi fost binevenită, Keith își puse în ordine gândurile. În timpul ultimei discuții pe care o avusese cu Pete Fallon, discuția se desfășurase pe aceeași temă. Prin urmare, o mulțime de întrebări i se treziseră în minte. Și el ar fi vrut să știe cum își petrecuse timpul Melanie King, cu atât mai mult cu cât moartea ei îl afecta îndeaproape.

– Am cunoscut-o acum o lună și jumătate, la club, când mi-a prezentat-o Jack Connery. Părea încântată să cânte la Sydney's. În scurt timp, a cucerit pe toată lumea

cu farmecul ei, cu exuberanța… S-ar fi putut spune că era o fată care fusese lăsată liberă pentru prima oară.

Lita, care-i sorbea cuvintele, fu frapată de justețea descrierii. " O fată care fusese lăsată liberă pentru prima oară"… Era exact impresia pe care i-o făcuse Melanie în ultimele luni. Parcă scăpase deodată de o povară imensă și știa în sfârșit ce trebuia să facă.

– Ești foarte perspicace, îi făcu ea un compliment.

– Așa crezi? E din cauza meseriei, fără îndoială: ești obligat să înveți să apreciezi oamenii, spuse el ridicând din umeri.

Poate, își spuse Lita, dar un asemenea fler o făcea să fie invidioasă. Existau oare între ei și altfel de relații decât cele dintre patron și angajat? Era posibil… cu ea de exemplu, atitudinea lui nu era strict profesională.

– …știam că fusese alcoolică, continuă Keith. Aveam grijă deci ca după fiecare repetiție și fiecare spectacol s-o ducă cineva acasă, însă Melanie își petrecea mult timp departe de club și nu știu ce făcea atunci.

– Venea de multe ori la Sydney's? întrebă Lita, care căuta să-și alunge bănuielile.

– Da, mai mult decât mă așteptam, recunoscu Keith.

Aproape în fiecare seară ne făcea câte o vizită… ca să cunoască mai bine clientela, pretindea ea. Pe vremea aceea, mi s-a părut un argument valabil.

Îndoielile i se infiltrau pe nesimțite în inimă. De-a lungul timpului, Lita învățase să aibă încredere în instinctul propriu, care, în momentul de față, îi șoptea că bărbatul cu care vorbea nu-i spunea tot adevărul.

– Melanie avea pe cineva apropiat? Își făcuse prieteni? continuă Lita.

– Greu de spus. La club, era văzută cu bărbați diferiți: clienți sau persoane pe care le invita.

O imperceptibilă schimbare de ton îi atrase atenția Litei că iarăși nu-i spunea totul.

– Noi i-am ținut companie, la un moment sau altul, bineînțeles. În următoarea clipă, ușa se deschise brusc și Sean intră ca un uragan.

– Fir-ar a naibii de treabă! strigă el. Pete Fallon mi-a pus aproape o oră întrebări despre Melanie King și…

Aproape ajunsese lângă biroul fratelui său când își dădu seama în sfârșit că nu era singur. Parcă lovit de trăsnet, înmărmuri și se întoarse spre Lita, care-l privea stupefiată.

Din furios, Sean deveni stânjenit. Își drese glasul și spuse, pe un ton vinovat:

– Îmi pare rău… credeam că-l găsesc pe Keith singur… Cu o privire, acesta-i ordonă să tacă și, pentru prima dată, Sean îl ascultă imediat.

– N-o să mai stăm mult, spuse atunci Keith. Așteaptă-mă în club. O să-i spun lui Carl să te anunțe când terminăm discuția.

Lita fu surprinsă să-l vadă pe Sean supunându-se. Hotărât lucru, tot ce se întâpla aici o dezorienta. Trebuia să fie cu inima împăcată! Astfel încât îl prinse de mână când tânărul Christophe dădu să plece.

– Ai vorbit deci cu Pete Fallon despre Melanie, îi aduse ea aminte.

Sean răspunse fără să mai stea pe gânduri:

– Da. Și îmi pare rău să aflu ce s-a întâmplat.

În clipa următoare, chipul i se întunecă și întoarse privirea, ca și cum i-ar fi fost rușine s-o întâlnească pe a tinerei femei.

– Ai cunoscut-o bine? insistă ea.

Instinctiv, îl prinse mai strâns când îl simți pregătit să plece.

Sean ezită o clipă, apoi se uită la fratele său și chipul îi deveni inexpresiv.

– Da, am cunoscut-o bine, recunoscu cu o ușurință ostentativă. Ca toată lumea de aici. Îi plăcea să se distreze, adăugă ca o apărare. Cei care frecventează clubul știu să se distreze: se simțea în largul ei.

Atitudinea ciudată a lui Sean o stupefia pe Lita, care nu îndrăznea să-l întrebe mai departe. Cu capul plecat ca să-și ascundă privirea, ieși și închise ușa în urma lui. Da, se clocea ceva, trase concluzia Lita, întrigată de purtarea ciudată a celor doi frați. Spera, fără să creadă prea mult, că acest "ceva" n-avea nici o legătură cu Melanie.

Keith, care parcă-i citea gândurile, îi devansă întrebările.

– Nu vroiam să discutăm despre moartea Melaniei cu Sean, pentru că a iubit-o mult. Dispariția ei l-a afectat. Cu atât mai mult cu cât el a condus-o acasă în seara fatidică. Se consideră un pic vinovat de ceea ce s-a întâmplat. În mintea ei apăru clar că Sean era deci ultima persoană care o văzuse pe Melanie în viață… în afara asasinului!

Încă o dată, Keith îi citi gândurile. Expresia puțin aspră contrasta cu calmul din glasul lui când continuă:

– Toți ne străduiam să avem grijă se verișoara ta. Într-un fel, moartea ei e o palmă pentru noi, aproape o insultă. Vrem să limpezim circumstanțele acestei morți cel puțin la fel de mult ca tine.

– Mulțumesc pentru interesul pe care-l arătați…

… dar explicațiile tale nu sunt de-ajuns ca să justifice voința de a nu vorbi cu Sean despre Melanie în prezența mea, adăugă în sinea ei. Se temea să n-o facă să sufere mai mult?

Un telefon al Felicei îl anunță pe Keith că avea un apel urgent. Aflând de asta, Lita se ridică dar nu ieși imediat.

– Keith, spuse ea ezitând, dacă afli ceva, te rog să-mi spui și mie.

Lita îi înfruntă privirea insondabilă fără să clipească. Dar, foarte repede, provocarea din ochii lor făcu loc la altceva… un sentiment mult mai blând, un amestec de dorință și tandrețe.

– A murit, îi aduse aminte în sfârșit Lita, cu tristețe. Nici o veste n-ar putea fi mai rea pentru mine; atunci, nu

ezita să-mi comunici cea mai nîneînsemnată noutate. La urma urmei, a fost verișoara mea și eu o cunoșteam mai bine ca oricine!

Cu o ușoară clătinare din cap, îi promise s-o țină la curent, pe urmă rămase tăcut, aproape ostil.

Revoltată de această manieră ostilă de a o face să înțeleagă că discuția lor se încheiase, Lita ieși hotărât și trânti ușa în urma ei. Furioasă la culme, traversă clubul cu pași mari, fără să răspundă saluturilor amicale care-i erau adresate. De-acum, nu mai exista nici o îndoială: Keith îi ascundea ceva. Cu ce drept își aroga privilegiul de a hotărî ce trebuia să știe și ce nu? Melanie era verișoara ei, trebuia să fie prima informată cu ceea ce se descoperea!

Pe drumul spre casă, Lita avu timp să se liniștească. Când nu mai simți decât o iritare mocnită, examină situația mai rece și mai logic. De fapt, Keith nu era singurul de la care putea să afle mai multe. Și alți obișnuiți ai clubului o cunoșteau pe Melanie…

***

În seara aceea, Lita fu orbitoare pe scenă. Ca să-și stăvilească tristețea, era una cu muzica și fiecare spectator, cu răsuflarea tăiată, se simțea transpus. La bar, Keith bea distrat, ca să încerce să uite focul care-l mistuia când ridica ochii spre ea.

Lita, dimpotrivă, îl ignora cu totul. Odată reprezentația terminată, se amestecă printre oameni și bărbatul o auzi râzând și discutând vesel cu ceilalți. Spre adânca lui nemulțumire, cântăreața acceptă mai multe invitații la dans ale unor burlaci cunoscuți.

Motivul era simplu: ca să obțină mai multe informații despre Melanie, trebuia să-i întrebe subtil pe cei care-i fuseseră apropiați. Pentru asta, măgulirea i se părea arma cea mai potrivită. Nici un bărbat nu rezista dorinței de a se arăta în cea mai bună formă. Toți deveneau infailibili când arăta interes pentru cariera sau persoana lor. Tactica aceasta se dovedi repede a fi excelentă. În câteva ore, culese o sumedenie de informații. Reieșea că Melanie fusese văzută în compania mai multor însoțitori… dar numele cel mai des rostite erau cele ale lui Keith și Sean.

– Îmi dați voie să vă răpesc partenera?

Sean, apărut de te miri unde, se adresa unui tânăr politician care o invitase pe Lita la un foxtrot lent.

Fără prea multă tragere de inimă, acesta încuviință. Fără îndoială, se gândea la un alt dans mai târziu.

– Mulțumesc pentru dansul ăsta, spuse el galant înainte de a-i da drumul.

Lita îi răspunse cu un zâmbet, dar în ochii ei nu se citea nici o încurajare. Tânărul, prea destupat ca să nu înțeleagă, își dădu seama că era vorba despre un bun-rămas definitiv. Înciudat, el ridică din umeri și aruncă o privire invidioasă spre Sean.

– Văd că ai mai cucerit inima cuiva, murmură cu subînțeles la urechea partenerei de dans.

– Nu fi caraghios! îl repezi Lita. Din câte-mi dau seama, nu inima partenerilor mei de dans e impresionată!

Remarca aceasta îl făcu să râdă pe Sean, care o prinse mai strâns și o antrenă într-un tango senzual, la sfârșitul căruia partenera trebui să recunoască ceva: Sean se arăta a fi un dansator de excepție…

– Nu știam că bărbații tineri de vârsta ta știu să danseze tango în felul ăsta, spuse ea, surprinsă.

– "Bărbații tineri!" se indignă cel vizat. Nu mai sunt un " bărbat tânăr", așa cum nici tu nu mai ești o "tânără fată".

– Pot să-ți dovedesc că încă sunt o tânără fată, ripostă ea cu glas suav. Am să-ți trimit o copie după certificatul de naștere.

– Nu asta vroiam să spun, știi bine, replică Sean, foarte amuzat. Hm… adăugă el deodată. Dacă o privire ar putea să omoare, aș fi mort deja, și tu ai fi următoarea victimă!

– Despre ce vorbești? întrebă Lita.

Companionul o strânse și mai tare în brațe.

– Keith… spuse el enigmatic.

Terminarea cântecului o împiedică pe Lita să ceară mai multe explicații. Alți admiratori o invitau deja și Sean îi adresă un zâmbet poznaș, lăsând-o perplexă.

Când putu să se întoarcă în sfârșit spre Keith, așezat alături de nesățioasa Gloria, Lita descoperi că bineînțeles se uita la ea, dar nimic nu trăda gânduri criminale.

De fapt, mai curând i-ar fi plăcut s-o alunge pe Gloria de pe locul ei fără menajamente!

Să petreacă bine mersi cu cei de teapa lui! izbucni ea. Mi-e absolut indiferent, Keith nu e genul meu de bărbat! Ce m-aș face cu un seducător tenebros ca el? De altfel, nu-l atrag absolut deloc… în sfârșit, așa cred…

Hotărâtă să nu-i mai acorde nici o importanță, Lita le dedică un zâmbet orbitor celor trei gentlemeni cei mai apropiați de ea și-i invită să bea ceva la masa ei. Încântați de această invitație neașteptată, se întreceau în galanterii și o urmară fără să se lase rugați.

Se apropia ora închiderii când Lita reuși în sfârșit să scape de admiratori. Unul dintre ei, totuși, refuza s-o părăsească.

– Ce interesant! exclamă Lita cu un entuziasm ostentativ, ca să întrerupă monotonia prezentării activității firmei sale, care nu venea la momentul potrivit.

Nu mă îndoiesc că în curând, în presă o să apară un articol despre toate astea

Remarca nu avu efectul așteptat. Bărbatul se opri brusc, fără să-i dea drumul. Părea stupefiat… și agasat.

– În realitate, mi-au fost consacrate mai multe articole, declară el cu înfumurare.

După zâmbetul lui superior, era clar că acum o considera pe Lita o creatură superbă, dar complet idioată… Una dintre artistele frivole din California, interesate doar să se bronzeze și să citească reviste de modă! Atitudinea lui avu darul de a o exaspera pe Lita, care se eliberă cu o mișcare bruscă.

– Adevărat?! Nu știam, susură ea. Fără îndoială, din cauză că nu citesc revistele cu benzi desenate.

Apoi, fără să-i lase răgaz însoțitorului, siderat, să reacționeze la insulta ei, îi trânti în nas ușa cabinei.

Lita, încă nervoasă, tocmai își scotea pantofii de scenă când auzi un râs ușor de partea cealaltă a ușii. Un râs urmat de un ciocănit în ușă pe care îl cunoștea atât de bine.

– A plecat, îi spuse Keith după ce-l lăsă să intre în cabină. O privea cu o expresie enigmatică, rezemându-se neglijent de perete.

– Trebuie să-ți mulțumesc, spuse el pe un ton banal. E drept că ți-ai dat multă osteneală să-mi distrezi clienții, astă-seară.

Tânăra femeie găsi că era mai bine să nu-i ia în seamă sarcasmul și-i întoarse spatele.

După ce se duse în spatele paravanului, îi arătă ușa cu degetul și preciză:

– Aș vrea să mă schimb.

În loc să plece, Keith se mulțumi să încuie ușa și se așeză pe un fotoliu, în fața ei.

– Am spus că vreau să mă schimb, repetă artista, contrariată. Te rog să pleci. Dacă vrei să vorbim despre ceva anume, o să vin cât de curând să ne vedem pe hol.

O strâmbătură neliniștitoare ridică colțurile gurii lui Keith care, în loc să facă ce i se spusese, își întinse picioarele și se așeză confortabil pe fotoliu.

– Nu mă deranjează să te aștept aici, spuse bărbatul pe un ton neutru.

– Dar eu vreau să ieși! izbucni femeia, fulgerându-l cu privirea.

– Stau aici…

De data asta, Lita fu cât pe ce să explodeze de furie. Doar mândria o reținu: nu-i va da satisfacția de a o vedea pierzându-și cumpătul. Într-un timp record, se dezbrăcă de rochia de seară pe care o aruncă undeva, la întâmplare, îmbrăcă niște blugi și un tricou croșetat. Pe urmă, cu pas sacadat ajunse la ușă.

– Ce vrei? îl întrebă în sfârșit pe Keith, cu glasul tremurând de iritare.

Luat pe nepregătite, Keith nu răspunse. De câteva clipe, într-adevăr, în fața ochilor avea numai imagini erotice, dar putea să-i spună că și-o închipuia dezbrăcată? Ori că seara i se păruse interminabilă? Prezența atâtor bărbați în jurul ei îl torturase în fiecare clipă. Cu multă voință, reușise doar să se uite la ei fără să intervină… ca să-și dovedească de ce era în stare.

Cu toate astea, abia așteptase ora închiderii. Un oftat exasperat al Litei îl trezi la realitate. Își aduse aminte întrebarea ei… și descoperi că nu știa ce să răspundă.

De ce, da, de ce am venit în cabina ei? Toată seara am jurat s-o aștept la bar și s-o conduc acasă fără să arăt nici un interes față de ea… Hotărât lucru, e mai bine ca o perioadă să stau departe!

– Ești gata? întrebă ridicându-se.

– Ce naiba vrei de la mine? izbucni tânăra femeie, furioasă.

– Vreau să te știu ajunsă cu bine acasă, răspunse el fără să spună adevărul gândurilor sale. Mașina mea e în garaj, hai să mergem.

Fără nici o altă explicație, o duse hotărât cu el prin club. Deși revoltată de o asemenea purtare, Lita îl urmă împotriva voinței sale. Ce altceva putea să facă? Dacă refuza să-l lase s-o conducă, nimeni altcineva din Sydney's n-ar fi îndrăznit s-o facă. Despre un taxi, nici nu se punea problema la ora asta.

Drumul se desfășură într-o tăcere încordată. Imediat ce ajunseră, Keith dădu ocol mașinii și-i întinse mâna s-o ajute să coboare, spre neplăcerea celei din urmă. Ar fi preferat să evite orice atingere, oricât de neînsemnată, care ar fi putut să-i producă palpitații.

Deodată, dispărând orice pică, nu mai vroia decât un singur lucru: să se arunce în brațele lui, să fie în sfârșit a lui, trup și suflet… Astfel încât întrebarea lui Keith o luă prin surprindere.

– Mâine te gândești să reeditezi ce s-a întâmplat astă-seară?

– Dar… bineînțeles, bâigui Lita, surprinsă. Vreau să-mi respect angajamentul, știi bine.

– Nu-i vorba despre asta. Vroiam să te întreb dacă "vrei să-i farmeci din nou pe toți burlacii care îmi frecventează clubul "?

Pe măsură ce vorbea, expresia îi devenea tot mai dezaprobatoare. Doar nu se gândea să-i interzică să stea de vorbă cu clienții clubului! se indignă tânăra femeie.

Numai să nu… Și dacă proasta lui dispoziție se datora temerii de a nu descoperi, în timpul acestor discuții, ceea ce el se străduia să-i ascundă?

– De ce nu? Ar trebui să mă tem de ceva?

– Nu vreau să mă trezesc cu vreo neplăcere, spuse el un adevăr pe jumătate.

– Ascultă, se aprinse Lita. De când știu să merg, am grijă de mine însămi. Am călătorit mult, locuiesc singură și nu mi s-a întâmplat niciodată nimic. Sunt perfect capabilă să mă descurc în orice situație. De altfel, clienții de la Sydney's sunt oameni serioși. Prin urmare, nu-ți mai face griji pentru mine.

Nu mai puteau să rămână mult afară, hotărî Keith. Autoritar, o împinse pe Lita pe hol, el oprindu-se în prag. Nu se gândea să intre la ea, nu, nicidecum! Mai ales în starea în care se afla.

– Sunt convins că știi să te aperi, reluă pe un ton șuierător. Dar atâta timp cât lucrezi pentru mine, să te abții să-mi inciți clienții să-ți facă curte. Nu mi-ar plăcea

deloc să dau pe cineva afară pentru că a devenit prea stăruitor după ce l-ai încurajat pe față.

De data asta, era picătura care umplea paharul. Cu ochii scânteind de furie, dădu frâu liber indignării.

– Ăsta-i discursul cel mai stupid, cel mai idiot, cel mai smintit, cel mai…

Dar înainte de a enumera toate adjectivele usturătoare care-i treceau prin minte, Keith își pierdu și el stăpânirea de sine. Ajunse imediat lângă ea, o prinse și o trase lângă el, punându-i stăpânire pe gură.

În prima clipă, Lita se zbătu violent, fără alt rezultat decât să-l facă s-o strângă mai tare. Căldura trupului său trezi în ea o flacără arzătoare. Buzele lui Keith, calde și exigente, o făceau să intre într-o lume de voluptate nebănuită și ea fu cea care protestă atunci când, parcă după o eternitate de fericire, Keith se îndepărtă. O mângâie cu degetul pe obrazul catifelat.

– De ce să rămânem în prag? întrebă Lita, emoționată ca o adolescentă.

– Pur și simplu pentru că dacă intru acum, nimic n-o să mă împiedice să fac dragoste cu tine.

– Ah… înțeleg, murmură ea.

Legăturile dintre ei erau prea slabe ca să încerce să înnoade o relație serioasă… O relație… Poate, de fapt, el nu se gândea decât să petreacă o noapte împreună… o eventualitate la care ea nici măcar nu vroia să se gândească. N-ar fi acceptat niciodată câteva ceasuri de plăcere fără viitor, și mai ales fără Keith.

– Atunci, ar trebui să pleci la tine.

– Ai dreptate, încuviință el nu prea convins. Fără îndoială, e cea mai bună soluție. Încuie ușa după mine, îi recomandă fără nici o urmă de emoție pe față.

– Da, nu te teme, îl liniști femeia, stupefiată de ușurința cu care dăduse înapoi. Noapte bună, adăugă furioasă, închizând ușa după el.

Capitolul 8

Înmormântarea avu loc a doua zi dimineață. Un mic grup de apropiați, îmbrăcați în negru, stăteau adunați în spatele preotului, sub o ploaie fină de primăvară.

Mama Melaniei, cu chipul ascuns sub un voal negru, se crampona de brațul surorii ei în timp ce hohote tăcute de plâns îi scuturau umerii. În spatele lor era tatăl Litei, gata să le susțină pe una sau pe cealaltă, în cazul în care li s-ar fi înmuiat picioarele.

Preotul, calm și grav, rosti ultimele cuvinte ale slujbei de înmormântare. Părinții Melaniei murmurară "amin" și rămaseră o clipă nemișcați în fața mormântului, pe

urmă, cu pași rari, ajunseră la limuzinele negre care-i așteptau.

Puțin mai departe, Keith îi privea în timp ce se îmbrățișau și încercau să se îmbărbăteze unii pe ceilalți. La solicitarea părinților, slujba se desfășurase într-un cadru foarte restrâns, numai cu membrii familiei. Însă, din considerație pentru atenția cu care o înconjurase pe tânăra cântăreață, Keith fusese invitat și el să participe.

– Of, Lita, murmură mama Melaniei cu glas stins. Nu-mi vine să cred că n-am s-o mai văd.

– Nici mie, mătușă Joelle.

Lita își stăpâni lacrimile care stăteau să-i apară în ochi și își petrecu brațul pe după umerii mătușii. Aceasta își ridică voalul de pe față și, susținută de cumnatul ei, ajunse la mașină.

– Chiar vrei să onorezi contractul ăsta? o întrebă tatăl pe Lita, când reveni lângă ea. Dacă nu vrei, unul dintre avocații mei va avea grijă să te scape de corvoadă.

Lita își mângâie tatăl pe obraz cu un gest afectuos și puțin trist. Ca totdeauna, avea grijă ca " cineva" să se ocupe de problemele de care nu se putea ocupa el însuși!

– Mulțumesc, tată, îi mulțumi cea întrebată cu un zâmbet cald. N-are rost. Prefer să mai rămân aici un pic.

Își aduse aminte de purtarea cavalerească a tatălui față de mama ei și față de mătușă în aceste clipe teribile și adăugă:

– Și… mulțumesc pentru ajutor. Mama și mătușa Joelle n-ar fi reușit niciodată să treacă peste șoc și să facă tot ce trebuia fără tine.

Auzind aceste cuvinte, domnul Winslow întoarse capul spre soția lui, care se găsea lângă mașină.

– Barbara a dat dovadă de un curaj admirabil, îi spuse tatăl privindu-și în continuare soția. A înfruntat situația asta penibilă mult mai bine decât mă așteptam.

– Da, încuviință Lita. Am remarcat deja că în situațiile critice găsește în ea resurse nebănuite.

Cu toată nehotărârea și aparența ei fragilă, mama a dat mereu dovadă de mare hotărâre în două lucruri: cariera ei și viața de familie. Fără îndoială, din cauza asta n-a vrut niciodată să divorțeze, gândi tânăra femeie.

… Și poate a avut dreptate să nu fie disperată, își spuse în sinea ei, surprinsă de felul cum tatăl părea fascinat de soția lui.

Barbara Winslow tocmai își luase rămas-bun de la o veche prietenă. Traversând pe urmă peluza verde, li se alătură. Ajunsă lângă soțul ei, îi întinse mâna și ridică ochii spre el, cu încredere și hotărâre.

– Îți mulțumesc că ești aici, Tate, îi spuse soțului. Știu cât ești de prins cu munca și că nu prea ai timp la dispoziție… Ar trebui să te conducem la hotel, pe urmă să te însoțim la aeroprt.

Vizibil surprins de calmul ei, Tate Winslow o strânse de mâna înmănușată în negru.

– Cerule, pot totuși să-mi fac timp să merg cu tine și cu Joelle, să prânzim și să stăm puțin de vorbă. Nimic nu mă grăbește: avionul meu este gata oricând să decoleze, mi-e de-ajuns să-i spun pilotului ora de plecare.

Lita rămase cu gura căscată. Pentru prima oară își vedea tatăl hotărât să-și întârzie plecarea. Și pentru prima dată, mama era cea care-i spunea să plece în loc să plângă ca să-l convingă să mai rămână puțin.

Barbara își ridică voalul și își sărută afectuos fiica. Încă o dată, Lita se minună în fața frumuseții pe care anii nu reușiseră s-o altereze. Cum să nu fie surprinsă că mai era și acum o stea?

– Draga mea, murmură mama, sper să te oprești la Los Angeles când ai să te întorci în California. Joelle și cu mine vom sta acolo cel puțin o lună, și ne-ar face mare plăcere să treci pe la noi.

– Promit că am să încerc, răspunse Lita strângându-și mama în brațe. Privindu-l pe Keith, care se juca aparent nepăsător cu o cutie de chibrituri, Barbara își privi atent fata, cu un ochi inchizitor.

– Am fost încântată să fac cunoștință cu domnul Christophe, continuă ea, fără să-și ascundă interesul. E un bărbat… "impresionant"…

– Ai dreptate, fu de acord Lita, puțin stânjenită.

Din fericire, interveni tatăl care, cu o blândă autoritate, își îndemnă soția spre mașină.

– La revedere, draga mea, îi spuse mama urcând în mașina în care sora ei se instalase deja.

Lita îi răspunse făcându-i semn cu mâna, în timp ce Keith se apropia. Insistase să-i fie șofer.

– Vrei să pleci acum? întrebă el.

Lita încuviință și-l urmă până la Mercedesul lui.

– L-am văzut pe Jack Connery, spuse Keith pe un ton neutru ca să rupă tăcerea care se așternuse între ei.

– Da, l-am văzut și eu. Pare într-adevăr foarte afectat.

Venit într-un taxi, cu puțin înainte de începerea ceremoniei, Jack rămăsese în spatele apropiaților Melaniei, cu capul plecat. Pe urmă, spusese câteva cuvinte de condoleanțe familiei și plecase, nu înainte de a o îmbrățișa pe Lita cu desperare.

– Jack a venit de la Nashville azi-dimineață, cu avionul, să asiste la funeralii. N-a mai întârziat, pentru că a plecat imediat la Los Angeles.

Keith îi deschise portiera, o așteptă să urce ca să închidă ușa, apoi Mercedesul demară fără zgomot și intră pe drumul aproape pustiu.

– Trebuie s-o fi iubit foarte mult. S-ar zice că și-a căutat uitarea în alcool.

– Într-adevăr. Încă nu l-am văzut niciodată în halul ăsta. Avea o înfățișare îngrozitoare.

Da, părea îmbătrânit cu zece ani. Avea cearcăne și riduri, și parcă era întruchiparea bărbatului asupra căruia destinul se înverșunase.

– De când era îndrăgostit de ea?

– Ah… de ani de zile, dar Melanie nu-l băga în seamă. Îl iubea ca pe un frate mai mare și, dacă

sentimentele i s-ar fi schimbat, mi le-ar fi destăinuit. Jack nu și-a deschis niciodată inima în fața ei, din mândrie. Mai știa că Melanie, ca să nu-l facă să sufere, ar fi schimbat fără îndoială impresarul.

– Hm… asta gândeam și eu, spuse Keith cu o expresie gânditoare.

Având grijă să nu-și trădeze interesul, Lita se întoarse spre el. Fără să vrea, tocmai îi furnizase pretextul pe care-l căuta.

– Stăteai mult timp în compania Melaniei? întrebă cu mult tact.

– Nu, nu prea, răspunse bărbatul, aruncându-i o privire iscoditoare. Totuși, i-am consacrat mai mult timp decât celorlalte artiste.

-Verișoara mea te știa binevoitor.

– Poate, spuse el fără prea multă convingere, dar se părea că aprecia la fel, dacă nu mai mult, compania tuturor bărbaților pe care i-a văzut în timpul sejurului la Washington.

– Dar tu ești cineva deosebit.

Un zâmbet ciudat apăru pe buzele lui Keith, care se concentra asupra condusului.

– Chiar așa?

Amuzamentul imperceptibil din glasul lui o făcu pe Lita să se înroșească.

– Ei bine, reluă ea cu oarecare răceală, ai reputația de a fi un "lup singuratic". De bună seamă, se simțea flatată să-ți atragă atenția…

Cum ajungeau acasă, Keith nu se grăbi să răspundă. Parcă mașina, opri motorul și se întoarse spre ea. Un adevărat interes i se citea în ochi.

– Așadar, am reputația unui "bătrân lup solitar"? Explică-mi, ce te face să crezi asta?

Nu putea să-i răspundă sincer, își spuse Lita, stânjenită. Nu putea să-i spună că era părerea ei personală!

– Păi… așa spun unii clienți de la Sydney's, bâigui ea.

Explicația nu păru să-l convingă pe Keith… apoi, o revelație i se trezi în minte.

– Ăsta e motivul pentru care ai flirtat cu toți bărbații aseară? Le-ai cerut să-ți spună ce părere au despre mine, nu?

– Nicidecum! Și nu flirtam, se apără femeia cu ardoare.

Răspunsul păru să-l mulțumească pe Keith. Zâmbi ciudat înainte de a spune:

– Dacă vrei să știi ceva, nu trebuie decât să mă întrebi. O să-ți răspund.

De unde aș ști că-mi spui adevărul? se întrebă ea, împărțită între neîncredere și dorința de a avea încredere în el. Întrebarea lui Keith o trezi la realitate.

– Vrei să te odihnești, astă-seară?

– Nu. Mi-ar fi mai greu să rămân singură acasă decât să cânt. Cel puțin, la club aș avea ceva de făcut.

– Vrei să te duc acolo? Te aștept să te schimbi și după aceea am să te conduc.

– Mulțumesc, accept cu plăcere, spuse ea cu un zâmbet când, odată coborât din mașină, el îi deschise portiera.

– N-are rost să-mi mulțumești. E normal să am grijă de artistele care evoluează la mine în club.

– Lipsesc doar câteva minute, spuse ea cu răceală, grăbindu-se pe alee să ajungă la ușă.

Consecventă cu ceea ce spusese, Lita se schimbă foarte repede. La întoarcerea în sufragerie, tânăra femeie îl descoperi pe proprietarul de la Sydney's așezat

pe un fotoliu. Cu brațele încrucișate la ceafă, avea ochii închiși.

O clipă, Lita uită de furie, ca să-l admire în voia inimii pe seducătorul Keith Christophe. Însă nu după mult timp, Lita se trezi la realitate. Privirea i se opri asupra chipului acestuia exact când deschise ochii. Lita întoarse capul și porni spre ușă.

– Sunt gata, spuse ea cu un glas care se vroia mai sigur decât era în realitate.

În urma ei, Keith se ridicase. Își aranjă cravata cu o mână, admirând în același timp silueta încântătoare a artistei.

– Mi-e teamă că și eu, murmură el.

– Poftim?

– Și eu, corectă bărbatul imediat. Atunci, hai să mergem, ordonă el autoritar ca să arate că discuția se încheiase.

***

Gata! Era cât pe ce… să facă o prostie, dar oricât ar fi vrut s-o seducă pe Lita Winslow, era mai bine să asculte de rațiune… Era o hotărâre ușor de luat, dar greu de respectat. Mai ales atunci când, din locul lui de la bar, o privea pe Lita fermecându-i în fiecare seară pe toți bărbații prezenți. Aceste două săptămâni de reprezentații i se păruseră o eternitate… va pleca vreodată? se întreba uneori iritat. Dacă mai rămânea mult, va înnebuni de frustrare.

De partea cealaltă a tejghelei, Carl aranja paharele curate privind expresia furioasă a patronului. Cât va mai putea rezista în condițiile astea? se întreba el. Dormea din ce în ce mai puțin, bea mai mult decât o făcea de obicei, nu mai acorda nici o atenție femeilor… Parcă avea o obsesie care nu-l lăsa să se odihnească… și obsesia asta se numea Lita Winslow.

– Ce te uiți așa? spuse Keith pe un ton tăios.

Carl adoptă expresia cea mai inocentă și începu să șteargă tejgheaua barului.

– Nimic. Mă gândeam doar că pareți obosit.

– De ce te iei de Carl dacă nu reușești să-ți găsești somnul? interveni Sean care apăru lângă ei, aruncând o

privire plină de subînțelesuri spre Lita, aflată pe scenă.

Expresia lui Keith deveni și mai agresivă. Nu se simțea în stare să suporte glumele fratelui mai mic, mai ales astă-seară!

– Cred că nu te-am invitat să iei loc! spuse cu asprime.

Sean, cu bună știință, nu-i luă în seamă proasta dispoziție. Se uită din nou la Lita, fără să-și ascundă admirația.

– De fapt, te înțeleg, adăugă el. Și pe mine m-ar face să-mi pierd liniștea.

Acum, chipul lui Keith era amenințător și oricine altcineva în afară de Sean, ar fi abandonat un teren de luptă primejdios. Însă pentru nimic în lume fratele mai mic n-ar fi renunțat să profite de o șansă nesperată: să-l vadă în sfârșit pe Keith vulnerabil.

Tânărul se aplecă spre fratele mai mare ca să fie auzit mai bine și-i murmură la ureche:

– Nici nu-ți închipui ce simți când o ții în brațe… Nu mă mir că toți clienții vor să danseze cu ea…

Această ultimă remarcă fu cât pe ce să-l facă să-și iasă din fire. Totuși, reuși să se stăpânească și să-și ascundă

gelozia că ceilalți bărbați o atingeau, vorbeau cu ea, o făceau să râdă.

– Ai dreptate, aprobă Keith pe un ton încordat. Nici pe mine nu mă mai miră.

Pasiunea care-i vibra în glas îl amuză din plin pe Sean. Altădată, lăsa deoparte scrupulele când îl interesa o femeie. Fără îndoială, Lita reprezenta altceva pentru el… și Keith știa, chiar dacă nu vroia să recunoască.

– Hei, Carl! strigă Sean. Dacă e ultima reprezentație a Litei astă-seară, de ce să nu organizăm o mică petrecere în cinstea ei după ora închiderii?

Keith trânti cu putere paharul pe masă și se ridică. O reuniune privată în prezența Litei și doar a personalului ar fi fost o tortură prea mare. La deschidere, cel puțin, treaba pe care o avea de făcut îl ținea departe de ea. Seara, clienții îl împiedicau să devină ridicol… dacă ar fi încercat să o seducă de exemplu!

Până acum, din fericire, reușise s-o conducă acasă în fiecare seară, fără nici un incident. Avea grijă să nu intre la ea și totul mergea bine. Își amintea că avuseseră chiar niște discuții interesante. De acum, se cunoșteau un pic mai bine. Astfel, învățase să-i iubească personalitatea, să-i

respecte profesionalismul, să-i admire talentul… și s-o dorească cu o intensitate care-i făcea viața insuportabilă!

Readus la realitate de o melodie nouă, patronul se întoarse spre Sean și Carl.

– Am de lucru, anunță pe un ton cât se poate de neutru.

Ne vedem mai târziu.

Grăbi pasul să ajungă în calmul biroului său și să nu mai audă râsetele din sală, melodia senzuală… și vocea Litei care-l vrăjea.

Când aplauzele se terminară, Lita lăsă jos microfonul și coborî de pe scenă. Răspunse cu grație persoanelor care o felicitau, astfel încât îi trebuiră douăzeci de minute ca să ajungă în cabină. Începu să se dezbrace, când cineva bătu la ușă.

– Lita… sunt Sean, se auzi un glas prin ușă. Băieții și cu mine am vrea să te invităm la o petrecere de bun-rămas. Ai putea să stai mai mult, astă-seară?

Să rămână mai mult timp? Atunci când de zile întregi număra minutele care mai rămâneau până la plecarea în sfârșit departe de Keith?

– Ei bine… începu ea.

La rândul lui, Sean îi ghici răspunsul, astfel încât se grăbi să continue:

– Perfect! În cazul ăsta, te așteptăm.

Înainte de a putea să protesteze, îl auzi îndepărtându-se pe culoar. Impacientată, Lita se grăbi să-și îmbrace din nou rochia de seară și porni după el să-i explice că nu vroia pentru nimic în lume să se trezească față în față cu Keith, într-un cerc restrâns de oameni.

Abia revenită în sală, deschise gura să-și ceară scuze… dar un cor de glasuri bărbătești o surprinse intonând cunoscutul "for she's a jolly good lady".

Sean, Marty, Carl, Gaius și toți muzicanții din orchestră o sărbătoreau cu un adevărat entuziasm.

– Mulțumesc, vă mulțumesc tuturor, spuse ea, impresionată de primire. Să lucrez cu voi e o adevărată plăcere…

Sean nu-i lăsă timp să anunțe că vroia să plece imediat. Deja, o cuprinsese cu brațul de talie, conducând-o la bar și-i punându-i în mână un pahar cu șampanie.

Cât despre Gaius, el dădu drumul magnetofonului pe care se înregistraseră melodiile cântate în cursul serii.

– Măi, măi, n-am cântat rău, nu-i așa? se umflă el în pene.

Ceilalți membri ai orchestrei fură de acord și aprecierile lor călduroase o convinseră pe Lita că nu putea să plece, fără să pară nepoliticoasă. La gândul ăsta, își simți sângele înghețându-i în vene și bău o înghițitură lungă de șampanie, ca să capete curaj. Dar, foarte repede, remarcă absența lui Keith și se simți ușurată. De-acum, destinsă, se amestecă repede în discuții și urmări cu interes poveștile muzicanților despre turneele lor precedente.

– În general, câte săptămâni evoluați la Sydney's? întrebă, curioasă.

– Vreo douăzeci și ceva, răspunse Gaius. Urmează câteva săptămâni de înregistrări în studio. Pe urmă, facem turnee timp de vreo două luni: New York, Los Angeles, Miami, New Orleans…

– Mă bucur pentru voi, spuse Lita cu căldură în glas.

Însă Keith nu-i dădea pace și, ca să și-l alunge din minte, mai bău niște șampanie și, la rândul ei, le povesti câteva întâmplări amuzante care se petrecuseră în timpul concertelor sale.

O exclamație bruscă o întrerupse.

– Și acum, punctul de atracție al serii, anunță Sean pe un ton triumfal, în timp ce Carl se întorcea de la bucătărie cu un tort imens.

Pe tort scria "Lita" și un ropot de aplauze salută apetisanta realizare a bucătarului șef.

În câteva minute, fiecare fu servit și își savură în liniște porția.

– Unde o fi Keith?! întrebă Sean cu o expresie inocentă.

Această remarcă făcu să apară pe buzele tuturor aceeași întrebare.

– Ai dreptate, interveni Gaius care-și lăsă jos farfurioara și porni spre biroul lui Keith. Patronul nu poate să lipsească de la așa ceva!

Lita fu cât pe ce să se înece cu bucățica din gură. Dacă Sean n-ar fi spus nimic… Dar nu putea să plece acum, cu gura plină, fără să salute pe nimeni. Nu, nu-i mai rămânea decât să stea pe taburetul ei, sperând că lui Keith nu-i plăceau petrecerile de bun-rămas și nu se va lăsa convins.

Gaius intra deja în biroul lui Keith.

– Haide, patroane, nu poți să ratezi partea cea mai grozavă a serii! exclamă prinzându-l de braț.

Înainte de a înțelege ce se întâmpla, Keith fu în picioare.

Între determinarea lui Gaius și nehotărârea lui, nu găsi puterea să protesteze, și-l urmă resemnat.

– N-am nici un chef " să mă amuz", spuse până la urmă.

– Ba da. De altfel, lucrezi prea mult. Și nu uita că e ultima seară a Litei, aici. Avem un tort superb, șampanie…

De cum ajunse la bar, Sean îi trase o palmă prietenească peste umăr… cu o bună dispoziție, care Litei i se păru suspectă.

– Bună trebă, Gaius, exclamă fratele cel mic. Singur, fratele meu nu știe să se distreze. Își ia prea în serios rolul de șef de familie responsabil, adăugă el.

– Poate că rolul de șef de familie "responsabil" este o treabă murdară cum vrei să lași să se înțeleagă, replică Keith sarcastic, dar cineva trebuie s-o facă!

Sean nu-și dădu osteneala să răspundă, dar îl obligă să se deplaseze la stânga… până să ajungă în fața Litei.

Expresia ei speriată și încăpățânarea fratelui său de a nu-i întâlni privirea, nu-i scăpară lui Sean.

– Gaius, continuă el glumeț, n-ai putea să ne mai pui să auzim una dintre piesele pe care le-ați cântat spre sfârșit? Știi care, cea care se cheamă "zi și noapte".

– Firește, răspunse șeful de orchestră care derulă banda de magnetofon cu viteză. Poftim, aici ar trebui să fie…

Fără ca nimic să prevestească, Sean își împinse deodată fratele dezorientat spre Lita.

– Toți am invitat-o. Este ultima șansă să ai această plăcere, comentă el ironic. Altfel, toată viața n-o să știi ce-ai pierdut!

Se auziră imediat sunetele grave și senzuale ale cântecului. Și, atunci când îl împinse mai mult către Lita, a cărei căldură o simțea, Keith uită tot ce hotărâse. Dorința nebună de a o strânge în brațe îl făcea să-și piardă mințile.

– Îmi acorzi dansul ăsta? întrebă Keith, care cuprinsese deja mijlocul tinerei femei.

Evenimentele din ultimele minute se desfășuraseră atât de repede, încât Lita nu mai știa ce să facă. Se

pierdea în adâncul ochilor lui, nu-l mai vedea decât pe bărbatul dominator, puțin misterios care, fără să-și poată explica, îi devenise așa de drag.

– Da… acceptă în sfârșit, atunci când lumina din sală se reduse. Pe nesimțite, muzicanții și ceilalți membri ai personalului clubului se retraseră, lăsându-i singuri. Lita își stăpâni un oftat de plăcere când Keith o conduse pe ringul de dans. În brațele lui, descoperea paradisul și cuvintele blânde pe care i le șoptea la ureche parcă dădeau sens cuvântului "minunat".

– Sean a avut dreptate, murmură Keith lipindu-și obrazul de părul mătăsos al partenerei. Nu știam ce-mi lipsește… Uniți în același ritm senzual și lent, urmau muzica în care se amesteca acum și vocea expresivă a Litei. Închizând ochii, tânăra femeie se abandonă plăcerii momentului.

– Cole Porter nu e singurul… murmură Keith după mult timp, sărutând-o pe tâmplă.

– Poftim?

– … compozitorul cântecului nu e singurul care gândește că "oriunde merg, amintirea ta mă urmărește"…

Da, și eu simt același lucru, își spuse Lita înainte de a-și pierde cu totul uzul rațiunii. Nu mai era conștientă decât de un lucru: de voluptatea care o copleșea atunci când, ca acum, Keith o mângâia pe spate cu o încetineală chinuitoare. Mâna lui i se așează pe mijloc și o lipi de el, nelăsând nici o îndoială despre intensitatea dorinței lui. Din freamătul Litei, Keith îi intui emoția. Atunci, puse stăpânire pe buzele ei cu o patimă care parcă-i aprinse pe amândoi…

– Lita… te doresc… bâigui înainte de a pune din nou stăpânire pe buzele ei.

Rațiunea îi striga să-i spună nu, Lita știa bine. Nu peste mult timp, trebuia să plece pe coasta de vest… O legătură de o noapte, mai ales cu Keith Christophe, ar fi doar o nebunie… care ar marca-o pentru tot restul vieții!

– Te doresc… astă-seară, repetă pe un ton posesiv jucându-se cu simțurile exacerbate ale Litei.

– Keith, nu putem… gemu ea. Curând, am să plec din Washington și…

– Atunci, hai să facem ceva de care să ne aducem aminte toată viața cu plăcere. Lita, nu mă lăsa așa. Nu

mai pot să dorm, nu-mi mai vine să fac nimic… imaginea ta nu mă lasă în pace. Îmi închipui pielea ta catifelată…

În ajutorul spuselor sale, mâinile urcară încet pe șoldurile femeii și ajunseră pe sâni.

În adâncul sufletului, Lita acceptase deja să fie a lui. De ce să mai lupte împotriva atracției irezistibile dintre ei?

– Mergem la tine sau la mine? capitulă ea în sfârșit, înroșindu-se.

Capitolul 9

Imensul apartament al lui Keith domina Potomacul. Prin ferestrele largi apărea o priveliște magnifică asupra valurilor sclipitoare ale râului și orașului luminat.

Entuziasmată, Lita contempla în tăcere spectacolul grandios care i se oferea privirii. În salon, Keith nu-și putea desprinde privirea de la un alt spectacol, încă și mai încântător. Lita se desprindea clar pe fondul negru al nopții, și-i admira silueta perfectă. Cu toate că era întoarsă cu spatele, Lita, parcă înzestrată cu un al șaselea simț, îi vedea fiecare mișcare. Îl văzu aruncându-și neglijent vesta pe divan, desfăcându-și

nodul papionului, apoi apropiindu-se de ea cu pași siguri.

În clipa următoare, mâinile lui Keith, calde și puternice, o atingeau, făcând-o să tresară de emoție, nu de surprindere. Cu un oftat încântat, închise ochii și, așezându-și mâinile pe ale lui, îl lăsă să-i facă ce vroia fără nici o reținere.

– N-are rost să mă strângi așa, o tachină el referindu-se la hotărârea cu care-l ținea. N-am nici un gând să plec.

– Așa sper și eu, răspunse, veselă. În orice caz, nu te-aș lăsa s-o faci!

Încurajat de aceste cuvinte, Keith o sărută la baza gâtului cu o asemenea senzualitate, încât Lita parcă se simți cufundându-se într-un ocean de voluptate. Keith profită de ocazie ca să-i exploreze rotunjimile pieptului.

– Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, îi șopti la ureche. Da, ești minunată, adăugă după ce o sili să se întoarcă spre el.

Îi puse stăpânire cu ardoare pe buze. Rămaseră mult timp înlănțuiți, simțind doar atingerea buzelor, exaltați de senzații delicioase. Lita, care își înnodase brațele în

jurul lui, se lipi de el. Înflăcărat de această dovadă de dorință, sărutul lui Keith deveni mai profund, mai exigent. Începea deja să-i desfacă fermoarul rochiei. Curând, aceasta căzu pe jos cu un fâșâit molcom, scoțând la iveală un trup de un alb strălucitor.

– Nici un regret? întrebă Keith.

Niciodată nu văzuse atât de clar că-l dorea. În clipa aceea vroia să fie a lui, chiar dacă idila lor n-ar dura decât o noapte! Îi era de-ajuns să-și închipuie că trăiau începutul unei mari și frumoase aventuri…

– Nu, nici unul.

– Atunci, în noaptea asta o să fii doar a mea, mormăi luând-o în brațe și ducând-o în camera lui.

Cu tot întunericul, Lita distingea ceva din aranjamentul camerei, dar nu avu răbdare să continue inspectarea locului. După un nou sărut care o lăsă fără suflare, Keith se aplecă și o așeză delicat pe pat. Înflăcărată de acest sărut, Lita, fascinată, îl privi pe Keith dezbrăcându-se. Cu o încetineală provocatoare, își descheie unul câte unul nasturii și își scoase cămașa din pantaloni.

– Vrei să te ajut?

Cuvintele ei îl lămuriră pe Keith în privința intensității dorinței partenerei. Uitând de hotărârea de a trage de timp ca să prelungească așteptarea, se grăbi să-și scoată hainele și se duse lângă ea.

– Da, da, murmură el în timp ce-i desfăcea agrafa sutienului, apoi făcea să alunce minusculul slip de mătase de-a lungul picioarelor ei perfecte…

Cuvintele următoare se pierdură pe pielea catifelată a Litei…

Ca răspuns la mângâierea lui, Lita gemu și se lipi de el, în timp ce mâinile îi alunecau pe umerii și pe spatele lui.

În primul moment, Keith încercă să nu-și piardă cumpătul. De data asta nu căuta doar să-și satisfacă dorința trupească. Nu, vroia s-o iubească încet, s-o vadă mai întâi fremătând de plăcere în brațele lui. Dar când Lita prinse curaj și-i exploră șoldurile și coapsele, știu că nu putea să se mai stăpânească mult. De altfel, atitudinea femeii care se ondula sub el nu căuta să-l calmeze, dimpotrivă.

– Îmi pare rău, spuse bărbatul printre dinți, nu pot să mai aștept… te vreau chiar acum…

– Și eu, răspunse femeia gâfâit, pentru că dorința îi era atât de violentă, încât i se părea că avea să-și dea duhul dacă n-o satisfăcea.

Cu un strigăt de triumf, Keith o imobiliză sub el. O clipă, rămase nemișcat, savurând din plin momentul. Pe urmă, o făcu a lui și o iubi cu patimă, încurajat de ripostele Litei, până o simți încordându-se. Atunci, un val de voluptate îl copleși și pe el purtându-l spre al nouălea cer.

Apoi, se odihniră mult timp unul lângă celălalt, fără să-și vorbească, bucurându-se din plin de această senzație de calm și sațietate care urmează împlinirii.

– Într-adevăr, începu el mai târziu cu un zâmbet cald, ajutorul tău mi-e prețios…

Se ridică încet într-un cot și mângâie sânii și pântecele Litei care, cu ochii închiși, îi zâmbi la rândul ei.

– Hm… îi replică poznaș, n-am remarcat că aveai nevoie de ajutor.

Keith râse încet și oftă fericit. De ce se încăpățânase să nu recunoască atracția față de ea? Firește, dacă și-ar fi urmat instinctul de la bun început, ar fi trebuit să

anuleze toate reprezentațiile, pentru că nu s-ar fi putut niciodată hotărî să-i dea drumul din brațe.

Lita îi simți buna dispoziție și deschise ochii.

– Ce-i atât de amuzant?

Zâmbetul lui Keith deveni și mai larg.

– Gândul că dacă n-aș fi fost atât de încăpățânat să refuz ceea ce era clar de la bun început, am fi putut să facem asta mult mai devreme.

– Mereu trufia asta nerușinată, glumi ea cu indignare prefăcută. Crezi că ți-aș fi picat în brațe doar pentru că, în cele din urmă, ți-ai fi dat seama că erai pregătit pentru o legătură?

– Eu cred că din prima zi în care ne-am văzut eram "pregătiți" unul pentru celălalt. De fapt, știam amândoi că asta se va întâmpla. Dacă n-am fi găsit un pretext să ne petrecem noaptea împreună, toată viața m-aș fi întrebat cum ar fi fost dacă… să nu mai vorbesc de frământările care m-ar fi chinuit!

– Da! exclamă Lita. Ar trebui să-ți fie rușine să spui așa ceva. Nu ești un gentleman!

– Ai perfectă dreptate, recunoscu el după ce-i puse mâna pe un sân.

Cu o precizie diabolică, bărbatul îi exploră punctele cele mai sensibile ale trupului. Hotărâtă să-l facă să simtă aceeași voluptate, Lita îi răspunse cu câte o atingere pentru fiecare mângâiere. Simțea dorința trezindu-se cu putere în ea și, cu un zâmbet satisfăcut pe buze, continuă rafinata tortură.

Nemaiputând rezista, Keith o pătrunse și ea îl primi cu un geamăt.

Cuprinși de un vârtej magic în care fiecare clipă de plăcere insurmontabilă era depășită, topiți unul în celălalt, atinseră amândoi extazul după care căzură, epuizați.

Înainte de a se cufunda într-un somn reparator, Keith puse capul pe pieptul Litei, murmurând cuvinte din care ea nu înțelese nimic… și care păreau grecești. Dar chiar dacă nu știa grecește, Lita le înțelese sensul: era exprimarea bucuriei și tandreței pe care o simți în apropierea unei ființe dragi.

Soarele strălucea de câteva ceasuri când Keith deschise în sfârșit ochii. În camera luminată doar de ceea ce venea din hol, era încă semiîntuneric. Încet-încet, își reveni în fire și descoperi că un picior i se

odihnea pe perna moale a unei coapse de femeie, în timp ce brațul încercuia o talie fină și delicată.

Cu mare grijă, întoarse capul spre tânăra femeie adormită lângă el și al cărei parfum îmbătător îi umplea nările. Ce liniștit și nevinovat era chipul ei în somn! Apoi, privirea-i alunecă spre pieptul ale cărui rotunjimi se ghiceau sub pătură, se opri la gât, la mâna întredeschisă uitată pe pernă.

De ce oare, pentru Lita, își dădea viața peste cap? De ce prezența ei era de-ajuns să-l facă să se simtă un alt bărbat?

Fără îndoială, pentru că nu semăna cu nimeni alta, trase concluzia emoționat, jucându-se cu o șuviță din părul ei. Era o ființă deosebită, care crea o situație excepțională.

Alături de el, Lita începea să se trezească puțin câte puțin. Deodată, își dădu seama că o greutate o apăsa pe coapsă și simțea ceva pe mijloc. Imediat, își aduse aminte cum stăteau lucrurile. Ca o pisicuță, se întinse voluptuos, apoi se întoarse spre Keith… care o întâmpină cu un sărut languros.

Cu un zâmbet blând, Lita îl îmbrățișă și se lipi de el.

– Trebuie să recunosc că știi cum să trezești o femeie, îl tachină proaspăta trezită.

El aruncă atunci cearșaful și pătura departe și sări jos din pat, însoțit de protestele vehemente ale Litei, care se plângea de frig.

– E ora de sculare, draga mea! decretă el ridicând-o în brațe și ducând-o în baie.

Neputând să se supere pe el, Lita pufni în râs și deschise robinetele când însoțitorul intră cu ea sub duș.

– Accept să mă speli pe spate, se oferi ea cu un ton poznaș, dar cu condiția să-ți fac și eu același lucru.

Văzând săpunul de baie, puse mâna pe el … și-i mirosi parfumul, curioasă. Mirosul condimentat era în mintea ei asociat cu Keith și începu să-l spele pe spate râzând ușurel.

– Ce te amuză? întrebă el surprins.

– Gândul că, în întuneric, nimeni n-ar fi în stare să ne deosebească din cauza acestui miros.

– Nu cred, replică bărbatul care se întoarse și mângâie curbele delicate ale trupului de femeie încolăcită de el, în timp ce o sclipire de dorință i se trezea în ochi.

La naiba cu hotărârea mea de a consacra dimineața unor lucruri mai puțin " personale", își spuse în timp ce, cu un gest hotărât, o scotea din cadă. Nici chiar un sfânt n-ar rezista tentației!

– Ah, oftă Lita când o șterse. Ai niște mâini fermecate.

Cu un zâmbet plin de promisiuni, Keith o luă în brațe și o duse în cameră, ca să reia discuția de unde o întrerupseseră noapte trecută…

Mai târziu, când își recăpătară respirațiile normale, Lita decretă malițios:

– Nici nu-mi pasă dacă rămân udă…

– Fără îndoială, dar n-aș vrea să risc să te văd înecându-te, răspunse pe același ton.

Deja sunt pe cale să mă înec, îl corectă în sinea ei. Am impresia că mă scufund și nu găsesc nici o geamandură imediat ce Keith este departe de mine. În prezența lui, din contră, mă simt existând într-adevăr… Ce pot să fac?

Keith îi citi în ochi disperarea și inima i se strânse. Dacă nu avea grijă, risca să cadă în capcana ochilor ei limpezi și inocenți. Da, ar fi fost ușor foarte ușor să se îndrăgostească de Lita, știa bine… și trebuia să

recunoască; constatarea asta îl speria. Cu blândețe, o trase lângă el. Vroia să uite îndoielile și temerile. Conta doar ziua de azi. Ar fi bine ca de mâine să redevină serioși.

În aceeași clipă, Lita se cuibări în brațele lui oftând fericită și, de comun acord, ridicară pătura pe ei și rămaseră nemișcați, satisfăcuți și domoliți. Poate trăiau un vis, dar cel puțin savurau fiecare clipă.

O senzație deconcertantă o trezi pe Lita, puțin mai târziu. Când încercă să dea la o parte ceea ce îi gâdila nările, mâna nu găsi nimic. Surprinsă, deschise ochii… și-l văzu pe Keith întins lângă ea, cu o pană lungă în mână.

– Începeam să cred că am sedus-o pe Frumoasa din Pădurea Adormită.

Lita aruncă o privire la ceasul de pe noptieră… și se ridică în capul oaselor. Keith, sprijinit în cot, uită de pana pe care o avea în mână. Fascinat, privea pătura dându-se la o parte și scoțând la iveală spectacolul pieptului gol al tinerei femei.

– Cum, e deja ora două?! exclamă Lita, nevenindu-i să creadă.

– Nu poți să speri să te trezești mai devreme dacă te culci la ore nepotrivite, spuse el ironic.

– Hm… nu ești în măsură să mă critici, spuse Lita, care se ridică și începu să adune hainele răspândite.

– Situația mea mă satisface din plin, replică Keith care, din pat, o sorbea din ochi.

Niciodată nu s-ar fi săturat să admire un corp atât de pefect, atât de feminin, atât de tentant. Cu câtă grație se mișca… S-o privească îmbrăcându-se, ar fi o plăcerea cu care s-ar obișnui fără greutate.

Dar nu e vorba să mă obișnuiesc cu ea, își spuse deodată. Mi-am luat angajamentul ca nici o femeie să nu-mi dea viața peste cap … Totuși , Lita ar merita să fac o excepție de la regulă…

Încurcat de șirul gândurilor lui, se ridică și dispăru într-un dressing. Nu după mult timp ieși de acolo, îmbrăcat cu pantaloni de lână cenușii, pe urmă se duse la comodă. De acolo, scoase un pulover cu gât pe care-l îmbrăcă spunând:

– Poți să te duci în baie. Între timp, am să mă ocup de micul dejun. Nu ezita să iei tot ce ai nevoie: periuță de dinți, pieptene și așa mai departe.

– Să iau ce am nevoie? repetă Lita cu jumătate de glas, întrând în baie. Aha, îmi dau seama cum stau lucrurile!

În dulapul de deasupra lavoarului, tocmai descoperise o rezervă de articole de toaletă noi. Urmă sfatul gazdei și luă fără jenă.

Ar trebui să mă bucur de prevederea lui, pentru că am venit fără nimic. Dar de ce are un asemenea stoc?… Răspunsul e de la sine înțeles: e o dovadă că aici primește deseori " prietene ".

O cuprinse o gelozie vehementă.

La ce te așteptai? își reproșă imediat. Keith nu are nici o legătură trainică, nu mi-a ascuns asta niciodată.

Dar, în ciuda hotărârii, nu reuși să raționeze limpede. Avea cumplita impresie că nu era decât un număr, într-o listă lungă de aventuri de o noapte. Strânse dinții ca să nu țipe. Atunci, n-avea decât să accepte realitatea.

Ferm hotărâtă, vizită apartamentul luxos în căutarea gazdei. Când îl întâlni în bucătărie, Keith tăia un pepene galben în felii.

Din cuptor ieșea un miros apetisant de brioșe; cafetiera îi aștepta.

De îndată ce Lita se așeză lângă el, Keith observă o schimbare. Intuitiv, înțelese că avea remușcări pentru că-i cedase și se simți vinovat. De obicei, nu lua în seamă starea sufletească a celor cu care venea acasă, dar de data asta era alceva. Îl consterna faptul că Litei putea să-i pară rău de ceea ce se întâmplase între ei. Neobișnuit cu așa ceva, Keith nu găsea cuvinte să atenueze decepția pe care i-o bănuia.

– Până acum n-am invitat niciodată o femeie la mine acasă, spuse până la urmă prinzând-o cu tandrețe de mână.

Remarca lui neașteptată o stupefie pe Lita. Nu se aștepta la așa ceva… nici să descopere neliniștea asta în privirea lui. Ca și cum… ca și cum ar fi fost foarte important pentru el să-l creadă.

– Niciodată? întrebă cu aparentă dezinvoltură.

– Nu, niciodată, repetă el cu gravitate.

– N-are rost să-mi dai explicații, șopti musafira. Sunt o femeie matură și știu ce înseamnă viața.

– Într-adevăr, nimic nu mă obliga s-o fac. Dacă vrei să știi, nimeni n-a putut vreodată să mă determine să fac ceva împotriva voinței mele.

Vroiam doar să știi… că așa stau lucrurile.

Pe urmă, încruntându-se, luă o brioșă și o unse cu unt, vizibil hotărât să nu mai continue subiectul delicat. Lita, pe care această mărturisire o făcu să se bucure, se ridică sprintenă să ia cafetiera.

Poate am tras o concluzie pripită, își spuse ea. Fără îndoială, e obișnuit să primească prieteni veniți pe neașteptate. Și dacă unii dintre ei semănau cu Huey, de bună seamă că era nevoie de o periuță de dinți!

Distrată la gândul ăsta, îi adresă un zâmbet deschis.

– Așa e mai bine, fu el de acord.

Bucuria pe care o citi în ochii lui îi umplea inima de fericire. Viața i se părea minunată. După ce terminară cafeaua, Keith puse ceașca pe masă și o privi serios.

– Mai rămâi mult la Washington?

Glasul lui neutru nu lăsa să se întrevadă nici un sentiment. Ca mulți bărbați, își ascundea de multe ori adevăratele trăiri, de frică sau din pudoare… dar Lita spera că nu era atât de indiferent cum vroia să pară.

– Mi-ar plăcea să mai rămân. Din păcate, mâine plec în California… o chestiune urgentă mă cheamă și nu pot să lipsesc.

Keith încuviință cu o înclinare a capului. Fără să-și dea seama, luă o cutie cu chibrituri și începu să se joace nervos cu ea.

– Și pe urmă?

Pe urmă? Da, ce-am să facă după aia? Și eu mă întreb. La început, mă gândeam să rămân aici până la sfârșitul anchetei dar, după noaptea asta, nu mai știu ce să fac. Ar fi mai bine să mă îndepărtez de Keith… dar atunci, cum rămâne cu legământul pe care l-am făcut față de Melanie? Nu, o legătură nu mă va deturna de la datorie!

– Pe urmă, am să mă întorc aici, spuse cu hotărâre. Vreau să descopăr cine a omorât-o pe Melanie.

Da, mă așteptam la răspunsul ăsta, își spuse Keith.

– Mi-ar plăcea să te ajut în căutările tale, se oferi deodată, sincer.

Pe urmă tăcu, vizibil tulburat de un conflict interior. Când începu să vorbească din nou, Lita rămase stupefiată de cuvintele lui.

– Tu nu ești ca celelalte cântărețe. Niciodată n-am auzit vreo bârfă despre tine, nici în ziare, nici în gura celorlalți artiști.

– Bârfe?

– Da… Despre cariera ta, depre turnee… sau bărbații cu care îți împarți viața. De fapt, e cineva?

Întrucâtva, da. Tu ești, fu cât pe ce să-i răspundă, dar se mulțmi cu o mărturisire mai puțin compromițătoare.

– Firește, am o viață sentimentală, dar deocamdată nu-mi împart viața cu nimeni.

– Chiar cu nimeni? insistă Keith.

O femeie frumoasă ca tine? își spuse în sinea lui, dezbrăcând-o din priviri.

– N-am zis că n-am iubit pe nimeni, spuse femeia râzând. Am spus că n-am pe nimeni în momentul de față.

Da, firește, mai cunoscuse doi-trei bărbați înaintea lui, era normal, dar Keith ar fi suportat greu ideea și prefera să schimbe subiectul.

Totuși, înainte de a pleca din viața lui, vroia s-o cunoască mai bine, să știe cine-i erau prietenii… Dar nu era o treabă ușoară s-o îmblânzească pe Lita. Cu ea, nici orhideele, nici invitațiile la cină urmate de dans n-ar fi fost potrivite, ca pentru celelalte femei cărora vroia să le mulțumească pentru unele " servicii".

– La ce te gândești?

Keith tresări, trezit din gândurile lui.

– Mă gândeam cum să te conving să mai rămâi puțin cu mine, recunoscu întinzându-i mâna.

Ascultătoare, Lita se ridică și se apropie de el, simțindu-și inima palpitând.

– Nu cer mai mult decât să fiu convinsă, îi spuse cu blândețe.

– Mâine, am să te duc la aeroport, propuse Keith cu glasul vibrând de dorință și strângând-o mai tare. O să vin să te aștept când te întorci.

– Hm… ar fi o atenție foarte plăcută, suspină tânăra femeie cu ochii închiși pe jumătate, pentru că bărbatul o mângâia savant pe spate.

Foarte repede, pierdu legătura cu realitatea, când o cuprinse după umeri și-l urmă fără să stea pe gânduri. O conduse în salon apoi începu să danseze după o muzică imaginară… sau reală?

– Auzi… muzica? articulă femeia cu glas șovăitor.

– Lângă tine, aud totdeauna muzică… murmură bărbatul înainte de a-i pecetlui buzele cu un sărut nesfârșit.

Capitolul 10

Ajunsă acasă la lăsarea serii, Lita își consacrase mult timp teancurilor de scrisori pe care le primise. Îi lua mult timp să răspundă numeroaselor scrisori ale admiratorilor pe care le primise de când plecase, dar îi făcea mare plăcere.

Cu un ceai cu gheață în mână, tânăra femeie se duse în curtea interioară, să vadă mai bine apusul de soare. Un pescăruș îndrăzneț se așeză pe zidul jos de piatră și piui zgomotos.

– Bine, bine, mormăi Lita, bine dispusă. Știu ce aștepți.

Luând de pe masă o bucată de pâine – rămasă de la cina frugală– o aruncă păsării, care se duse imediat s-o ia.

– Să nu mai aștepți altceva! îi strigă. O să devii prea dependent de oameni.

Cum pescărușul, indiferent la sfaturile ei, o privea cu ochi mari, rotunzi, adăugă:

– Nu mă crezi? Cu toate astea, nu-ți dai seama decât prea târziu!

Printr-o curioasă asociație de idei, vorbele astea făcură să-i apară în fața ochilor chipul lui Jack Connery și zâmbetul i se șterse de pe buze.

– Sărmanul Jack, murmură, tristă. N-ar suferi așa mult dacă nu s-ar fi atașat de Melanie.

Oftând, puse mâna pe o altă scrisoare. Se pregătea s-o deschidă cu un cuțit pentru tăiat scrisori, când încremeni.

Scrisul de pe plic… nu se putea așa ceva! Nu putea să fie decât scrisul Melaniei! L-ar fi recunoscut de la un kilometru.

Verișoara ei o pusese la poștă chiar în ziua dinaintea dispariției, remarcă ea examinând mai atent plicul.

Bulversată, Lita desfăcu foaia de hârtie cu mâini tremurătoare.

"Draga mea, începu să citească. Nici nu-ți închipui cât sunt de fericită. Repetițiile se desfășoară foarte bine. Clubul este un loc feeric… și nu spun nimic despre proprietar și despre fratele lui!

Aici am întâlnit niște oameni formidabili. Deși Keith este tot timpul cu ochii pe mine, am reușit să-i dejoc vigilența și mă distrez la nebunie. Exact cum făceam împreună în timpul facultății.

Mă interesează în primul rând trei admiratori, care or să-mi rețină atenția… da, chiar și a ta. Pentru moment, vreau să văd care-mi place mai mult. Îi las să aștepte fără să-i descurajez și situația este foarte nostimă. Sunt într-adevăr foarte geloși!

Astă-seară, am întâlnire cu unul dintre ei. Da, da, știu că nu ești de acord cu așa ceva, dar nu pot să mă stăpânesc. Nimic nu mă excită mai mult decât atunci când văd un bărbat gelos! Îmi închipui ce s-ar întâmpla dacă grecul meu ar afla. Știi ce se spune despre greci și impulsurile lor homerice… Dacă nu intervine ceva

neprevăzut, ar trebui să plec de la club imediat după Jack și înainte ca Sean să treacă să mă caute. Da, firește, Jack m-a pus să jur că am să fiu " cuminte" și, dacă ar afla de năzbâtiile mele, aș fi nevoită să-mi mai iau odată un angajament. Dar… nu m-a iertat totdeauna? Și pe urmă, o femeie are dreptul să se mai distreze din când în când, nu?

Lita, Lita… dac-ai fi aici, ți-aș săruta mâinile. Fără garanția ta, Keith nu m-ar fi angajat niciodată. Și acum mi-aș îneca amărăciunea în alcool, în loc să mă pregătesc să probez o rochie de scenă, provenind de la unul dintre cei mai șic croitori din oraș. Te rog, încearcă să vii să mă vezi. O să înțelegi mai bine ceea ce încerc să-ți spun. Am impresia că trăiesc un vis… cu o diferență: de data asta, totul e adevărat."

Lita citise ultimele rânduri printre lacrimi și, când lăsă scrisoarea pe masă, izbucni în hohote. Se disprețuia pe sine însăși că nu avusese mai multă grijă de Melanie, care era atât de imatură, incapabilă să se apere de primejdiile care o pândeau în viață.

Frământată de furie, durere și remușcări, Lita plecă din curtea interioară și porni cu pas grăbit pe cărarea

înclinată care ajungea în capătul falezei. De obicei , un efort fizic prelungit o ajuta să-și regăsească liniștea interioară când o tulbura o problemă gravă. Totuși, astăzi remediul se dovedi ineficient. Lita rămase mult timp nemișcată în capătul falezei, cercetându-și atent îndoielile și regretele. După mult timp, nu-și putea da seama cât, natura parcă-i mai temperă suferința. Nu dispăruse, ci doar se domolise.

– Melanie… ce vroiai să spui când vorbeai de cei trei "admiratori"? întrebă Lita cu voce tare. Trei bărbați… Unul dintre ei este Sean, e clar… Keith este al doilea?

Imediat, un val de gelozie o copleși pe Lita, care încercă în zadar să gândească. Keith era mai "interesat" de Melanie decât de ea? Posibilitatea asta o făcea să se simtă într-un abis de suferință cumplită. Dar, deocamdată, nimic nu-i permitea să facă lumină în problema asta, astfel încât, cu mare efort, alungă ideea din minte.

– Cine poate fi al treilea bărbat? țipă în zare.

La Sydney's, Lita vorbise cu o mare parte a clienților obișnuiți, dar nimeni nu amintise de un prieten serios al Melaniei. Era clar că misteriosul admirator trebuia să se

întâlnească în secret cu ea. În secret… Știa motivul care o făcea pe verișoară să procedeze așa, însă de ce ar fi acceptat un bărbat o asemenea situație?… Sau avea și el ceva de ascuns?

– Foarte bine. Am să fac un pic de exercițiu, am să termin de citit corespondența și să plec la Washington. Sunt sigură că o să găsesc răspunsul la această întrebare.

În sinea ei, se temea de ce-ar putea să găsească.

– Nu, e imposibil, îi cunosc prea bine. N-ar putea să facă o asemenea monstruozitate. Dacă ar fi vinovați, i-aș simți.

Așa crezi? insistă o voce interioară. Te-ai lăsat sedusă de farmecul lor și nu mai ești deloc obiectivă. Doar știi foarte bine: Keith îți ascunde ceva.

– Nu pot să mă înșel atât în privința lui Keith, exclamă cu voce tare, luptând cu disperarea. Nu se poate așa ceva…

Năucită, Lita ridică ochii spre cer ca și cum ar fi putut găsi o soluție în stelele care apăreau. Din nou, se cutremură și se strânse în brațe. Ce bine-ar fi fost dacă ar fi fost Keith aici, se trezi oftând. Ar fi știut s-o reconforteze cu câteva cuvinte și mângâieri. Apoi, cu o

sumedenie de amintiri în minte, porni spre casă, înainte de a se înnopta de tot. Pe drum, avea tot timpul în fața ochilor imaginea lui Keith… Ca urmare, începu să se gândească la cântecul la care lucra.

"Dar într-o zi în sfârșit… ai intrat în viața mea.
Din prima privire, mi-ai cucerit inima
Trupul care descoperea dragostea.
M-ai învățat tot… apoi ai plecat."

În fond, era exact ce făcuse Keith. Cu o ușurință deconcertantă, dăduse la o parte barierele pe care le ridicase în jurul ei de ani de zile, și-i cucerise inima. Ca să scape de gândurile tulburătoare și să se mai încălzească, Lita ajunse în casă alergând. După un duș scurt, se îmbrăcă în cămașa de noapte și se urcă în patul cald.

Dar nesiguranța o tortura… Și când te gândești că n-avea pe nimeni spre care să se întoarcă, pe nimeni care s-o ajute. Niciodată, din ziua în care tatăl ei îi spusese că pleacă, nu se simțise atât de singură și de dezorientată. Avea nevoie să vorbească cu cineva, să-și

deschidă inima… și știa cu cine. Unui bărbat ceva mai aspru, cu o privire gravă și un zâmbet ciudat, al cărui trecut rămânea ascuns în umbră… Cât îi lipsea!

Cu speranța să adoarmă cât mai repede, se ghemui și trase pătura până sub bărbie. Se afundă în acest cocon protector cu un oftat.

Se săturase de chinurile din fiecare zi.. O să văd mâine cum stau lucrurile, trase concluzia închizând ochii. Da, mâine lucrurile se vor rezolva…

Înainte de a adormi, văzu din nou chipul lui Keith, ochii sumbri în care sclipea o flacără periculoasă…

***

La mii de kilometri depărtare, o sclipire amenințătoare juca într-adevăr în ochii lui Keith. Clubul abia se închisese și se pregătea să plece acasă când fu cât pe ce să dea peste fratele lui, care se împleticea pe holul slab luminat.

– Credeam că ai plecat deja, spuse el dezaprobator.

Sean făcu o grimasă care se vroia un zâmbet ironic și o reverență adâncă.

– Mereu preocupat să ai grijă de fratele mai mic, așa cum ți-a spus mama? replică acesta pe un ton sfidător. Numai că uiți un lucru: am crescut. Nu mai trebuie să mă ghidezi în viață.

– Chiar ai crescut? Nu mi-am dat seama.

Sarcasmul era limpede ca lumina zilei și rivalitatea lor dintotdeauna se trezi.

Sean se aplecă spre fratele său, cu o expresie de bravadă. Duhnea a whisky.

– Eram sigur că n-ai remarcat, nu remarci niciodată nimic…

– Ești beat. Te duc acasă.

– Nici nu mă gândesc, protestă Sean făcând un pas înapoi. Am să mă întorc singur. Țin și eu la băutură, la fel ca tine…

Keith îl privi vreun minut fără să spună o vorbă. Până la urmă, se prăbuși pe jos, inconștient. Îl ridică, îl luă pe umăr și porni spre ieșire… unde-l descoperi pe gardianul de noapte, care supraveghea ce se întâmpla.

– Bună seara, spuse Keith glacial.

– Bună seara, domule Christophe, răspunse celălalt cu condescendență.

Duse mâna la caschetă să-l salute și deschise ușa, fără să îndrăznească să facă vreo remarcă.

– N-am… n-am văzut nimic, domnule Christophe, se grăbi el să spună cu glas îngrijorat.

– Perfect, replică Keith, care se îndrepta deja spre garaj cu povara pe umăr. Mulțumesc, Grady.

Locuința lui Sydney Keith, situată în mijlocul cartierului rezidențial din Washington, era într-adevăr superbă. După ce trecu de poarta grea de fier firjat, cupeul lui Keith merse pe aleea pietruită mărginită de copaci și flori și opri chiar în fața casei. Șoferul îl înjură pe grecește de nenumărate ori pe Sean, beat mort, îl luă din nou pe umăr și urcă cele câteva trepte ca să ajungă pe peronul casei. Bătu la ușă de câteva ori cu ciocanul în formă de cap de leu, apoi trase câțiva pumni în ușă ca să grăbească lucrurile.

– Fir-ar să fie, Sydney, spuse Keith printre dinți, grăbește-te să vii să deschizi!

După o așteptare prelungită, ușa se deschise făcând loc unei femei bine făcute, care-și privi fiii, nemulțumită.

– Cum îndrăznești să trezești tot cartierul la trei dimineața?! îl întâmpină, indignată. Intră repede, înainte să se trezească vecinii!

– Nu-ți face griji, replică Keith disprețuitor. Sunt prea preocupați de intrigile de mâine ca să mai audă altceva.

Urmat de maică-sa, se duse în sufragerie și își așeză fratele pe o canapea. Sidney Keith, îmbrăcată într-un dezabie vaporos, se grăbi să ajungă la sofa, unde îngenunche lângă Sean.

– Ce s-a întâmplat? se nelinști mama.

– Ce se-ntâmplă întotdeauna, răspunse Keith ridicând din umeri. Și-a înecat necazurile în whisky.

Sydney îl mângâie pe Sean pe față cu o mână delicată, ca să-i dea la o parte câteva șuvițe rebele. Sean era oricum copilul ei…

– Ce-o să facem, Keith? întrebă, neliniștită. Trebuie să-l ajutăm.

– Greșeala a fost că l-am ajutat prea mult, veni răspunsul fără ocolișuri. A venit vremea să-și ia viața în propriile mâini.

Keith îi mai spusese asta de o sută de ori, fără ca ea să-l asculte. Astăzi, nu mai putea să suporte ce se

întâmpla. De câteva minute, Sydney nu-l slăbea din ochi pe Keith și își închipuia fără greutate la ce se gândea. Îi cunoștea foarte bine pe bărbații din viața ei ca să nu le citească gândurile. După un timp, își îndreptă atenția spre Sean, care își revenea în fire.

– …ești atât de frumoasă… întoarce-te, draga mea… mormăia tânărul.

– S-a îmbătat din cauza unei femei?! se minună Sydney.

Știa bine că Sean, la fel ca și Keith, era hotărât să nu se atașeze de nici o femeie, ci doar să profite de fiecare dintre ele.

– Nu, o liniști Keith. Sean se ridică într-un cot cu o mutră de mahmur, strâmbându-se, pentru că își simțea capul gata să explodeze.

– Deci, m-ai adus acasă până la urmă. Ce conștiincios ești! Pun pariu că ai fi preferat să te întorci la tine, s-o visezi pe frumoasa Lita, îl luă el în zeflemea.

– Lita? întrebă Sydney, pe care expresia brusc furioasă a lui Sean o intriga.

– Lita Winslow. A cântat la club câteva săptămâni, explică laconic Keith.

– Da, cea mai fermecătoare pasăre a paradisului care a fost vreodată la Sydney's, interveni Sean. Și ce pene are…

Beat sau treaz, nu putea rezista să nu-i facă neplăceri fratelui mai mare! Dar, de data asta, cearta lor nu avu timp să se dezlănțuie, pentru că interveni Sydney.

– Lita Winslow… vedeta?

– Chiar ea. Lita i-a atins punctul vulnerabil… inima de piatră a bătrânului nostru Keith.

– Îți dau un sfat: nu te amesteca în povestea asta, îi recomandă Keith sec.

Sean îl privi dușmănos și parodie un salut militar.

– Da, comandante! Dar fii bucuros că n-am încercat să ți-o suflu pe Lita, așa cum am făcut cu Melanie.

– Termină, Sean, ordonă Keith pe un ton ce nu admitea replică. O să mai vorbim despre asta după ce te trezești.

– De acord, de acord, răspunse Sean râzând cu amărăciune. Până atunci, ia legătură cu avocații. O să ai nevoie de ei ca să mă scoți din joc de data asta!

Sydney păli imediat și ajunse instantaneu lângă ușa salonului, înfigându-și degetele în brațul lui Keith.

– Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbește? De ce e nevoie de un avocat?

Înainte de a-i răspunde, Keith îi prinse mâinile în ale lui și o sărută cu respect. Pe urmă o conduse până la scară.

– Nimic important, n-ai de ce să-ți faci griji, mamă. Stai liniștită, am eu grijă de el.

– Dar…

– E beat, și nefericit, o întrerupse Keith obligând-o să urce câteva trepte. Îl știi…

Ezită o clipă, după care continuă:

– După părerea mea, ar trebui să-l silești să plece de acasă, să-și găsească ceva de lucru și să înceapă să zboare cu propriile lui aripi. Esențialul este să se considere în sfârșit bărbat, capabil să-și făurească singur viitorul. Cât timp va rămâne în umbra mea, nu va avea încredere în el însuși.

Dragul de Keith. Ca totdeauna, lua asupra lui toată răspunderea, își spuse Sydney, impresionată. Avea dreptate, bineînțeles…

– Nu ești singurul care-l pui în umbră, îl corectă mama trecându-i cu tandrețe o mână prin păr. Mai ales

eu îl sufoc. A apărut prea târziu… când nu mai aveam destul timp pentru un al doilea copil.

Un văl de tristețe îi întunecă trăsăturile delicate.

– Am făcut greșeli, recunosc asta, dar nu e încă prea târziu să le repar, decretă femeia cu glas hotărât. Acum, întoarce-te acasă. Cred că ești extenuat. O să facem un consiliu de familie mâine, când o să-și revină în fire. Să ne întâlnim să zicem… la ora ceaiului? Keith, amuzat fără să vrea, clătină din cap în semn că nu.

– Îmi pare rău, mamă, sunt ocupat toată după-amiaza. Să ne întâlnim dimineață, sau să lăsăm discuția pentru poimâine.

Un hohot de râs sarcastic ajunse până la ei de la baza scării. Privind în jos, îl descoperiră pe Sean care, cu chiu cu vai reușise să vină și el, și stătea sprijinit cu spatele de zid ca să-și păstreze echilibrul.

– Ha ha, ești ocupat după-amiază, spuse în batjocură. Pun pariu că te duci s-o aștepți pe Lita la aeroport. Mamă, dacă așa stau lucrurile, s-ar putea să nu-l mai vedem o săptămână. Nu-i așa, Keith? Dacă-mi aduc bine aminte, ultima dată când ai condus-o acasă, ai dispărut două zile.

Înainte de a putea continua, Keith veni imediat lângă el, îl prinse de gulerul hainei și-l ridică de jos, cu o expresie desfigurată de furie.

– Dacă îndrăznești vreodată să spui ceva rău despre Lita, te strivesc ca pe un păduche, îl amenință pe un ton feroce.

Cu toată situația în care era, Sean înțelese că mersese prea departe. Keith nu spunea vorbe goale.

– E de la sine înțeles că n-am să spun așa ceva în fața unor străini, dar acum, suntem în familie.

Cu o încetineală care-i trăda tensiunea interioară, Keith îi dădu drumul.

– Eu plec, mă tem că n-am să mă mai pot controla mult timp. Așa cum am stabilit, ne întâlnim mâine dimineață… sau mai târziu.

Se răsuci pe călcâie și ieși cu pas hotărât, urmărit cu privirea de Sydney și de Sean, încă zăpăciți de violența lui. Când auziră motorul mașinii pornind, mama și fiul se priviră, la fel de năuciți și unul și celălalt.

– Mă… mă duc să-mi fac o cafea, spuse Sean cu glas nesigur.

– Vin și eu. Vreu să-ți pun câteva întrebări.

***

– Pe aici, doamnelor și domnilor, anunță gazda arătând pasarela.

Lita își luă geanta și bagajul de mână. Cu inima bătând gata să-i spargă pieptul, se amestecă printre pasagerii care coborau din avion.

Și când se gândea că așteptase clipa asta cu atâta nerăbdare! Acum, când ajunsese la destinație, o chinuia o neliniște surdă. Parcă trecuse o eternitate din ziua în care plecase… dar Keith n-o sunase niciodată și nu mai era sigură de nimic.

În mulțime, recunoscu o siluetă pe care ar fi cunoscut-o dintr-o mie. Cu un gest de cochetărie, își netezi taiorul puțin șifonat și își aruncă părul pe spate, înainte de a-i face un semn cu mâna lui Keith.

Venise deja lângă ea, tulburat încă o dată de frumusețea ei strălucitoare. Era la fel de frunoasă cum își aducea aminte.

– Mă întrebam dacă ai să vii, bâigui Lita când se treziră față în față.

– Nu ți-am promis?

– Ba da, dar a trecut atâta timp…

– Atâta timp? repetă bărbatul, încântat în sinea lui, cuprinzând-o cu un braț de mijloc. Pentru el, săptămâna de despărțire fusese interminabilă, dar nu se aștepta ca și ea să gândească la fel.

– Credeai că doar în câteva zile aș putea să mă schimb?

– Dacă stau să mă gândesc… trebuie să recunosc că m-am gândit și la așa ceva, spuse Lita.

Keith o sărută pe buze înainte de a-i lua valizele.

– Hai să mergem. Să ajungem repede, ca să-ți pot dovedi că temerile tale au fost fără motiv. Fericită la culme, Lita îl luă de braț și-l urmă spre ieșirea din aeroport. Deodată, cerul i se părea mai senin, viața mai frumoasă. Lângă Keith, nu i se putea întâmpla nimic rău, era în siguranță și fericită.

Totuși, în adâncul sufletului, un glas îi spunea că avea de îndeplinit o sarcină penibilă… și că trebuia, mai devreme sau mai târziu, să pună niște întrebări periculoase pentru fericirea ei firavă.

Capitolul 11

Imediat după ce ușa se închise în urma lor, Keith lăsă jos valizele și o luă în brațe pe Lita. Ca de obicei, între ei era o atracție miraculoasă. Tremurând neputincioasă, Lita îi oferi buzele cu ardoare.

– Sunt atât de fericit că te-ai întors, îi șopti Keith la ureche.

Lipită de pieptul lui, cu ochii închiși, Lita fremătă atunci când mâinile lui i se strecurară sub haine și se așezară pe pielea goală.

Lăsând deoparte orice reținere, se lipi de el ca să-l facă să înțeleagă.

– Și eu sunt fericită că sunt aici, răspunse tânăra femeie după un sărut interminabil. Ți-am simțit teribil lipsa, mărturisi fără să vrea.

Cu o putere irezistibilă, Keith o ridică în brațe și o duse în camera ei. Cu un zâmbet de satisfacție, Lita își înfundă degetele în părul negru al companionului ei, îl sili să ridice capul și-l sărută cu pasiune.

Aprins de aceste dovezi de dorință, Keith o lăsă jos lângă pat și începu febril s-o dezbrace. Când Lita fu în sfârșit goală, se aruncă în brațele lui cu atâta ardoare, încât îl făcu să se clatine. Strâns îmbrățișați, căzură unul peste altul în pat.

– Da, oh da, Keith, strigă Lita în timp ce-și înnoda picioarele în jurul lui.

– Așteaptă… o clipă, o rugă el făcând eforturi să-și descheie catarama centurii.

Însă Lita, cuprinsă de o patimă pe care nu o mai cunoscuse până atunci, nu era în stare să se potolească.

– Ce te amuză atât? întrebă leneș Keith, fără să facă nici o mișcare.

– N-ar fi trebuit să te îmbraci așa, dacă știai că vii la mine.

Bărbatul îi zâmbi și o strânse tandru în brațe.

– Da, dar nu-mi închipuiam că ai un asemenea… apetit, se justifică el, ostentativ stupefiat.

– Of! se indignă Lita care luă o pernă și i-o aruncă în cap.

Keith evită fără probleme proiectilul și se rostogoli din nou peste ea.

– Hm, mormăi el, aparent amenințător. Nu-mi place violența… mai ales în pat.

– Da?! Adineauri aș fi crezut contrariul…

– Nu aș numi asta violență, murmură el, și n-ai avut decât ce meritai, pentru că m-ai înnebunit de tot… De altfel… cred că nu te-am pedepsit cu asprime, adăugă bărbatul pofticios, înainte de a o purta din nou pe un tărâm al voluptății.

În ardoarea de a o avea, nu se gândise nici o clipă la consecințele posibile, și își imputa atâta ușurință.

– Ce-o să facem dacă rămâi însărcinată?

– Sunt foarte puține șanse în perioada asta, îl liniști Lita.

Se apropie de el, își sprijini capul pe umărul lui și-i puse un braț pe piept.

– Vedem noi, oftă bărbatul, sărutând-o tandru.

Mai trecu ceva timp. Cu un braț sub ceafă, Keith închisese ochii. Părea că doarme. Visătoare, Lita profită să admire umerii lați, pieptul musculos și picioarele nervoase ale amantului… Până în clipa când, avertizată de un al șaselea simț, ridică privirea și întâlni ochii lui Keith, care îi surprinsese cercetarea.

– Uită-te la mine cât vrei, o liniști amuzat de încurcătura femeii care se înroșise până în albul ochilor. Din moment ce pot să fac și eu la fel…

Lăsând rușinea la o parte în fața tandreții pe care o citea în ochii lui, Lita îi exploră încet pieptul. De mai multe ori, simți câteva cicatrice sub vârfurile degetelor.

– De unde sunt astea?

– Ah, nu-i nimic. Doar sigiliul diplomelor școlii străzii, preciză el privind-o înduioșat.

– Vrei să lași la o parte enigmele?! se indignă Lita. Te rog, Keith. Aș vrea să știu…

Cum o privea fix, zâmbind, dar fără să scoată o vorbă, Lita alese o altă tactică. Cu un deget, urmări o tăietură lungă pe partea stângă, care se termina cu un semn urât, rotund.

– Parc-ar fi o urmă de cuțit, remarcă ea pe un ton dezinvolt.

Încă mult timp, Keith rămase tăcut. Pe urmă, convins că nimic nu o descuraja, oftă:

– Hm… da… o mică operație, în timpul unei încurcături dintr-o seară.

– Ai trecut de mai multe ori pe la "clinica" asta, sublinie ea cu gravitate.

Keith o prinse de mână ca s-o împiedice să continue inventarul și o sărută.

– Ai dreptate, trebui să recunoască. Chirurgii mei nu erau niciodată mulțumiți de ceea ce făceau și au încercat în mai multe reprize… dar asta n-are nici o importanță.

– N-ai dreptate, protestă Lita cu încăpățânare. Mă interesează totul despre tine, chiar și cel mai neînsemnat amănunt. Vreau să înțeleg ce a făcut din tine bărbatul de astăzi.

Keith o simțea sinceră în neliniștea ei, așa încât nu era iritat de insistență. De altfel, când îl privea în felul ăsta, se simțea topindu-se și era tentat să nu-i ascundă nimic din viața lui.

– Ești o vrăjitoare adorabilă, îi reproșă cu tandrețe.

Mă simt fără voință în fața ta.

– E chiar așa grav?

– Da, mormăi strângând-o în brațe. Încă nimeni nu m-a impresionat ca tine și nu știu cum să mă lecuiesc de această slăbiciune periculoasă. Am probleme mari din cauza ta!

– Îmi pare rău.

– Hm… într-adevăr, așa se pare, bâigui în fața acestei minciuni îndrăznețe pentru că Lita, la această mărturisire, se lipise și mai tare de el cu un zâmbet deschis.

Era prima ruptură în armura lui, jubilă în sinea ei tânăra femeie. Cu răbdare, poate va reuși s-o desfacă bucată cu bucată ca să ajungă la adevăratul Keith, la sentimentele lui ascunse, la dorințele lui secrete.

– Pete Fallon mi-a spus că ați copilărit împreună, așa e? se hazardă încet, pentru că se temea de reacția lui.

– Așa e.

Tonul era neutru și chipul inexpresiv, însă Lita nu se descurajă.

– Spune că în copilărie, te băteai de multe ori cu alți băieți din cauza mamei tale. De atunci sunt cicatricele?

De ce i-ar răspunde? se întrebă Keith. Nu-i plăcea să-și aducă aminte de perioada aceea! Numai că toate barierele protectoare pe care le ridicase în jurul lui cădeau singure atunci când Lita stătea lipită de el. Oare din cauză că era dezbrăcat, lângă ea, și prea epuizat ca să se apere cu îndărătnicia lui obișnuită? La gândul ăsta, pe buze îi apăru un zâmbet. Nu, motivul vulnerabilității sale era altul.

Lita îi era atât de dragă, încât vroia să fie un întreg împreună cu ea.

– Ești încăpățânată ca un catâr, îi reproșă cu blândețe. Dar ca să mă întorc la întrebare, răspunsul e nu. Provin de la niște încăierări cu o gașcă din vecinătate, când aveam cincisprezece ani.

– Făceai parte dintr-o "gașcă"?

– Nu. Și tocmai de aici au început necazurile. Clanul considera cartierul ca fiind teritoriul său. Când le-am spus ce credeam despre sistemul lor, n-au prea fost de acord!

– De câte ori te-ai bătut? întrebă Lita cu jumătate de gură.

– Am uitat… răspunse Keith evaziv.

Destule, în orice caz. Cum nu mă dădeam bătut, s-au lăsat păgubași și au renunțat la legea aia idioată.

Un căscat prelung îl întrerupse. Cu un oftat satisfăcut, Keith se întinse și pe urmă, fără nici o prevestire, o făcu pe Lita să se rostogolească peste el.

– Bine, acum că ți-am satisfăcut curiozitatea nesățioasă, e rândul tău să-mi răspunzi la o întrebare.

– Te ascult, acceptă Lita, docilă.

– Nu ți-e teamă de ce-aș putea să te întreb?

Atunci când, la fel ca acum, era cuibărită în îmbrățișarea lui călduroasă, nu se temea de nimic.

– Nu, declară, hotărâtă.

Încrederea oarbă pe care i-o arăta îl impresionă pe Keith. În viața lui, nu avuseseră mulți asemenea încredere în el.

– Cât crezi că o să rămâi aici, de data asta? o întrebă pe un ton cât se putea de neutru. Câteva clipe, cea întrebată închise ochii, simțind cu plăcere atingerea trupurilor goale pe care nimic nu le despărțea, căutând să-și imprime senzația în memorie pentru totdeauna.

– Nu știu. În definitiv, sunt stăpână pe mine însămi și sunt liberă să-mi organizez timpul așa cum vreau.

Destul de satisfăcut de răspuns, Keith îi zâmbi. Îi mușcă în joacă lobul urechii în timp ce mâinile îi alunecară senzual pe pielea satinată a spatelui și șoldurilor.

– În clipa asta, ce vrei să faci? întrebă cu glas răgușit, în timp ce ea începea să geamă de plăcere.

– Vreau… să rămân… cu… tine, reuși să bolborosească între două săruturi pasionale.

Keith se pregătea deja s-o rostogolească sub el, când sună telefonul.

Cu toate protestele indignate ale lui, Lita se dădu jos din pat și se duse în grabă să răspundă.

– Alo? întrebă cu răsuflarea tăiată.

– Lita? Sunt Pete Fallon. Așadar, te-ai întors! Nu speram să te găsesc așa ușor.

– Ce pot să fac pentru dumneata, comisare?

Keith, care-și trăsese pantalonii, veni lângă ea. Când înțelese cine era la telefon, făcu o mutră stânjenită, se așeză pe brațul fotoliului de alături și-i întinse o cămașă pe care o îmbrăcă recunoscătoare.

– Vroiam să-ți vorbesc despre moartea verișoarei tale, explică Pete de la celălalt capăt al firului.

Aceste cuvinte fură de-ajuns ca să năruie farmecul ultimelor ceasuri. Trezită brutal la realitate, Lita simți o greață la amintirea oribilului omor.

– Bineînțeles, te ascult.

– Aș putea să trec pe la tine peste vreo jumătate de oră?

– O jumătate de oră? repetă cu voce tare privindu-l întrebător pe Keith. Acesta încuviință clătinând din cap, fără să pară totuși încântat de această perspectivă.

– Perfect, atunci te aștept, încheie Lita.

– Păi… adăugă Pete nesigur, după ce-și drese glasul. Aș vrea să vorbim… doar noi doi.

– Doar noi doi? repetă Lita cu glas tare, ca s-o audă Keith. Fără să-și ascundă surprinderea, Keith îi făcu semn că era gata să coopereze.

– Da, contină Pete cu stânjeneală. Mă gândeam că poate… poate Keith este la tine. Scuză-mă că spun asta…

– Ești foarte perspicace, Pete, dar nu-ți face griji, Keith este de acord să plece.

– Ah, atunci foarte bine… spune-i că nu stau prea mult. Nu vreau să vă deranjez din treburile personale.

– Am să-i transmit mesajul. Pe curând.

Sunt convinsă că, în ciuda protestelor mele, Pete Fallon n-ar fi ezitat să deranjeze treburile personale" ale lui Keith, dacă acesta ar fi încălcat legea, își spuse tânăra femeie închizând telefonul. O prietenie ciudată îi unea pe cei doi bărbați!

Întoarsă în cameră, Lita dădu peste Keith, care o precedase, așezat pe pat ca să-și strângă șireturile pantofilor. Imediat, se ridică și încercă să-și pună părul în ordine. Remarcând că încă îi mai purta cămașa, Lita i-o dădu înapoi și își puse un dezabie.

– Pot să te sun peste o oră sau două, să știu dacă e posibil să ne vedem diseară?

– Pardon?… Ah, da, bineînțeles, murmură ea distrată. De fapt, îl privea fascinată cum își punea cureaua pantalonilor. Keith, care observase, râse încetișor și o luă în brațe.

– Dacă ai să continui să te uiți așa de pofticioasă la mine, Pete s-ar putea să aibă o surpriză când va veni, o amenință el.

– Ai dreptate. Atunci, pleacă mai repede, îi spuse fără tragere de inimă.

– O să-ți telefonez, promise Keith cu glas vibrant înainte de a pleca.

***

– Cum a fost vremea în California? întrebă Pete Fallon când Lita îl pofti în sufragerie.

Tânăra femeie, care termina să-și descurce părul încă ud după duș, îi arătă fotoliile și-l invită să se așeze. În loc de fotoliu, Pete își alese un scaun cu spătar înalt. I se părea destul de incomod să-i aducă aminte că era aici în misiune și nu într-o vizită de curtoazie. Cu grație, Lita își ceru scuze și se duse în camera ei să-și lase peria. Picioarele goale nu făceau deloc zgomot pe mocheta groasă. Nu trebuie să fii un mare filozof ca să înțelegi să Lita abia ieșise din brațele lui Keith, își spuse Pete Fallon. Tenul colorat și sclipirea din ochi, totul trăda o femeie îndrăgostită și satisfăcută. Nici nu se mai ascundea. Lita se arăta discretă și politicoasă, însă deloc rușinată de legătura ei.

În sinea lui, Pete oftă. Își invidia prietenul. Lita era o femeie excepțională… De fapt, formau împreună o pereche perfectă, ieșită din comun. Se meritau unul pe altul.

Întoarcerea tinerei femei îi abătu gândurile. Abia așezată în fața lui, Lita atacă direct subiectul care-i interesa.

– Ai găsit ceva indicii sau o pistă?

– Nu, nimic… sau mai degrabă nu prea, răspunse cel întrebat, aducându-și aminte de câteva amănunte pe care le cunoștea de câteva zile și de care Lita nu știa. Datorită unui număr de informații, acum avem o idee destul de clară depre ce s-a întâmplat cu Melanie în ziua asasinatului.

– Ce s-a descoperit?

Pete se aștepta la această întrebare, dar acum ezita. Ceea ce nu prevăzuse era compătimirea pe care Lita o trezea în el. Înțelegea dintr-o dată de ce Keith, deși greu de abordat nu-i rezistase.

– Ei bine, se pare că în ziua aceea, verișoara ta a dormit până târziu. A plecat de acasă pe la prânz ca să mânce într-un mic restaurant din Georgetown. După

vreo oră, a fostă văzută într-un magazin, unde și-a comandat o rochie, care a fost livrată aici după moartea ei.

Lita își aduse atunci aminte de o cutie pe care polițiștii o găsiseră desfăcută la percheziția apartamentului. Pe moment, nu-i acordase nici o atenție.

– Da, am pus-o pe undeva, încuviință ea.

– Pe urmă, un taxi a condus-o la club, unde a repetat ca de obicei. Doar un incident notabil: la Sydney's a izbucnit o ceartă între verișoara ta, Keith și Sean… și se pare că n-a fost prima de felul ăsta.

În ciuda așteptărilor lui Pete Fallon, Lita nu avu nici o reacție la aflarea acestei vești. Atentă la buzele lui, îl aștepta să continue.

– Nu te uimește asta? întrebă el surprins.

Întrebarea o neliniști pe Lita, care îl bănuia deodată că făcea niște manevre într-un scop neclar.

– De ce-ar trebui să mă uimească? La urma urmei, toată lumea are din când în când o altercație. Cearta lor avea un motiv special?

– Nu știu, recunoscu Pete ridicând din umeri.

Motivul disputei pare să fi fost, la fel ca altădată, interesul pe care miss King îl avea pentru Sean, și tendinței sale de a crea situații delicate. Știi bine că lui Sean îi place să-l exaspereze pe Keith și știi cum își conduce Keith clubul: o mână de fier într-o mănușă de catifea! Conflictele sunt inevitabile! Adaugă la asta problemele personale ale Melaniei și plăcerea ei pentru…

Lita înțelese imediat ce vroia să spună cu atâta tact.

– Plăcerea ei să flirteze? completă interlocutoarea.

– Da. Îi plăcea să-i provoace pe bărbați.

El tăcu dar, cu toată expresia lui stânjenită, o privea pe Lita cu o agerime strict profesională.

– Crezi că ar fi putut să flirteze cu Sean și cu Keith în același timp? reîncepu polițistul. Oare a încercat să-l facă pe unul dintre ei sau pe amândoi geloși?

Cât ar fi vrut să strige că insinuările astea erau absurde! Dar cuvintele din scrisoarea Melaniei nu-i dădeau pace. Verișoara ei recunoștea pe față că încerca să exacerbeze gelozia "grecului ei." Dar despre care grec era vorba?

– Cred că nu te pot ajuta mai mult, Pete. Era un joc al ei. Îi plăcea să creadă că era dorită de toți bărbații.

Dar, cum nu eram la Washington, n-am de unde să știu mai multe.

Să-i spun despre scrisoarea Melaniei? Mă tem să n-o interpreteze greșit… de altfel, nu aduce nici o indicație suplimentară… În afară de probabilitatea existenței unui al treilea pretendent… Cine știe, poate poliția ar putea s-o folosească mai eficient… ar fi mai bină să-i spun adevărul.

– Pete, începu, eu…

Cu un gest de scuză, polițistul o întrerupse și scoase din buzunar un pager; un beep-beep anunța că era căutat. Se ridică și porni cu pași mari spre ușă.

– Scuză-mă, dar mi-a fost raportat un caz dificil. Trebuie să te părăsesc.

– Dar…

– Ne vom mai întâlni; mai am să-ți pun câteva întrebări, explică polițistul căutându-și în buzunar cheile mașinii.

– Pete, am primit o scrisoare! strigă în timp ce el cobora scările și deschidea portiera mașinii.

Prea târziu. Deja zgomotul motorului îi acoperea cuvintele și în clipa următoare, mașina o luă din loc.

Vizita lui Pete o lăsă pe Lita dezorientată. Fusese ceva între Keith și Melanie? Nu, era imposibil. N-ar fi putut să se îndrăgostească de un bărbat implicat direct sau indirect în dispariția verișoarei sale. Instinctul ar fi avertizat-o.

Capitolul 12

La prima sonerie, Lita sări în sus și ridică receptorul.

– Fallon ți-a spus ceva nou? întrebă Keith.

– Nu chiar. Poliția își continuă ancheta. Nu știu nimic în plus; Pete a fost chemat să rezolve o altă problemă, chiar la mijlocul discuției pe care o purtam.

– Asta nu mă surprinde deloc la Pete, comentă Keith. Ah, scuză-mă o clipă.

Lita auzi sunetul unor glasuri în fundal, pe urmă Keith luă din nou aparatul și-i explică:

– Îmi pare rău, Marty mi-a spus că avem o mică problemă pe care am rezolvat-o pe loc.

Ce-ai zice să cinăm împreună astă-seară, aici?

Un loc mai intim ar fi tentat-o mai mult… dar, în definitiv, n-avea nici o importanță.

– Nimic nu mi-ar face plăcere mai mare… sau, mai bine zis, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să cinez cu tine, se corectă pe un ton languros.

Îi răspunse o izbucnire de râs, care trezi în ea pasiunea.

– Mi se pare că vrei să mă provoci, șopti el cu glas vibrând senzual. Îmi pare rău că nu pot să reacționez așa cum aș fi vrut… dar mai ai puțină răbdare. Astă-seară…

– Atunci, ne vedem diseară, exclamă vesel tânăra femeie înainte de a închide.

Întoarsă în camera ei, își desfăcu valizele. Ca să aranjeze o rochiță elegantă, tânăra femeie deschise ușa unui dulap în perete… și văzu o cutie mare de carton pe o etajetă.

Pe cutie scria, cu litere aurii: "La Boutique". Înțelese că era rochia pe care o comandase Melanie!

Așeza deja cutia pe pat și-i deschidea capacul. Înainte de a o vedea, doar prin simpla atingere, Lita își dădea seama că trebuia să fi costat o avere. Era într-adevăr

vorba de un model exclusiv, din colecția de primăvară a unui croitor în vogă.

De ce o cumpărase? se întrebă. Nu mai avea nicidecum nevoie, judecând după garderoba pe care o avea deja în dotare.

– Mă întreb cât a plătit Melanie peentru minunăția asta, murmură ea căutând în cutie vreo factură, dar în zadar. Se impunea o vizită la magazin.

***

– Spuneți că i-a oferit-o un bărbat?

Această noutate avu asupra ei efectul unei bombe; Pete nu menționase nimic despre asta.

– Cine a fost? insistă Lita.

O expresie încurcată se întipări pe chipul patroanei magazinului care, până atunci, vorbise cu plăcere cu vizitatoarea sa. Acum, dimpotrivă, nu era dispusă să-i ofere alte amănunte. În comerț, discreția era una dintre regulile de bază.

– Nu vorbim niciodată despre clienții noștri, spuse amfitrioana pe un ton hotărât. Cred că înțelegeți…

– Bineînțeles, o liniști Lita, care încerca totuși să-și determine interlocutoarea să facă o excepție cu ea.

În timp ce se gândea la asta, patroana o privea mai întâi cu îndoială, apoi surprinsă.

– Știți că… semănați foarte mult cu Lita Winslow?

În inima Litei apăru o speranță plăpândă. Când venise, nu se prezentase, mulțumindu-se să spună că vroia să afle ceva despre rochia cumpărată de verișoara ei. Dacă i-ar spune cine este, patroana poate s-ar lăsa înduplecată mai lesne. Jucând totul pe o singură carte, Lita îi adresă cel mai amabil zâmbet posibil și recunoscu:

– Sunt Lita Winslow.

– Nemaipomenit! exclamă interlocutoarea cu entuziasm. Sunt o admiratoare înfocată. Îmi plac cântecele tale. Aș îndrăzni… să-ți cer un autograf…

– Cu plăcere, răspunse Lita.

Uf, oftă în sinea ei. Luă hârtia și stiloul pe care i le întinse și se conformă în timp ce interlocutoarea, de acum vorbăreață, continuă:

– Cântecul care-mi place cel mai mult este "Adio", dar îmi place foarte mult și…

Urmă o înșiruire de alte titluri, întreruptă de comentarii elogioase.

– Da, sunt de aceeași părere, se grăbi să intervină Lita care profită de o mică pauză ca să ia rochia Melaniei de pe tejghea.

– Mulțumesc că mi-ai spus cât s-a putut despre rochia pe care a cumpărat-o Melanie, continuă Lita. Moartea ei m-a afectat cât se poate de mult. Aș vrea atât de mult să știu cine a omorât-o…

– Ah, da, draga mea! exclamă patroana, foarte impresionată. Uitasem că e vorba de verișoara dumitale! Poliția mi-a spus că a fost asasinată și, când i-am văzut fotografia în ziare, am recunoscut-o imediat.

Încruntată, se întrerupse, pradă unei frământări adânci.

Șovăie dacă să-mi spună ce am rugat-o, înțelese Lita imediat. Aș putea s-o ajut totuși să ia o hotărâre care să mă avantajeze.

– Melanie era o fată minunată, spuse privind cutia cu o tristețe ostentativă. De asemenea, și foarte talentată.

Era în ascensiune în carieră. Am crescut împreună.

– Cam știam ceva despre asta, încuviință patroana.

– Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla. Nu s-ar fi plimbat niciodată singură, noaptea, pe malul râului însoțită de un necunoscut!

Cuvintele acestea își atinseră ținta. Femeia se aplecă spre ea peste tejghea, fără să-și ascundă îngrijorarea.

– Și crezi că cel care i-a oferit rochia ar fi implicat în moartea ei?

– Cine știe, dar ar putea să fie o posibilitate. Nimeni nu s-a prezentat să recunoască rochia cumpărată, ciudat, nu?

– Într-adevăr, pare straniu, fu de acord patroana, acum pătimașă. Poliția mi-a pus aceeași întrebare… referitoare la identitatea bărbatului. Le-am răspuns, firește. Dar, ca regulă generală, păstrăm cea mai mare discreție pentru clienții noștri. Unii dintre ei sunt cunoscuți și ne apreciază discreția…

– Îmi dau seama, fu de acord Lita. Spune-mi repede cum îl cheamă! striga tânăra femeie în sinea ei.

– Dar în asemenea situații, presupun că se poate face o excepție. De altfel, în cazul ăsta, e o mare diferență,

pentru că a plătit cu bani lichizi. Numai că… spuse femeia dregându-și glasul, am auzit-o pe verișoara dumitale spunându-i domnul Wills. Mi s-a părut ciudat să-i spună "domnul" pentru că i-a sărit de gât după ce a plătit.

Wills? Cine putea să fie? Și a plătit cu bani lichizi?

– Ai putea să mi-l descrii pe acest "domn"?

Acum, fiind de partea tinerei cântărețe, femeia o privi pe Lita cu compătimire și se grăbi să-i spună.

– Bineînțeles. Să vedem… vreun metru optzeci… atletic… cu părul negru… și bărbat bine după părerea mea. Totuși, nu prea i-am văzut chipul; avea ochelari negri și întorcea deseori capul. Purta un impermeabil și n-am remarcat nimic deosebit în îmbrăcămintea lui. Își dădea osteneala să nu fie recunoscut, așa că îmi amintesc bine de el. După ce au plecat, n-am mai putut să mă stăpânesc și am pufnit în râs. Parcă erau niște copii care chiuleau de la școală!

Copii! O descriere ce nu se putea aplica în nici un caz lui Keith, își spuse Lita. Putea mai degrabă să fi fost Sean… însă instinctul îi spunea că nu era vorba despre el.

– Mulțumesc! exclamă cu exuberanță. Ajutorul dumitale mi-a fost de mare ajutor.

– Mai vino zilele astea, îi spuse patroana descumpănită de graba Litei care trecea deja pragul magazinului.

Prea preocupată de gândurile ei, Lita nici n-o auzi. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să vadă cine era acest domn Wills, care era piesa cea mai importantă a jocului de puzzle.

***

Înainte de a deschide ușa, auzi telefonul sunând. Însuflețită de gândul că ar fi putut să fie Keith, se grăbi să deschidă și se repezi la aparat.

– Lita?

Când recunoscu glasul lui Jack Connery, se rezemă de perete ca să-și recapete suflarea înainte de a răspunde, fără să-și mai dea osteneala să-și ascundă dezamăgirea:

– Bună, Jack.

– S-ar zice că așteptai să auzi pe altcineva.

– Scuză-mă dacă te-am jignit, Jack. Într-adevăr, așteptam un telefon de la altcineva.

– Cineva anume? întrebă interlocutorul după ce-și drese nervos glasul.

– Este vorba despre Keith Cristophe.

– Christophe… după felul cum îi rostești numele, cred că nu e vorba despre o discuție de afaceri.

– Întotdeauna ți-am admirat perspicacitatea, replică Lita pe un ton puțin ironic.

– Înțeleg. N-are rost să-mi fac iluzii că pot să te fac iei cina cu mine astă-seară, nu?

– Îmi pare rău, Jack, spuse cu un regret sincer, pentru că își dădea seama de singurătatea și tristețea prietenului ei. Astăzi nu se poate. Dar am înțeles că vii la Washington?

– Da. Sunt chiar pe aeroportul din New York și avionul meu va decola nu peste mult timp.

– În cazul ăsta, am putea să ne întâlnim mâine? propuse ea. Mi-ar face plăcere să te văd. Avem să ne spunem o mulțime de lucruri…

De multe ori, cel mai bun mijloc de a scăpa de chinul produs de pierderea unei ființe dragi este tocmai de a vorbi despre ea cu cineva care a cunoscut-o bine și a iubit-o, adăugă în sinea ei.

– Ne-ar face bine amândurora, insistă cu blândețe, ca să-l convingă.

– Fără îndoială, ai dreptate.

Auzindu-l, părea un bătrân obosit și fără speranță. Bulversată să-l simtă atât de nefericit, Lita căută să-l binedispună și până la urmă propuse chiar să gătească ea.

– Atunci, nu te pot refuza, acceptă Jack izbucnind într-un râs trist. Așadar, pe mâine. Ah, Lita… de fapt… Poliția are ceva noutăți despre… despre…

Se bâlbâia, neputând să spună cuvântul fatidic.

– Nu, dar cercetările continuă. Pe de altă parte, am inițiat și eu o anchetă.

– Cum?!

Exclamația căzu scurt.

– O să-ți explic totul mâine, când o să ne vedem. Jack, scuză-mă că sunt nepoliticoasă, dar sunt foarte grăbită și trebuie să închid. Pe curând.

– Lita! aproape urlă Jack. Nu te amesteca, lasă poliția să se ocupe de ce trebuie!

– La revedere, Jack, spuse înainte de a închide.

Era singurul mijloc de a pune capăt la ceea ce se anunța o luptă crâncenă. Or, ea avea altceva de făcut pentru moment.

***

La Sydney's, regăsi atmosfera liniștită care-i plăcea. Orchestra lui Gaius, plecată în turneu, era înlocuită de un celebru pianist de jaz care umplea sala clubului cu melodii plăcute.

Împingând-o cu o mână în spate, Keith o conduse la o masă sclipind de argintărie, într-un colț liniștit. Trei sculpturi moderne de mari dimensiuni o ascundeau în parte de privirile celorlalți.

– N-am mai văzut statuile astea niciodată, se minună Lita care admira contururile clare ale celor trei blocuri de marmură.

– Într-adevăr, nu le-ai mai văzut, spuse Keith apropiind un scaun. Mama îmi reproșează de ani de zile că n-am amenajat nici un loc mai… " privat". Până la urmă, i-am făcut pe plac.

– Ce minunate sunt, se entuziasmă tânăra femeie. S-ar zice că sunt statui grecești.

– Asta și sunt, explică el zâmbind. Este vorba despre niște nuduri abstracte, realizate de un artist grec pe care-l cunosc.

Keith se întrerupse ca să comande cina, pe urmă își așeză brațul pe spătarul scaunului Litei.

– Prezența unor nuduri discrete se impunea într-un loc dedicat reginei strip-tease-ului, nu?

– De-a lungul timpului, ai reușit să accepți că mama ta așa își câștiga existența?

– Mai mult sau mai puțin. Maturizându-ne, devenim mai înțelepți. Renunțăm să încercăm să schimbăm lumea și viața și ne înhămăm la sarcini mai productive.

Cu un deget, dădu la o parte o șuviță ce cădea pe fruntea Litei, înainte de a începe să-i contemple trăsăturile pure.

– La treisprezece ani, a trebuit să accept realitatea.

Mama era o stripteuză talentată. Meseria asta a făcut-o să se îmbogățească. Așa stăteau lucrurile, fie că-mi plăcea sau nu. Am înțeles-o în sfârșit și, din ziua în care am acceptat adevărul, existența mi s-a simplificat.

– A fost mai bine? întrebă femeia, gânditoare. Nu chiar. Realitatea rămâne mereu aceeași, dar ne obișnuim cu ea.

– Poate, da. În fond, exprimăm aceeași idee în forme diferite.

Niciodată nu se destăinuise cuiva: nici lui Pete, nici lui Marty, nici măcar lui Sean. Vroia să împartă totul cu ea, bucuriile și tristețile, amintirile și proiectele de viitor. Emoționat, Keith se aplecă spre însoțitoarea lui și o sărută delicat pe ureche.

– Ți-am spus ce minunată te găsesc astă-seară? întrebă pe un ton în care se simțea dorința.

– Nu, spuse Lita, tulburată de căldura buzelor lui.

– Atunci, îți spun acum: astă-seară ești minunată.

În fața privirii pătrunzătoare, era dornică să devină a lui, să-l lase să-i facă ce vroia…

Ce se întâmplase cu independența la care ținuse atâția ani ca la ochii din cap? Dispăruse, înlocuită de

dorința arzătoare de a-i sări în brațe și a-i mărturisi dragostea. Chiar violența sentimentelor o speria… Poate nu era decât un foc de paie. Fără să-și dea seama, incertitudinea i se citea pe față. Keith îi văzu un văl de tristețe pe chip și se încruntă neliniștit.

– Te deranjează că mă auzi făcându-ți complimente?

– Nu, bineînțeles că nu, se grăbi să răspundă cu un zâmbet palid. Îmi place să-mi vorbești așa; am sentimentul că sunt într-adevăr frumoasă, seducătoare… și unică.

– Atunci, de ce ai umbra asta în ochi? insistă cu blândețe, dar ferm.

O fracțiune de secundă Lita ezită, pe urmă se hotărî să-i ascundă gândurile tainice care o frământau. De ce să-i spună ce-și imagina, că se temea deja de ceasul inevitabilei despărțiri?

– Mă gândeam cât mi-ai lipsit… cât am fost în California, explică ea oftând.

În fond, nu-l mințea. Îi lipsise foarte mult… și fără îndoială va simți din nou același lucru într-un viitor apropiat! Însă deocamdată, alungă gândurile sumbre și, strângându-l de mână, continuă mai liniștită:

– Să nu stricăm seara asta. Să ne gândim la fericirea clipei pe care o trăim acum…

Keith, deloc convins, o privea gânditor și se pregătea să-i pună o întrebare, când chelnerul se întoarse cu mâncarea comandată.

– Să toastăm pentru o seară minunată, propuse Keith când li se umplură paharele cu șampanie.

– Pentru o seară minunată… care să dureze mereu.

Cel puțin, începea sub cele mai bune auspicii. Bucătarul se întrecuse pe sine însuși, muzica de jaz se potrivea perfect cu atmosfera liniștită a clubului și Keith, ca întotdeauna, se dovedea un companion ideal, spiritual și amuzant.

Terminau de mâncat ultimele lingurițe de înghețată, când o femeie foarte elegantă se opri în fața mesei lor. Imediat, Kent se ridică și sărută mâna nou-venitei.

– Sydney… Cum se face că ne onorezi cu prezența? întrebă el cu o politețe formală.

Cu o expresie absolut inocentă, Sydney Keith îi zâmbi fiului, privindu-i atent însoțitoarea.

– E foarte simplu, dragul meu. N-am mai fost de mult pe aici și vreau să văd ce s-a mai întâmplat.

Keith nu se lăsă înșelat. Prezența mamei se datora numai curiozității de a o vedea pe femeia care-l interesa.

– Vrei să stai cu noi?

– Mi-ar face plăcere.

După ce se așeză pe scaun, Sydney se aplecă spre Keith.

– Nu-ți faci datoria… remarcă femeia cu glas suav. Nu vrei să faci prezentările?

În timp ce Keith făcea prezentările, Lita, destul de amuzată de scenă, zâmbea.

– Ce bine-mi pare să te întâlnesc! exclamă Sydney. Mi s-au spus atâtea lucruri bune despre tine. Mereu mi-au plăcut cântecele tale… acum, mai compui?

– Da. Dar sunt abia la început.

Acesta fu momentul pe care-l alese Sean să apară și el. Parcă era speriat de cine știe ce.

– Îmi pare rău că vă deranjez, începu imediat după ce le salută scurt pe cele două femei. Keith, trebuie să vorbim.

De data asta, glasul nu-i era ostil sau batjocoritor. Astfel încât, atunci când Keith își ceru scuze că trebuia să plece, Lita îl liniști încuviințând din cap înainte de

a-și îndrepta atenția asupra lui Sean. Doar o problemă extrem de gravă putuse să-l facă să ceară ajutorul fratelui său.

– N-am să întârzii, promise Keith care se întoarse apoi spre mama lui și adăugă pe un ton de curtoazie forțată: încearcă să n-o sperii!

– Cine, eu? protestă Sydney, nevinovată.

– Da, tu!

În următoarea clipă, Keith se răsuci pe călcâie și, urmat de Sean, porni spre biroul lui.

Rămasă singură cu Lita, Sydney Keith se rezemă nonșalant de spătarul scaunului. Cu ochii cenușii necruțători, o privi foarte atent pe tânăra cântăreață.

– Acum îmi înțeleg mai bine băiatul!

Jignită de sinceritatea insultătoare a lui Sydney, Lita își mușcă buzele să nu replice, din respect pentru mama lui Keith.

– Recunoaște că abia aștepți să mă trimiți la locul meu, reluă Sydney izbucnind în râs. Ai avea tupeu să înfrunți pe oricine.

Asta îmi place! Bineînțeles că sfatul meu îți va fi absolut indiferent, adăugă, amuzată.

Datorită stăpânirii de sine pe care o căpătase în cariera de artistă, Lita reuși să schițeze un zâmbet forțat dar, spre marea ei surprindere, expresia lui Sydney se îmblânzi pe neașteptate. Aceasta se aplecă spre ea, într-un gest prietenesc.

– Sper că o să ajungem să ne înțelegem. Am fost puțin prea directă, dar te asigur că îmi placi mult. Am impresia că ne vom vedea deseori în viitor. Lita se cam îndoia de asta… însă bunăvoința manifestată de Sidney Keith îi calmă un pic iritarea. În fond, de ce să nu primească ramura de măslin care i se întindea?

– Foarte bine, oftă ea, de unde vrei să începem?

– De ce să nu începem cu mama ta? propuse Sydney cu entuziasm. Sunt o mare admiratoare a ei, de ani de zile. Unde e acum? Ce face?

Lita pufni în râs. Și când te gândești că se aștepta să fie supusă la un interogatoriu în toată regula despre viața ei și relațiile cu Keith! În loc de asta, întâlnea… o admiratoare a mamei sale!

***

În biroul lui Keith, atmosfera nu era deloc destinsă, dimpotrivă.

– Fir-ar să fie! explodă Sean după ce se închise ușa. Aș fi vrut să n-o fi cunoscut niciodată! Dar n-am omorât-o, n-am omorât-o!

Rezemat de ușă, Keith îl privea în tăcere, cu buzele strânse.

– Fallon nu poate să mă ajute; șeful lui se ocupă de afacerea asta. Fără îndoială, speră să fie promovat făcând exces de zel în povestea despre care vorbesc toate ziarele… Acum, nu așteaptă decât rezoluția procurorului ca să lanseze un mancat de arestare împotriva mea.

Se întrerupse la mijlocul frazei, cu pumnii strânși, pe urmă exclamă:

– Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

După primele lui cuvinte, Keith formase un număr de telefon și lăsase un mesaj pe robot.

– Nu te teme, l-am avertizat pe avocatul nostru. Ai încredere în el. Poliția n-are nici o acuzație serioasă împotriva ta. Speră doar să te facă să comiți o greșeală din cauza panicii… să fugi, de exemplu!

Sean nu răspunse imediat. Să fie bănuit de omorârea tinerei femei era de-ajuns ca să i se facă greață.

– De multe ori m-am purtat ca un prost, Keith, dar n-aș fi în stare de o asemenea cruzime.

– Știu, Sean, murmură Keith care se apropie de fratele lui și-i trecu un braț după umeri, ca să-l liniștească.

În elanul lui de recunoștință, Sean îl îmbrățișă și el ascunzându-și lacrimile care-i sclipeau în ochi.

Capitolul 13

Lita își înăbuși o nouă izbucnire în râs. De aproape o jumătate de oră, Sydney Keith o distra spunându-i o sumedenie de anecdote din perioada în care fusese stripteuză.

După o primă clipă de observare destul de ostilă, amândouă învățaseră să se cunoască mai bine și să se aprecieze una pe cealaltă.

În ciuda diferenței de vârstă, aveau multe lucruri în comun. Datorită meseriilor lor– două forme de spectacol– de multe ori trăiseră situații identice. În clipa aceea, Sydney râdea amintindu-și de un admirator foarte

încăpățânat care, luni de zile, ocupase același loc, în primul rând, în cabaretul unde ea evolua!

– În fond, bărbații de astăzi nu sunt cu nimic diferiți față de cei de ieri.

– Nu, nu sunt nicidecum, încuviință Lita.

– Keith seamănă foarte mult cu soțul meu, adăugă Sydney, deodată gânditoare.

Făcând eforturi să-și ascundă interesul, Lita păstră o tăcere politicoasă. Îi era de-ajuns să asculte explicațiile lui Sydney Keith care, era clar, avea un mesaj să-i transmită.

– Tatăl lui e un bărbat aspru, reîncepu încet Sydney. Dorința lui de independență pare de multe ori a fi egoism și-i rănește pe apropiați, pe cei care-l iubesc… Eu una, n-am putut niciodată să fiu mult timp supărată pe el, pentru că știu că mi-e fidel, cu toate că a mai avut și alte femei. Dar nu a lăsat pe nimeni să se interpună între el și familia lui…

Ridică din umeri, neputincioasă.

– … cu toate că, deși trăim separat cea mai mare parte a timpului, merită osteneala. De altfel, de când m-am măritat cu el, știam că marea era viața lui!

Un timp, Sydney, cu ochii lăsați în jos pe masă, rămase tăcută, căutând cum să continue.

– Băieții mei au suferit de lipsa tatălui lor când au fost mici; nu înțelegeau de ce nu era aproape niciodată cu ei. Cu timpul, au început să-i semene din ce în ce mai mult: la fel de autoritari și de independenți.

În ochi îi apăru o sclipire când preciză:

– Sean i-a moștenit frumusețea. Keith a căpătat puterea lui interioară și hotărârea. Nu dă niciodată înapoi în fața unei dificultăți; o înfruntă ca un bărbat. Cicatricele de pe piept o dovedesc.

Da, erau impresionante, își aduse aminte Lita. Însă cele mai adânci, mai dureroase, erau cele care nu se vedeau, cele din suflet, pentru care era nevoie de mult timp să se vindece.

– Draga mea, trase concluzia Sydney, ridicându-se. Mi-a părut foarte bine să te cunosc. Sper să te invite Keith la noi. Vom putea să stăm de vorbă pe îndelete.

Cu un ultim zâmbet, Sydney Keith își luă rămas-bun de la Lita. În pragul ușii se întâlni cu Keith.

– Sper că n-ai sărit peste cal, nu? întrebă acesta din urmă.

– Cum poți să te gândești la așa ceva, dragul meu? exclamă Sydney, veselă.

Farmecul ei nu avu nici un efect asupra lui Keith, care rămase de gheață. În ochii cenușii ai lui Sydney, amuzamentul făcu loc unei tandrețe neprefăcute.

– Fii liniștit, ne înțelegem foarte bine. Sper s-o aduci cu tine când vii data viitoare acasă.

– Știu și alte locuri unde mi-ar face mai mare plăcere să mă duc cu ea, murmură Keith ducându-se lângă Lita.

Punându-și un braț pe spătarul scaunului ei, o întrebă tandru:

– Bine, unde rămăsesem?

Keith creă un precedent în seara aceea, invitând-o la dans.

– Credeam că nu dansezi niciodată aici, se miră Lita când o luă în brațe.

– Am întors o pagină din viața mea, îi șopti la ureche.

Legănată de muzică, tânăra femeie închise ochii, să savureze clipa de fericire pe care o trăia… și în felul ăsta nu remarcă stupefacția personalului de la Sydney's. Carl fu cât pe ce să scape sticla din mână; cât despre Marty, el rămase cu gura căscată.

Numai Sean, așezat la bar în compania Gloriei și a lui Mitzi, nu păru deloc surprins.

– Cum? Și pretinsa lui regulă de aur, să nu danseze niciodată cu o clientă, ce se-ntâmplă cu ea? se indignă Gloria.

Sean răsuci paharul cu whisky pe masă și o corectă zâmbind:

– Dar nu încalcă nici o regulă; de acum, Lita nu mai e o clientă.

Pe ringul de dans, cu toată veselia, Lita simțea un sentiment neplăcut de vinovăție. Venind astă-seară la club, își propusese un scop: să încerce să afle cine era " al treilea bărbat"? Până acum, nu făcuse nici un pas înainte!

Intrarea în club a unui bărbat înalt și distins purtând o servietă diplomat o scuti să caute un pretext să se îndepărteze o clipă de Keith. Chiar el fu cel care o rugă să-l scuze.

O conduse până la bar, fără să remarce zâmbetul de satisfacție al tinerei femei.

Fără să se supere, Keith o condusese exact unde vroia să ajungă: la bar.

– Ai grijă de ea, Carl, îi spuse Keith barmanului înainte de a se îndepărta, însoțit de Sean.

– Cu ce pot să vă servesc? o întrebă Carl.

– Aș vrea un Brandy Alexander.

De îndată ce Keith dispăru în birou, Lita avu o revelație. Până atunci, nu stătuse de vorbă decât cu bărbați, în legătură cu ceea ce o interesa, dar acum, de ce nu și-ar încerca norocul cu niște femei?… Se afla lângă două: una roșcată cu o privire incendiară, și o blondă încântătoare.

– Pot să vin lângă voi? întrebă Lita cu glas suav în timp ce se așeza deja între ele.

Gloria, revenindu-și repede din stupoare, se uită la Lita cu o privire răutăcioasă.

– De bună seamă, draga mea, spuse cu un zâmbet prefăcut… ne-ar face mare plăcere.

Carl îi servi băutura Litei, cu neliniștea întipărită pe față. Lui Keith Christophe nu i-ar fi plăcut deloc o asemenea situație. Dar, pe de altă parte, nu putea să-i interzică Litei Winslow să nu stea de vorbă!

– Fiți atente, fetelor, mormăi barmanul la adresa Gloriei și a lui Mitzi.

Gloria îl fulgeră cu privirea, Mitzi se prefăcu că nu aude. Cât despre Lita, se mulțumi să ia paharul pe care i-l întindea.

– Nu cred că ne-am mai întâlnit. Pe mine mă cheamă Lita Winslow…

***

Pentru a suta oară, Jack Connery formă numărul de telefon și, tot pentru a suta oară, nu primi nici un răspuns. Exasperat de eșecurile repetate, trânti telefonul cu violență, luă o țigară de pe masă, o aprinse și trase adânc în piept. În urmă cu câțiva ani, cu multă voință, reușise să renunțe la fumat, dar cu recentele evenimente, numai tutunul putea să-l mai liniștească.

Trebuia să facă ceva. Simțea că înnebunește dacă mai stătea mult în camera de hotel.

Deocamdată, Lita nu era acasă, dar putea încerca s-o întâlnească. Hotărât să treacă la acțiune, Jack își luă impermeabilul și porni repede spre stația de autobuz.

Puțin câte puțin, Craig slăbi strânsoarea din jurul Felicei și, în cele din urmă, se îndepărtă puțin. Cei doi tineri mai rămaseră pe peronul din fața casei ei, îmbrățișați în umbra complice.

Din noaptea în care Craig se purtase așa de ciudat, logodnicul o condusese mereu acasă la miezul nopții și insistase să-și ia rămas-bun nu în mașină, ci în fața ușii.

Ca și cum ar fi căutat să nu devină prea intimi, își spuse Felice, ca și cum ar fi încercat să fugă de o amintire…

– Craig, totul e bine?

– Da, foarte bine, răspunse fără convingere, doar un pic de nervozitate înaintea ceremoniei. Cred că toată lumea simte la fel.

– Înțeleg, fu de acord Felice. E o răscruce în viață. Un fel de săritură în necunoscut, nu-i așa?

Craig aprobă cu un mormăit înfundat. Întunericul și cuvintele logodnicei trezeau în el amintirea unei alte nopți întunecate, lângă un râu… un țipăt de femeie… un urlet cumplit…

Craig se cutremură de această aducere aminte, pe urmă, printr-un enorm efort de voință, reuși să-și revină.

– Poate… ar fi bine să stabilim data căsătoriei, sugeră Felice. Dacă… dacă ești de acord. Nu vreau să-ți forțez mâna, dacă nu ești pregătit. Dar, în sfârșit… oamenii încep să-și pună întrebări. Mi s-ar părea perfect dacă am face-o peste o lună…

– Ascultă, draga mea. O să mai vorbim sâmbătă, dacă vrei, propuse el, sperând să fie în măsură să-și respecte promisiunea. O să fixăm data definitivă.

Felice nu se lăsă înșelată. Era clar că îl frământa ceva. De ce nu avea încredere în ea? se întreba neliniștită tânăra femeie, care nu recunoștea în bărbatul ăsta chinuit pe cel pe care-l iubea. Și, dacă nu vroia să-i împărtășească temerile, cum putea să spere să întemeieze după aceea o familie care să dăinuiască?

Sâmbătă… da, îi mai acorda un răgaz până atunci. Pe urmă, dacă nu-i spunea nimic, avea să-l întrebe deschis.

– Se face târziu, îi aminti Craig.

O așteptă să intre ca să adauge:

– Am să trec să te iau mâine seară.

Felice îi lansă un sărut cu vârful degetelor și închise ușa. Dar dacă pentru ea ziua era încheiată, nu la fel stăteau lucrurile pentru Craig.

În timp ce ea se pregătea să se culce, logodnicul ei mergea spre Georgetown.

***

Cu toate că-i venea să arunce băutura din pahar în față Gloriei, Lita reuși să se abțină. Remarcele jignitoare ale tinerei femei o iritau la culme.

– … în realitate, nu-mi imaginam că îl cunoști pe Keith atât de bine, pentru că nu prea aveți multe în comun, trebuie să recunoști.

– Mda… Și cum trebuie să înțeleg această replică? întrebă Gloria, furioasă.

Până atunci, clienții cei mai apropiați se făcuseră că nu observă cuvintele înverșunate ale celor două tinere. Mitzi părea din ce în ce mai stânjenită, parcă vrând să fie în altă parte. Carl, care curăța tejgheaua cu mult zel, se grăbi să le ofere tuturor de băut. Clienții în stare de ebrietate nu-și mai aduceau aminte a doua zi ce se întâmplase!

– Ei bine, continua deja Lita, suav, nu mi-l puteam imagina pe Keith interesându-se de cineva preocupat doar de modă, bijuterii și amanți de ocazie. Dar poate n-ați avut de prea multe ori ocazia să stați de vorbă și să vă cunoașteți, nu? adăugă cu o expresie inocentă.

Gloria, ai cărei obraji aprinși semănau acum cu părul ei roșu, izbucni furioasă:

– N-ai dreptate. Ne-am văzut de foarte multe ori– mereu la club, omise să precizeze– și nu cunosc pe nimeni atât de… bine, ca pe el.

Avea un singur lucru în minte: să-și rănească rivala cât mai adânc, să năruie relația care se înfiripa între Keith și Lita. Astfel încât miji ochii ca să capete o expresie visătoare și senzuală înainte de a continua:

– E un bărbat minunat, și atât de viril. Toate cicatricele alea…

Gloria își privea atent interlocutoarea, ca să-i vadă reacțiile. Un zâmbet crud îi apăru pe buze când o văzu tresărind pe tânăra cântăreață.

– Știi, insistă ea, sunt o sumedenie de mijloace pentru un bărbat și o femeie să se cunoască chiar dacă nu stau de vorbă.

– Nu mă îndoiesc că te pricepi foarte bine la asemenea forme de "comunicare"!

De data asta, Gloria nu spuse nimic. Dacă mai continua, ar fi ieșit un scandal monstru… și nu vroia cu nici un preț să se întâmple așa. O asemenea scenă ar fi făcut-o să nu mai fie primită niciodată la Sydney's!

Văzând un bărbat singur pe care-l cunoștea, se dădu jos de pe scaun, se scuză pe un ton glacial și dispăru.

Lita își stăpâni un oftat de ușurare. De la prima vedere, înțelesese că nu putea să afle de la Gloria ceea ce-și dorea. Mitzi, care nu spusese nimic în timpul altercației, va fi oare mai cooperantă?

Răbdarea Litei fu în curând recompensată. Mitzi bombăni în cele din urmă:

– Te rog s-o ierți pe Gloria. De obicei, nu se poartă așa. Cred că este un pic… să spunem, geloasă…

– A fost în parte și greșeala mea, răspunse amabil Lita. N-ar fi trebuit să-mi impun compania. A fost un gest nepoliticos.

– Ba nu! Dimpotrivă, a fost o onoare pentru noi.

– Veniți deseori aici? întrebă Lita, căutând să conducă discuția spre subiectul care o interesa.

– Da, de câte ori avem ocazia, răspunse Mitzi, flatată de interesul pe care-l manifesta Lita față de ea. Sean și Keith sunt totdeauna foarte amabili cu noi. Acceptă să venim singure, și putem sta la bar cât vrem. N-au nimic de comentat nici când stăm de vorbă sau dansăm cu unii clienți. Aceste amănunte făcură să renască speranța în Lita. Se apropia de ceea ce-și dorise.

– Atunci, ați văzut majoritatea artistelor invitate aici, nu? întrebă pe un ton detașat.

– Bineînțeles! Ne place să le cunoaștem….

– Ați cunoscut-o întâmplător și pe Melanie King?

– Am văzut-o, spuse Mitzi, mai grav, pentru că petrecea cele mai multe seri aici. Ce păcat că n-am avut ocazia s-o auzim cântând… Mi se pare că era verișoara ta, nu?

– Exact, încuviință Lita, stăpânindu-și emoția care începea s-o copleșească. Ai cunoscut-o mai bine?

Clătinarea negativă din cap a lui Mitzi îi nărui speranțele. Apoi, când se aștepta mai puțin, primi o informație importantă.

– Melanie King era mereu înconjurată de lume sau prea ocupată ca să ne putem apropia. Keith o

supraveghea cu gelozie și se asigura că o ducea cineva acasă. Parcă era însoțită în permanență… deși …

Mitzi se întrerupse înroșindu-se.

– Mitzi, te rog să-mi spui tot ce știi, aș vrea atât de mult să aflu, aproape o imploră Lita.

Din fericire, sinceritatea ei și tonul liniștitor cu care vorbea înfrânse ultimele reticențe ale lui Mitzi.

– N-aș vrea să pară că o critic, murmură tânăra femeie.

– Nu, bineînțeles…

– Atunci, uite cum stau lucrurile: într-o seară, Gloria îl reținea pe Keith și, pentru prima oară, Melanie era singură. După toată harababura făcută în jurul siguranței ei, mi-am zis că ar fi fost amuzant să fac să eșueze supravegherea fraților Christophe și s-o întâlnesc.

Așa că am hotărât s-o urmez până a dispărut.

Complet absorbită de povestea lui Mitzi, Lita nu acordă nici o atenție celor trei bărbați care se întorceau în sală.

– Miss King mi-a făcut impresia unei cliente gata să plece pe șest, scuză-mi expresia.

Cam ăsta era felul de a se purta al Melaniei, își spuse Lita care luă în serios vorbele tinerei femei.

– Numai că, în loc să cheme un taxi ca să se întoarcă acasă, a traversat strada și s-a oprit vizavi, pe o alee întunecată. Mă pregăteam să strig după ea când mi-am dat seama că nu era singură; vorbea cu un bărbat. Din cauza surprizei, m-am oprit. Era întuneric, și cum erau prea ocupați unul cu celălalt, nici nu mi-au remarcat prezența. Eu n-am intervenit, deoarece era clar că necunoscutul nu îți agresa verișoara. Ba dimpotrivă! Ea l-a sărutat.

Acum, după ce-și recunoscuse păcatul de indiscreție, Mitzi tăcea, rușinată.

– În clipa aceea, reîncepu ea, m-am îndepărtat și am intrat din nou în club. Melanie s-a întors după o jumătate de oră. Keith i-a făcut reproșuri, la fel ca și Sean, cred. Într-adevăr, Sean era cel care trebuia să aibă grijă de ea, dar a explicat că Felice i-a cerut s-o ajute. Vroia să termine o lucrare importantă ca să se întâlnească cu logodnicul, care o aștepta s-o ducă acasă. Chiar mi-ar fi plăcut să-ți cunosc verișoara, trase concluzia Mitzi cu un zâmbet trist. Părea așa drăguță. Și

îmi plac femeile care, la fel ca ea, nu se lasă încătușate de convenienţe.

– Aţi fi descoperit cu siguranţă că aveţi multe lucruri în comun, răspunse Lita cu blândeţe.

– Chiar crezi aşa ceva? exclamă interlocutoarea, cu chipul luminat de fericire.

Era flatant pentru ea să fie comparată cu o artistă cunoscută de toată lumea.

– L-ai recunoscut pe bărbatul care o aştepta?

– Nu, era prea întuneric. Prietenul ei era de statură mijlocie, doar cu câţiva centimetri mai înalt decât ea…

– Melanie mai vorbea cu el la telefon? insistă Lita.

– De unde să ştiu? răspunse cu acreală Mitzi, jignită de întrebarea ei.

Sper să nu mă consideri o indiscretă pentru ceea ce ţi-am spus!

– Nicidecum, se grăbi s-o liniştească Lita. Identitatea acestui prieten misterios mă intrigă, atâta tot. Mă întreb de ce se întâlnea Melanie cu el în secret.

Furia lui Mitzi dispăru imediat. Până atunci, nici n-o interesase soarta tinerei cântăreţe asasinate. Dar acum, în lumina spuselor Litei, începea şi ea să-şi pună

înttrebări referitoare la evenimentele legate de moartea ei.

– Ciudat, într-adevăr. Poate că prietenul era cunoscut la club și nu putea să-și permită să fie văzut în compania ei, nu?

Mitzi tăcu, cufundată în gânduri. Lita privea sala cu o expresie distrată. Se făcea târziu și cei mai mulți clienți solicitau notele de plată. Și când te gândești că ucigașul Melaniei putea să fie la doi pași de ele! Dacă ar fi avut măcar o descriere mai amănunțită, sau un nume!… Un nume! Dar avea unul!

– Mitzi, continuă Lita cu vioiciune, cunoști un domn Wills?

– Wills? Întrebă uimită interlocutoarea blondă. Nu, cred că nu. De ce: e vorba despre cel care vorbea cu Melanie pe alee?

– Nu știu, oftă Lita, dezamăgită. A fost văzută împreună cu un anume domn Wills, și numele ăsta ar fi putut să-ți fie cunoscut.

În timp ce Lita îi dădea explicații, Mitzi se ridicase de pe locul ei și se pregătea să plece. Dar, înainte de a se îndepărta, Lita mai îndrăzni să-i pună o ultimă întrebare.

– Mitzi, bărbatul care era cu Melanie în seara aceea ți-a adus aminte de cineva pe care-l cunoșteai?

Tânăra femeie păli; era clar subînțelesul întrebării și nu vroia să fie amestecată într-o poveste referitoare la frații Christophe. Astfel încât, pe un ton mai rece decât înainte, preciză:

– Ți-am spus deja, era prea întuneric ca să-mi dau seama despre cine era vorba. Acum, scuză-mă te rog, trebuie să plec.

– Firește. La revedere Mitzi, și mulțumesc.

Lita o urmări cu privirea până ajunse grăbită la ușă. O frământa o idee fixă: și dacă Sean era bărbatul de pe alee?

– Ai fi putut să-mi ceri mie să te lămurești, auzi o voce glacială în spatele ei. Speram să ai încredere mai multă în mine decât în niște necunoscuți.

Surprinsă, Lita tresări și se întoarse spre taburetul din spatele ei. Keith se așezase acolo.

– Nu te-am auzit venind…

– Da, e clar.

O palmă n-ar fi afectat-o mai mult pe Lita decât cinismul jignitor al spuselor lui.

– Sper că ai reușit să afli tot de vroiai, adăugă el pe un ton mușcător.

Încurcată de schimbarea petrecută cu Keith, Lita rămase tăcută. Ce se întâmplase cu companionul fermecător de la începutul serii? În fața ei avea acum un străin la fel de dur și de tăios precum silexul. Ce făcuse ca să-i stârnească o asemenea mânie? Se mulțumise doar să stea de vorbă cu Mitzi, atâta tot! Reacția lui era ridicolă !

După tot ce se petrecuse între ei, ar fi putut spera să i se destăinuiască lui în primul rând. Tot ce-i plăcea în relația lor, era să facă dragoste, își spuse bărbatul cu amărăciune.

Ca să se mai liniștească puțin, Keith se duse la combina muzicală și-i dădu drumul. Pe urmă, când se întoarse spre Lita, expresia lui neutră era impenetrabilă.

– Nu vreau să-ți spun mai mult decât că ți-am explicat deja tot ce știam despre Melanie. N-aveai decât să mi te adresezi mie dacă-ți erau neclare unele lucruri, îi spuse cu un glas periculos de calm. Așadar, ce încerci să afli?

Capitolul 14

Îi despărțea un abis. Ce se întâmpla cu ei? se întreba cu neliniște Lita care, sub furia ei, ascundea o teamă perfidă. Respirând adânc de câteva ori, tânăra femeie își mai reveni un pic. Oricare ar fi fost cauza acestei neînțelegeri, trebuia să existe o modalitate de a aplana diferendul înainte de a se agrava iremediabil. Atunci, n-avea decât să intre în miezul problemei.

– Cu cine se întâlnea Melanie aici?

– Dacă te gândești la întâlniri mondene, poate fi vorba despre oricare obișnuit al clubului. Dacă te gândești la legături mai personale, grupul devine deja

mai restrâns. Știi că mi-am petrecut mult timp împreună cu ea. La fel ca și Marty și Gaius, se vedea deseori cu Sean, și cu impresarul ei, Jack Connery, când trecea pe aici.

Lita, deși foarte interesată, nu-l asculta cu toată atenția. Ducea în sinea ei o luptă dură cu un adversar redutabil: ea însăși… Cât ar fi dorit să-i sară în brațe și să-l implore să-i spună ce nu mergea între ei ca să poată restabili intimitatea și complicitatea, pierdute!

Însă mândria n-o lăsa să se poarte în felul ăsta. În plus, avea în minte exemplul mamei care dovedea că nu folosea la nimic să se umilească. Orice s-ar fi întâmplat, nu va capitula prima.

– Se mai vedea cu altcineva? O persoană pe care o aprecia în mod deosebit sau cu care se întâlnea în afara clubului?

– Nu, din câte cunosc. Eram toți cu ochii pe ea, ca s-o știm în siguranță.

– Știu, răspunse ea sperând s-o creadă, și îți mulțumesc pentru asta.

Calmul aparent al Litei, care-i masca agresivitatea nu făcu decât să sporească neîncrederea și furia lui Keith.

Furios să se simtă atât de fragil, Keith respinse nemilos aceste sentimente periculoase.

– N-ai de ce să-mi mulțumești, nu era decât o datorie profesională.

– Ah, da, o grijă profesională, spuse Lita printre dinți, iritată de această ultimă remarcă. Fără îndoială, nu știi pe nimeni care să creadă altceva…

Emoționată la culme, Lita începu să se plimbe în lungul și-n latul biroului, sperând să se mai liniștească. Cu chipul roșu de furie, îl privea pe bărbatul imperturbabil, așezat confortabil în fotoliul său.

– Nu știu ce te frământă, reluă ea dintr-o dată, dar aș prefera să-mi vorbești sincer în loc să te transformi într-un străin și să mă critici atunci când nimic nu-ți dă dreptul s-o faci. Ei bine, ți-am pus câteva întrebări despre Melanie.

Am făcut ceva rău prin asta?

– Fir-ar să fie, dacă ți-am cerut să mă întrebi pe mine, e din cauză că aveam motive s-o fac. Nu știi ce s-a întâmplat și consecințele acestor lucruri pe care tu le consideri " neînsemnate".

– E drept, nu știu ce s-a întâmplat, dar e vina mea?

În loc să-mi faci reproșuri, ar trebui mai degrabă să-mi spui cum stau lucrurile.

Ce frumoasă era așa, cu ochii scânteind ca niște pietre prețioase și chipul roșu de mânie! remarcă Keith, cu toată furia lui. Da, la fel de frumoasă ca în focul pasiunii… Cu un gest exasperat, dar și obosit, bărbatul își luă fruntea în palme și murmură:

– Nu mai știu unde sunt…

Expresia lui învinsă o bulversă pe Lita care-și uită resentimentele. Cu ochii plini de lacrimi, exclamă cu glas zdrobit:

– Keith, te rog, nu mai suport să mă cert cu tine. Nu vreau să dau naștere nici unei probleme, și atunci, dacă e ceva ce trebuie să știu, spune-mi.

Keith se întunecă la față și chipul îi deveni sever când spuse:

– Vrei explicații… fie, am să ți le dau. Dacă te-am lăsat la bar, puțin mai devreme, este din cauză că procurorul se joacă de-a pisica și șoarecele cu o persoană pe care o consideră răspunzătoare de uciderea Melaniei. Cum nu dispune de nici o probă tangibilă, caută să-l obosească peste măsură pe suspect,

nelăsându-l nici o clipă în pace. E vorba despre nesfârșite convocări ca să pună aceleași întrebări, verificări ostentative ale declarațiilor, referiri permanente că nu are nici un alibi și că nu trebuie să plece din oraș.

Importanța acestor revelații o lăsă pe Lita fără glas. Melanie era verișoara ei, afacerea asta o interesa în primul rând pe ea. De ce Keith nu-i spusese de la bun început cum stăteau lucrurile? Tânăra femeie își șterse pe furiș lacrimile care-i apăruseră în ochi și-i spuse, hotărâtă:

– Continuă, te rog. Explică-mi legătura care există cu problemele pe care sunt în stare să le creez.

Cuvintele acestea, rostite cu fermitate, alungară toată compasiunea din inima lui Keith. Femeia cu care stătea de vorbă era sigur că îl trăda.

– Când le pui întrebări clienților de la club, îi obligi să-și aducă aminte de niște lucruri cărora nu le dăduseră nici o importanță în momentul petrecerii lor. Prin urmare, asta îi intrigă și se gândesc de ce frumoasa Lita Winslow face pe detectiva privată în club. Bănuiește oare pe cineva dintre clienții obișnuiți?

Pe măsură ce vorbea, era tot mai emoționat și, nemaiputând să rămână mult timp așezat, Keith se ridică și o măsură pe Lita din cap până în picioare.

– Deodată, caută să-și aducă aminte cine o însoțea pe Melanie cel mai des, cine a fost ultimul care a văzut-o în viață și nu are un alibi… Numai că ei nu știu că pretinsul vinovat n-are alibi pentru că în seara aceea, fiind beat, a dormit în mașină! Atunci, încep să-l privească ciudat, să șoptească prin spatele lui… Până la urmă, nefericitul băiat are și el unele îndoieli. Se întreabă ce a putut să se întâmple și, ca să fie cu sufletul împăcat, face cea mai mare greșeală, ducându-se la locul crimei, ca să încerce să reconstituie ce s-a întâmplat!

Totul se limpezea, acum. Piesele jocului de puzzle își găseau încet locul una câte una și deodată, Lita încercă o mare compasiune pentru Sean. Purtarea lui irațională avea o explicație cât se poate de simplă:

– Încerci să aperi pe cineva, nu-i așa?

– Da, și am să reușesc! E nevinovat, ce naiba!

– Vorbești despre… Sean, nu-i așa? încheie ea cu blândețe.

Dar dacă e nevinovat, poliția nu va putea face nimic împotriva lui, nici eu, de altfel.

– Oricând se poate întâmpla o eroare judiciară, replică Keith furios. Procurorul pe care-l avem este tânăr și are mari ambiții politice: între o acuzație nejustificată și o șansă de promovare, n-ar ezita să aleagă. Știe că presa va face multă zarvă, care-i va aduce nototrietate ca om al legii. Pe urmă, chiar dacă Sean este declarat nevinovat din lipsă de probe, viața lui va fi distrusă. Oamenii s-ar întreba mereu dacă nu cumva el este vinovatul…

– Numai dacă adevăratul asasin nu va fi prins, obiectă Lita, care ezită să continue.

Își dădea seama ce chin trebuia să îndure Keith, văzând neputincios cum se strângea puțin câte puțin menghina în jurul fratelui său.

– Dar de ce… de ce nu mi-ai spus nimic?

– Pentru că mult timp nu mi-am dat seama de gravitatea situației, dar astă-seară, când Sean a venit să vorbească cu mine, a trebuit să privesc realitatea în față. Nu mai e vorba de o vagă amenințare, ci de o acuzație formulată deschis și lucrurile nu se vor rezolva de la sine.

Furios, Keith trase un pumn violent în spătarul fotoliului.

– Ne-am întâlnit adineauri cu avocatul nostru. Am căutat împreună cum să-l combatem pe procuror, dar nu-i ușor deloc.

Imobilă în fața bărbatului, Lita nu știa cum să se poarte. Deocamdată, se simțea prea obosită ca să reacționeze. Amândoi aveau nevoie de odihnă… și trebuia să se gândească.

Totul se va rezolva! își repetă în minte bărbatul, în zeflemea. Și cum se gândea să procedeze? Ca să-l scoată pe Sean din ghearele justiției nu era de-ajuns doar o intimidare sau o încruntare amenințătoare a sprâncenelor!

Înainte de a putea să înceapă planul de bătaie, sună telefonul, asemenea unui bici de foc peste nervii lor întinși la maximum.

Keith și Lita tresăriră simultan și, prea surprinși ca să răspundă, priviră aparatul. Cine naiba suna la ora asta? Când sună a doua oară, Keith se repezi și puse mâna pe telefon.

– Alo, răspunse pe un ton amar.

– Bună seara Keith, îmi pare bine că te aud.

– Îmi pare rău că nu pot să spun același lucru, spuse Keith când recunoscu glasul interlocutorului. Ce s-a întâmplat?

Era Pete Fallon, își dădu seama Lita, care uită de oboseală. Avea oare noutăți?

– Hm, înțeleg, spuse Keith în clipa aceea. Venim în vreo zece minute.

Spunând acestea, bărbatul închise telefonul și ordonă:

– Ridică-te, am să te conduc acasă.

– Dar de ce? întrebă femeia, surprinsă.

Răspunsul căzu asemenea unui tunet.

– Pentru că s-a dat o nouă spargere în apartamentul tău.

O mașină de poliție se afla deja acolo când ajunseră. Pete Falon, care discuta cu un subordonat, veni la ei imediat ce-i văzu.

– Ei bine, Lita, ar trebui să începi să te obișnuiești cu asemenea surprize.

– Nu văd nimic amuzant în asta, interveni Keith tăios.

– Îmi pare rău, își ceru scuze Pete.

Cu un gest din mână, Lita acceptă scuzele și întrebă:

– Știți dacă s-a furat ceva?

– Nu cred că s-a furat nimic. Credem că nici măcar n-a intrat. Alarma s-a declanșat după ce a fost spartă o fereastră, și făptașul a șters-o imediat. Am fost aici în cinci minute.

– L-a văzut cineva? întrebă Keith.

– Nu, totul s-a petrecut prea repede.

După ce deschise ușa, Pete intră primul, urmat de Keith și de Lita. La prima vedere, se părea că toate erau la locul lor.

Lita se duse direct în bucătărie. Pe jos erau cioburi de sticlă. Hotărât lucru, soarta era împotriva ei. Nu mai avea nevoie de o problemă în plus, după ce abia trecuse prin altele.

Se aplecă să adune bucățile de sticlă când văzu ceva: o hârtie înfășurată în jurul unei pietre.

– Pete! strigă imediat. Am găsit ceva.

Într-o clipă, Keith și Pete fură și ei în bucătărie. Acesta din urmă o ajută să se ridice și luă foaia pe care i-o întindea. O desfăcu cu grijă, ținând-o doar de colțuri, ca să nu compromită nici o amprentă.

Mesajul fusese scris cu litere decupate din ziar și pe urmă lipite. Intrigată, Lita se aplecă peste umărul lui Pete ca să vadă despre ce era vorba. Păli instantaneu. Abia îl simți pe Keith cuprinzând-o cu un braț pe după umeri. Cu ochii închiși, simți o clipă senzația căderii într-un abis fără fund. Nu era posibil, nu se putea s-o ia din nou de la capăt…

Keith se grăbi să citească la rândul lui mesajul și simți fiecare cuvânt întipărindu-i-se cu fierul roșu în minte: " Păpușă, au trecut cinci ani, dar până la urmă te-am găsit. Îmi pare rău că a trebuit să mă ocup de verișoara ta ca să te fac să ieși la lumină, dar a meritat osteneala, o să vezi. "

Pete Fallon, preocupat, își duse mâna la bărbie. Se gândi câteva clipe, apoi o întrebă pe Lita cu menajare.

– Amenințări ca astea, n-ai mai primit de cinci ani… de când ai părăsit scena, nu-i așa?

– Așa e, confirmă Lita, care își frecă ochii înroșiți de lacrimi. Crezi că Melanie a fost ucisă de bărbatul care m-a persecutat altădată?

– E prea devreme să spun asta, răspunse Fallon care o strânse de mână ca s-o liniștească.

Nimeni nu l-a văzut vreodată pe individ?

– Nu. De altfel, lucrul ăsta face totul mai înfricoșător. Nu știam cu cine luptam. Și totuși, de bună seamă era vorba de cineva din anturajul meu: știa cum îmi petreceam timpul, drumurile pe care le făceam, întâlnirile. Fără îndoială, asista la fiecare dintre reprezentațiile mele.

– S-ar putea ca misteriosul domn Wills, hoțul din apartamentul în care stau, și bărbatul care mă amenință să fie una și aceeași persoană?

– Nu știu încă, dar am să descopăr, promise Pete Fallon cu gravitate.

– Cine este domnul Wills? interveni Keith.

– Un necunoscut care i-a oferit o rochie Melaniei, îi răspunse prietenul lui. Lita, dar cum ai auzit vorbindu-se despre el?

– Am vrut să știu ce a făcut Melanie în ultima zi, cu speranța să găsesc un element interesant referitor la acea seară. Pe scurt, m-am dus la " Boutique" și patroana a acceptat să mă ajute.

– Înțeleg, trase concluzia Pete cu o expresie dezaprobatoare. Și ai aflat ceva în cursul anchetei tale?

– Nimic clar, dar…

Stânjenită, Lita lăsă ochii în jos. Își reproșa că nu vorbise mai devreme.

– Ei bine, când mi-am deschis scrisorile, în California, am găsit una de la Melanie.

– Cum așa? exclamară în cor cei doi bărbați.

Lita le ceru să aibă răbdare o clipă, se duse în camera ei, și se întoarse curând cu o foaie de hârtie pe care le-o întinse.

– Am vrut să-ți spun, se justifică în fața lui Pete, dar erai mereu prea grăbit ca să găsesc o ocazie favorabilă. În plus, în scrisoarea asta nu e vorba despre nici un indiciu. Mă întreb doar dacă "al treilea bărbat", menționat de Melanie ar putea fi acest domn Wills.

– Tot ce se poate, fu de părere Pete Fallon.

Toate crimele astea veneau probabil de la o minte bolnavă, dar se îndoia. Soluția era prea simplă, prea clară. Criminalii nu se dovedeau decât rareori atât de metodic organizați.

Keith, care gândea la fel, ajunse la aceeași concluzie ca Fallon. Din clipa aceea, nu-l mai preocupă numai soarta fratelui său, ci și siguranța Litei.

– Du-te și fă-ți bagajele, îi ordonă el.

Îndemnul ăsta, într-un asemenea moment, i se păru atât de necuviincios tinerei femei, încât îl privi fără să reacționeze.

– Aici nu ești în siguranță, preciză el. Te iau cu mine.

Fără să-i lase timp să gândească, o prinse de braț și o duse în camera ei. Luă o valiză goală pe care o aruncă pe pat. Deschise din proprie inițiativă o comodă și începu să-i dea Litei lenjeria.

Keith fu surprins de docilitatea tinerei femei. Se așteptase la un refuz hotărât: relația dintre ei era puțin tensionată în ultimul timp! Și, la drept vorbind, ar fi putut să-i reproșeze că-l ura.

Acum, când toate bănuielile nu mai cădeau asupra fratelui său, devenea din nou mai obiectiv și, amintindu-și ce-i spusese Litei puțin mai înainte, simți că-l cuprind remușcările.

– Lucrurile astea sunt ale tale? întrebă bărbatul răscolind prin dulap.

– Keith, interveni Lita după ce ridicase ochii spre cer. De ce nu mă lași să mă ocup singură de asta? Aș termina mai repede fără tine.

– Te aștept în sufragerie, spuse el pe un ton morocănos. Trebuie să-i pun câteva întrebări lui Fallon…

După plecarea lui, Lita continuă să-și adune lucrurile. Se pregătea să pună la un loc partiturile, când văzu un bilet de avion amestecat printre partituri. Se uită surprinsă la el și rămase perplexă. Biletul era pe numele unui oarecare domn J. Smit, pentru un zbor de la Reno la San Francisco. După data menționată, zborul se desfășurase în ajunul zilei în care Jack ajunsese pe neanunțate la ea, pe coasta de vest, ca să-i spună despre dispariția Melaniei. Cum naiba se afla la ea?

Exista o singură explicație. Când ea venise la Washington, Jack se ocupase de rezervări. La aeroport, dăduse cele două bilete stewardesei când se îmbarcaseră și, ca urmare a unei neatenții, i se dăduse fără îndoială un bilet pe care nu se gândise să-l verifice. Pe urmă, la luarea în primire a bagajelor, Jack i-l întinsese automat.

În orice caz, Lita nu avu timp să-și pună mai multe întrebări, pentru că Keith se întoarse lângă ea.

– Să mergem, propuse el luându-i valiza.

– Sunt gata.

Fără să-și dea seama, vârî biletul în geantă, apoi, ascunzându-și nervozitatea, îl urmă.

În alte circumstanțe, perspectiva de a petrece noaptea la Keith ar fi încântat-o, dar după tensiunea din ultimele ceasuri, se temea de o nouă confruntare, la fel de penibilă ca prima.

Fallon, care îi privea din mașina lui, oftă. Era ușor de văzut că apăruse o breșă în înțelegerea dintre ei. Afacerea asta nefericită risca să mai facă alte două victime! Numai de-ar reuși să-l descopere pe asasin și să-l dezvinovățească pe Sean! Atunci nimic nu i-ar mai fi împiedicat pe Keith și pe Lita să-și refacă relația compromisă… și el ar fi putut să-și plătească datoria față de Keith.

***

Cu ochii larg deschiși în întuneric, Lita se uita în tavan fără să poată adormi. După plecarea de la ea,

devenise din ce în ce mai nervoasă. În cele din urmă, nu se mai putu abține. Hotărâtă brusc să încerce totul, se dezveli și se dădu jos din pat. Odată ajunsă în fața ușii lui Keith, determinarea ei deveni mai fragilă. Și dacă făcea o greșeală ireparabilă?

E un risc, într-adevăr, dar trebuie să mi-l asum, trase ea concluzia. Dacă dau înapoi acum, toată viața am să mă întreb dacă ar fi fost sau nu, o diferență.

Cu o mână tremurătoare, împinse ușa. În prima clipă, nu văzu decât întuneric. Pe urmă, puțin câte puțin, contururile unei siluete bărbătești, se detașară pe fondul mai opac al unui divan lung.

Pe jumătate în capul oaselor, Keith ținea în mână un pahar. Pe jos, lângă el, era o sticlă golită mai mult de jumătate. Cum el nu păru să-i remarce prezența, Lita își luă inima în dinți, se apropie de canapea și îngenunche.

– Keith? îndrăzni să spună.

– Hm… da? spuse cu glas cleios deschizând ochii cu greutate.

– Nu e bină să bei singur, murmură ea.

– Nu e bine să fii singur!

O privea ciudat prin obscuritate.

Pe urmă, cu o nesiguranță neobișnuită pentru el, întinse mâna și o atinse ușor pe față. Bulversată, Lita se aplecă spre el și-l strânse la piept ca să-l legene tandru.

– Te rog, Keith, lasă-mă să rămân cu tine, îl imploră în vreme ce umerii i se cutremurau de hohote de plâns.

– Lita, nu plânge, Lita… blânda mea Lita…

Oftând, femeia se cuibări la pieptul lui.

– De ce să nu o luăm de la început, de la zero? propuse ea.

– Cine poate să reînceapă de la zero, să uite rănile și deziluziile? Aș vrea, dar sunt oare în stare? Viața mea a fost o școală aspră, vezi tu, și am învățat să n-am încredere, să caut explicația reală a fiecărui gest. Chiar mama a jucat teatru, m-a folosit!

Alcoolul îl făcea să-și piardă controlul pe care și-l impunea de obicei și emoțiile, atâta vreme îngropate în el, ieșeau la suprafață.

Neputând să se oprească, își deschidea sufletul în fața Litei.

– Mama s-a folosit de mine și de Sean ca să încerce să aibă putere asupra tatei. Când a înțeles că eforturile ei n-aveau nici un rost, s-a bazat pe mine în multe privințe

și a trebuit să cresc repede, prea repede, înarmându-mă împotriva loviturilor.

Amărăciunea din glasul lui o întristă pe Lita, care deplângea copilăria irosită a celui cu care vorbea.

– Totuși, e o femeie minunată, preciză fiul, numai că are și defecte. În primul rând, dorința înverșunată de a-și impune voința. Ca să reușesc să mă afirm în fața personalității ei sufocante, ironia sorții, am căutat să devin ca ea, să mă retrag după un zid de indiferență și de cinism.

Se întrerupse o clipă, ca să mângâie părul mătăsos al Litei în timp ce răsuflarea i se liniștea.

– Uite de ce n-am avut prea mulți prieteni și de ce nu ți-am dovedit niciodată ce simt pentru tine. Ești o ființă aparte, Lita, tu singură ești o lume…

O sărută cu ardoare pe buze până ce începură să tremure amândoi de emoție.

– Dacă aș putea să șterg ce ți-am spus la club, aș face-o. Imediat după aceea, îmi părea deja rău.

Pe Lita o copleși o asemenea bucurie, încât crezu că-i va exploda inima.

– Am uitat deja.

Cu aceste cuvinte simple, Lita culcă la pământ ultimele piedici din fața lui Keith.

– Dacă am să-l găsesc vreodată pe individul care te-a amenințat, mârâi bărbatul furios, am să-l… am să-l…

– Șșt… îl domoli femeia, punându-i un deget pe buze. Să nu mai vorbim despre așa ceva. Importantă e doar clipa asta.

– Ești a mea, exclamă bărbatul, triumfător.

Mângâierile lui deveniră mai precise, mai senzuale în timp ce-i redescoperea pieptul întins spre el, șoldurile, coapsele…

Cuprinși de același uragan, se ajutară unul pe altul să se dezbrace mai repede de hainele pe care le aruncară la întâmplare. Curând, se contopiră până când un fulger orbitor îi luă cu el spre culmi mereu depășite.

Totuși, când răsuflările deveniră mai normale și bătăile inimilor la fel, doar Lita murmură "te iubesc".

Capitolul 15

"Umbra unui vis"… Da, titlul acesta se potrivea pentru cântecul ei în sfârșit terminat, se gândi Lita a cărei privire îmbrățișa o panoramă largă: Potomacul și Washingtonul întinși la picioarele ei.

De altfel, nu mai am ce căuta aici. Nu mai am inspirație. Îmi lipsește zgomotul valurilor, țipetele pescărușilor și murmurul vântului… Am impresia că mă sufoc…

Lita își mușcă buzele. În prezența lui Keith, nici un gând negru nu venea să-i întunece fericirea. Nu simțise nimic de felul ăsta noaptea trecută, în brațele lui.

Însă dimineața, când se trezise singură în camera lui goală și rece, o cuprinsese o profundă melancolie. Melanie, care o mai bântuia încă…

Reuși totuși să-și revină destul de repede. Plecând de pe terasă, Lita se duse înăuntru și își luă geanta. Taxiul trebuia să fi venit deja. Într-adevăr, când ieși din holul luxos, descoperi un taxi care staționa în fața casei.

După o cursă rapidă, Lita se trezi în fața porții de la Sydney's.

Prezența ei la club, în afara orelor de deschidere a localului se explica ușor. Îi venise o idee chiar în dimineața aceea, în timp ce era singură în apartamentul lui Keith, după ce o sunase Pete Fallon în legătură cu Sean.

Exista o persoană, un obișnuit al clubului, cu care omisese să stea de vorbă și care, prin funcția ei, ar fi putut să-l remarce pe " al treilea bărbat"; Felice More, secretara lui Keith.

***

– Îmi pare rău, domnul Christophe nu e aici. Vreți să-i lăsați un mesaj?

Imediat ce vine, am să-i spun că l-ați căutat, domnule Remington. La revedere.

După ce lăsă receptorul jos, Felice se ridică, luă un teanc de documente și se grăbi să se ducă să le așeze la vedere pe biroul patronului, în așa fel încât să-l vadă cu siguranță când se va întoarce.

Nu uitase nimic… perfect. Încă o dată, încercă să-l găsească pe Craig în biroul lui. Trebuia să-l întâlnească pentru cină și o chestiune apărută în ultima clipă o reținea în plus. La celălalt capăt al firului, i se spuse că cel căutat nu era acolo.

– Plec să iau masa de prânz, precizează recepționerul, dar dacă doriți, am să-i las un bilet pe birou. Dacă trece pe aici, îl va citi.

– Mulțumesc, sunteți foarte amabil, spuse Felice înainte de a închide.

Pe urmă, își luă geanta și documentele pe care trebuia să le ducă avocatului domnului Christophe și plecă.

***

Meniul nu mai avea nici un secret pentru Craig Wilson. De când o aștepta pe Felice, avusese timp să-l învețe pe de rost.

Ora întâlnirii trecuse, ceea ce nu era în obiceiul logodnicei sale.

– Vreți să faceți comanda acum? întrebă o ospătăriță, veselă.

– Nu, răspunse cel întrebat. O să-i dau un telefon logodnicei mele, ca s-o întreb când crede c-o să vină.

La Sydney's, nu răspunse nimeni la telefon. Pe urmă, Craig sună la biroul lui. Din păcate, era pauza de masă și secretara era ocupată cu alte două telefoane, așa încât nu aruncă decât o privire grăbită peste mesajele care umpleau masa din fața ei.

– Nu, spuse în sfârșit. Nu văd nici o notă pentru dumneata, îl anunță pe Craig. Îmi pare rău.

Fără să mai aștepte, femeia închise telefonul.

– Logodnica mea a fost reținută, explică Craig picoliței înainte de a ieși din restaurant.

***

Lita și Carl Dietrich ajunseră împreună la club.

– Mă tem că n-ai să găsești pe nimeni, o avertiză amabil barmanul, deschizând ușa de serviciu. E încă prea devreme.

– N-are nici o importanță. Am să aștept, nu mă grăbește nimeni.

Carl se duse spre bar să verifice livrările, fără să-i mai acorde nici o atenție Litei, care intră în biroul lui Keith. Acolo, remarcă o combină stereo și îngenunche lângă ea. Citi pe rând numele discurilor etalate și un nume îi sări în ochi: Melanie King!

***

Cu câteva luni înainte, Craig n-ar fi putut să ceară nici măcar un suc de fructe într-un club atât de distins ca

Sydney's. Ca să reziste tentației, evita pe cât posibil să ajungă la clubul de noapte. Își parca mașina pe o alee întunecată, mai îndepărtată.

Mai târziu, când situația evoluase, își păstrase obiceiurile, până în ziua în care se întâlnise cu Melanie King, care-i bulversase existența.

Nici unul, nici celălalt nu vroia să producă dezordine în viața lui, așa că se întâlniseră mereu în afara clubului. O singură dată, uitaseră de prudență: în seara în care-și dăduseră întâlnire pe strada vecină. Melanie insistase să-l vadă, pentru că trebuia să schimbe planurile pentru seara respectivă…

Numai această amintire fu de-ajuns să simtă că îngheață. Și dacă fuseseră văzuți? L-ar acuza cu siguranță acum, când ea murise!

Dacă n-ar fi fost atât de neliniștit din cauza Felicei, nimic nu l-ar fi făcut să se întoarcă aici, își spuse când, după ce-și parcase mașina mai departe, urca pe aleea care ducea la club.

Îi tremurau mâinile și era transpirat pe frunte când ajunse în fața ușii.

Spre ușurarea lui, o găsi deschisă.

– Fir-ar să fie, Felice, mormăi printre dinți. Dacă n-ai o scuză care să stea în picioare, eu…

Fără tragere de inimă, intră pe hol și înaintă fără să facă nici un zgomot. Nu era nimeni în biroul Felicei și era întuneric.

Se pregătea să plece la fel de discret, când auzi o melodie care îl împietri. Pe urmă, cu mișcări sacadate ca un somnambul, avansă în direcția vocii… care venea din spatele unei uși întredeschise…

Împinse ușa. Era acolo, în fața lui. Spătarul înalt al fotoliului o ascundea aproape cu totul, dar îi recunoștea părul ca abanosul… glasul senzual… nu putea să fie decât ea…

Dar nu, era imposibil: Melanie era moartă! urlă în mintea lui… Și totuși…

– Melanie?

Craig înaintă și răsuci fotoliul. O clipă, în mintea lui torturată, parcă o văzu pe cea pe care ar fi vrut s-o vadă… pe Melanie… Cât despre Lita, ea rămase șocată de stupoare și îl privi pe necunoscutul care se uita la ea, cu o expresie îngrozită întipărită pe față. Într-o fracțiune de secundă, își dădu seama că o lua drept verișoara ei și

asta… îl speria, dar de ce? Câteva clipe, rămaseră amândoi tăcuți.

Până la urmă, bărbatul își trecu o mână prin fața ochilor și bâigui:

– Tu… nu ești Melanie…

Femeia simți un declic și începu să se neliniștească. Dacă avea dreptate, el trebuia să fie…

– …Domnul Wills?

Instantaneu, el păli și făcu un pas înapoi.

– Cum… de unde știi?

Cum știa? Și ce știa? Îl frământau atâtea întrebări. Brusc, îl cuprinse panica. Țipând speriat, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă.

De la bar, Carl auzi un zgomot de glasuri care veneau din biroul lui Keith Christophe și se neliniști. Se încercase de mai multe ori să se pătrundă în club înainte de deschidere.

Ca să fie cu inima împăcată, puse creionul jos și o luă la fugă pe culoar când Craig se izbi de el. Surprins de violența șocului, Carl scoase un mormăit de durere înainte de a-și prinde în brațe agresorul.

– Oprește-l! țipă Lita care venea în fugă.

***

Carl îl prinse și mai tare.

Craig înțelese că n-avea nici un rost să mai lupte; pierduse. Se abandonă în voia destinului care avea să-i bulverseze viața.

– Te rog să nu pleci, domnule Wills, spuse Lita pe un ton sarcastic. Aș vrea să stau de vorbă cu dumneata despre unele lucruri.

– Domnul Wills? întrebă surprins Carl, puțin depășit de evenimente. Dar este Craig Wilson, logodnicul Felicei. Ce naiba se întâmplă?

Auzind numele Felicei, Craig se înroși.

Fără îndoială, tânăra femeie ar fi fost încă o victimă inocentă a acestei afaceri înspăimântătoare, își spuse Lita. Dar n-avea să se înduioșeze. Dacă era cineva vrednic de plâns, Melanie era singura în situația asta.

– Domnule Wilson, aș vrea să știu de ce ai omorât-o pe Melanie King?

Întrebarea, pusă cu voce limpede și fermă, avu același efect asupra celor doi bărbați, care rămaseră paralizați de stupoare.

– N-am omorât-o… hohoti Craig, n-am omorât-o. Vă jur… n-am omorât-o!

Începu să vorbească cu glas frânt.

– Ne vedeam după orele de serviciu… uneori în timpul pauzelor… o dată, într-un week-end. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Am întâlnit-o în ajunul primei zile de repetiții. Venise pentru a se obișnui cu locurile; eu, o adusesem pe Felice.

Ploua. Am alergat amândoi la cafeneaua din colțul străzii ca să mâncăm ceva…

Bărbatul strânse pumnii și țipă, ca și cum ar fi vrut să-l audă toată lumea:

– Pe vremea aia, mă simțeam ca un animal prins în capcană. Felice vroia să se mărite cu mine și să întemeiem o familie, știam, dar eu… mă gândeam tot timpul la ce nu puteam să fac. Mă gândeam la femeile la care trebuia să renunț… Atunci, Melanie a fost un vis minunat pentru mine, realizarea dorințelor cele mai nebunești. Era frumoasă, veselă, liberă… era o artistă…

ce bărbat ar fi renunțat la o asemenea ocazie neașteptată?

Se întrerupse și le aruncă o privire disperată. Carl, consternat de ceea ce auzise, nu putu să articuleze nici un cuvânt, dar Lita ordonă pe un ton fără milă:

– Continuă!

– Găsea aventura noastră amuzantă, excitantă, mai ales la ideea că făcea o farsă supravegherii lui Christophe.

Nici nu vă puteți închipui ce flatat mă simțeam. Eram amantul unei cântărețe celebre!

Absorbiți de drama care le era povestită în clipa aceea, niciunul dintre ei nu acordă atenție venirii unei alte persoane… persoană care înmărmuri auzind cuvântul "amant".

– În noaptea când a murit, continuă Craig, trebuia să ne întâlnim. După ce am dus-o pe Felice acasă, am plecat înapoi la Melanie.

Am văzut-o venind împreună cu Sean. Când l-a lăsat să plece, m-am apropiat de ea, dar m-a trimis și pe mine la plimbare, din cauza unei probleme pe care i-o făcea un vechi prieten. O jumătate de oră trebuia să fie

de-ajuns ca să pună lucrurile la punct. După aceea, puteam să…

O liniște deplină se instală în cameră. Deodată, o femeie ieși din umbra culoarului: Felice.

După expresia din ochii ei, înțeleseră că auzise tot. Femeia își scoase verigheta de pe deget și i-o întinse lui Craig, care o luă fără să-și dea seama.

– Știam asta, murmură ea. În suflet, știam că era ceva grav, dar nu vroiam să mă conving de contrariu… nu-mi închipuiam că…

O podidi plânsul. Cu chipul scăldat în lacrimi, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă în timp ce Craig, trezit brusc la realitate, se ridică deodată.

– Felice, te rog, lasă-mă să-ți explic.

– Vrei s-o opresc? întrebă Carl.

– Nu, n-are rost, răspunse Lita pe un ton obosit.

Ce spusese de Melanie? Că trebuia să găsească soluția definitivă într-o problemă cu un vechi prieten… din Washington? Nu, lucrul ăsta nu avea nici un sens…

Brusc, își dădu seama despre cine era vorba.

– Nu! Nu se poate… nu poate să fie el…!

Neiertătoare, o voce dinăuntrul ei insistă.

N-avea nici un rost să încerce să se amăgească. Scrise imediat ceva pe o foaie de hârtie, pe care i-o întinse lui Carl.

– Carl, te rog să-i dai asta lui Keith când se întoarce, da?

Cum barmanul încuviință, îi mulțumi, făcând un semn cu capul și ieși din cameră.

***

După o jumătate de oră, forma un număr de telefon din cabina aflată în holul unui hotel mare.

– Alo? răspunse un glas obosit.

– Jack? Sunt Lita.

– Lita? Ce se-ntâmplă? Am întârziat? Nu trebuia să ne întâlnim la cină?

– Ba da, ba da.

Dar s-a întâmplat ceva important. Aș vrea să stăm de vorbă.

La celălalt capăt al firului, Jack șovăi.

– Numai că… am mai multe întâlniri în după-amiaza asta și…

– Este foarte important, Jack. E vorba de Melanie!

Mai bine de un minut, se instală o liniște de mormânt.

– Foarte bine, spuse el până la urmă, cu regret. Lasă-mă să mă pregătesc și să-mi anulez întâlnirile. Unde ne vedem?

Da, unde? se întrebă și ea. Ar fi fost mai prudent să aleagă un loc public, dar cum să vorbească despre moartea Melaniei printre străini care puteau să audă ce vorbeau? Nu, era mai bine într-un loc mai retras.

Să-l întâlnească pe Jack între patru ochi, putea fi o greșeală fatală… dar nu, îl cunoștea de prea mult timp ca să-i fie frică de el. Dacă înțelesese bine, făcuse acel lucru oribil într-un moment de rătăcire, de patimă exagerată. Acum nu era momentul de așa ceva, și n-avea să-i facă nimic.

– Sunt în holul hotelului tău. Dacă nu te deranjează, aș putea să vin la tine în cameră?

Dacă în mintea lui Jack existase cea mai mică îndoială referitoare la prezența Litei, ultima întrebare o alungă.

– Perfect, căpitulă bărbatul cu glas învins. Dă-mi un răgaz de cinci minute…

***

Stând în picioare lângă biroul lui Pete Fallon, Keith se pregătea să-i telefoneze Litei la club. Aveau întâlnire pentru masa de prânz și aștepta nerăbdător momentul, cu sentimente îmblânzite. Avea vești proaste pentru ea și prefera să i le spună înainte de a le afla din presă. Într-adevăr, Fallon avea acum suficiente indicii ca să-l aresteze pe ucigașul Melaniei.

– Cum ți-a venit ideea să verifici orarul zborurilor? îl întrebă pe prietenul lui.

– Foarte simplu. În omorul ăsta, totul lăsa să se înțeleagă că era vorba de o crimă pasională: Melanie n-a fost brutalizată, nu i s-a furat nimic, i s-a găsit geanta neatinsă, lângă ea.

Polițistul se întrerupse o clipă, ca să arunce o privire discretă spre Keith.

– N-am crezut nici o clipă că Sean ar fi vinovat. Îl cunosc de multă vreme: n-ar face niciodată așa ceva.

Keith ridică din umeri. Acum, când fratele lui nu mai avea de ce să se teamă, nu vroia să mai piardă timpul dezgropând trecutul.

– Nimeni nu știe cum poate reacționa un bărbat în fața unei femei.

– Ai dreptate, dar Sean abia o cunoștea. Și-a ieșit din fire, sunt convins, dar nu era destul de legat de ea ca să-și piardă chiar așa sângele-rece.

Deci, preciză Fallon continuându-și raționamentul, trebuia să găsesc pe cineva care o cunoștea destul de bine pe Melanie ca s-o scoată din casă la miezul nopții. În plus, această persoană trebuia să fie foarte atașată de ea… un flirt, un amant… sau un bărbat care vroia să ajungă așa ceva.

Dacă ne aducem aminte de stricta supraveghere la care era supusă, lista suspecților era foarte restrânsă. Ba mai mult: nu era nimieni! Fallon arboră o expresie satisfăcută. Tăcu ostentativ câteva clipe, apoi continuă să explice:

– Atunci, am analizat problema altfel.

Cine, în afară de personalul clubului, putea s-o întâlnească pe Melanie când vroia?

– Jack Connery?!

– Da. Începând de aici, am încercat să construiesc teoria. În registrele unei companii aeriene, am găsit dovada că se dusese pe coasta de vest sub un pseudonim. Fără îndoială, ca să fie sigur că Melanie nu-i spusese ceva verișoarei sale. Dacă ar fi fost așa, ar fi suprimat-o pe Lita înainte de a pleca spre Est. Da, totul se potrivește…

Dar Keith nu-l mai asculta. Se grăbi să dea telefon la club.

– Cum?! Unde a plecat? urlă el literarmente când Carl îi citi mesajul Litei.

Imediat ce Carl îi confirmă vestea proastă, Keith închise brutal telefonul.

Porni ca din pușcă spre ușă și-i spuse prietenului, rămas înmărmurit:

– Repede! Lita s-a dus la hotelul lui Connery.

– Cum?! sări Fallon în picioare. Nu mai e nici o secundă de pierdut. Să luăm mașina mea, ca să folosim sirena.

Lita trebui să bată de mai multe ori până să se hotărască Jack să-i deschidă ușa.

– Bună seara, Jack, bâigui, intimidată.

Se priviră mult timp unul pe celălalt, fără să știe cum să înceapă o discuție atât de neobișnuită… Jack fu cel care rupse tăcerea. Se dădu un pas înapoi și o invită să intre…

În orice caz, el nici nu se gândea să fugă, trase concluzia Lita.

Îmbrăcat doar cu un tricou și niște blugi, nici măcar nu era încălțat. Cu părul în dezordine, cu mâinile bălăbănind-se, părea un om care pierduse totul, până și speranța. Tras la față, Jack se duse să se așeze pe un scaun și spuse încet:

– Atunci… știi … despre Melanie…

– Mi-am dat seama…

Deodată furioasă și dezorientată, Lita închise ochii o clipă. Cum oare, dintre toți, putuse să le înșele așa, pe ea și pe Melanie?

– Cum… cum ai putut…

Cuvintele i se înfundară în gât și trebui să se întrerupă. Jack, pălise și mai tare, dacă se mai putea așa ceva.

– Nu știu… am iubit-o, spuse cu durere în glas, am iubit-o atât de mult. Și ea n-a simțit-o niciodată. Nu, nici o clipă, în atâția ani!

Răsuflarea îi deveni șuierătoare și se întrerupse. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton amar, plin de sarcasm.

– Un final foarte trist pentru o poveste lamentabilă!

– Jack, spuse femeia, ai cărei ochi se umezeau. Spune-mi exact cum s-au întâmplat lucrurile.

– Mă ocupam de mult timp de ea! Am ajutat-o să-și revină din alcoolism.

Am făcut tot posibilul să-i găsesc niște aranjamente. O iubeam… și Melanie mi-era doar recunoscătoare! Recunoscătoare! Îți dai seama cât rău putea să-mi facă recunoștința asta!

Tăcu, gemând ca și cum ar fi fost supus unor chinuri supraomenești. De-abia după câteva minute reuși să vorbească din nou:

– Aș fi făcut orice pentru ea…

Fără să-și dea seama, Lita simțea compasiune pentru bărbatul distrus care îi hohotea în față. Își aduse aminte de scrisoarea Melaniei și de cuvintele nepăsătoare, aproape disprețuitoare, în care își descria impresarul.

"Cum să mi-l doresc pe sărmanul Jack amant?", scrisese, fără să se gândească la rănile pe care ar fi putut să le pricinuiască acestui prieten devotat.

Se uită din nou la Jack, care stătea prăbușit pe locul lui. Cu umerii lăsați, o expresie de învins definitiv, abia mai respira.

O făcea să simtă oroare continuarea acestui interogatoriu… dar trebuia să știe.

– Dar în fine, Jack, începu femeia pe un ton ezitant, de acolo până la… până la…

Nu putea să mai continue, dar Jack înțelese cum stăteau lucrurile și nici nu încercă să nege.

– Am așteptat atâta timp… îi vedeam pe toți bărbații pe care îi lua în seamă, dar speram că într-o zi… are să se schimbe și o să se uite la mine, nu doar ca la un prieten, ci… Nemaiputând să-i privească chipul distrus, Lita întoarse capul, și privirea i se opri întâmplător asupra comodei. Sertarul de deasupra era deschis și lăsa să i se vadă conținutul… printre care un flacon cu pilule, niște somnifere…

– În noaptea aia, continuă Jack pe un ton straniu, detașat, o așteptam la ea, când a adus-o Sean. Melanie

îmi dăduse o cheie… dar prezența mea acolo a înfuriat-o. Mi-a spus că avea întâlnire cu Craig Wilson…

Un dispreț total i se întipări pe față când comentă:

– Craig Wilson!

Un tip jalnic, vrednic de plâns… cum a putut să fie interesată de el?

Instinctiv, interlocutoarea înțelese că ceva era în neregulă.

– Jack, nu te simți bine? Cel întrebat nici n-o auzi. Își continua povestea pentru el însuși.

– I-am recomandat Melaniei să se lase de asemenea prostii și să se concentreze asupra contractului pe care-l avea de respectat.

Își închise ochii pe jumătate când se cufundă și mai mult pe locul lui.

– … atunci… mi-a tras o palmă. Nu mai conta nimic… am prins-o strâns, am sărutat-o așa cum visam de mult timp s-o fac… și după ce am luat-o în brațe… am știut că nu mai puteam să renunț… la…ea…

Ce șoc trebuie să fi fost pentru Melanie! își spuse Lita. Nu se gândise niciodată că Jack putea să aibă asemenea sentimente puternice și posesive!

Chipul lui Jack, alb ca varul, o readuse la clipa prezentă.

– Jack, Jack… ai pățit ceva?

– … și pe urmă, a sunat… nemernicul ăla de Craig Wilson, continuă Jack, obsedat de nevoia de a-și ușura conștiința.

I-a spus… să plece, pentru că…

Glasul parcă i se frânse atunci când continuă, pentru că Lita abia reuși să-l mai audă:

– Că avea o problemă… cu un vechi prieten…pe care o va lămuri imediat… după care vor pleca împreună…

Atunci, am prins-o de braț și am tras-o afară. Am mers mult timp… în întuneric, printre copaci… auzind susurul râului…

Am implorat-o, da, am implorat-o… dar mi-a răspuns… că… nu mă iubea…

De-acum foarte neliniștită, Lita îngenunche lângă prietenul ei și-l prinse de mână.

Era rece și avea respirația șuierătoare. Se ridică imediat și fugi spre telefon.

– Eu… am intrat la tine… gâfâi Jack.

Vroiam să las să se creadă… că misteriosul spărgător a omorât-o…

– Jack, te rog, liniștește-te, ce-ai luat? insistă Lita revenită lângă el, cu aparatul în mână, așteptând se i se răspundă.

Foarte încet, ca într-un film derulat la ralanti, Jack deschise ochii și o fixă cu o privire tulbure. Aproape nu mai vedea deloc și privirea îi consuma ultimele puteri. Cu lacrimi în ochi, reuși să murmure:

– Îmi… pare… rău… iartă-mă…

Nu-și mai termină fraza. După un ultim oftat, își pierdu toată vlaga.

– Jack! urlă Lita care-l prinsese de umeri și-l scutura cu un ultim efort de a-l trezi la viață.

Se auziră niște bătăi grăbite și Lita se repezi spre ușă. Imediat, Fallon și Keith dădură buzna înăuntru, în timp ce femeia le spunea să cheme o ambulanță.

– A înghițit nu știu ce… uite flaconul!

În următorul sfert de oră, în încăpere domni o agitație febrilă. Ajutoarele chemate de Fallon încercară resuscitarea, apoi îl duseră pe Jack spre spitalul cel mai apropiat.

La sosirea la serviciul de urgență, Jack Connery era deja mort.

Lita plângea pentru tragedia asta… pentru moartea Melaniei și a lui Jack și pentru îngrozitoarea încurcătură.

Pe cerul de catifea neagră, stelele scânteiau ca niște pietre prețioase, însă Lita nu avea ochi pentru ele.

Cu ochii închiși, se mișca încet în mijlocul sufrageriei, cu brațele întinse către un partener de dans invizibil, pe o melodie blândă și tristă ale cărei cuvinte le cânta încet.

Tehnicienii studioului puseseră la punct o orchestrație formidabilă a ultimului ei cântec. Chiar și ea era emoționată până la lacrimi de fiecare dată când îl auzea.

"Până acum viața mea n-a fost decât o iluzie,
O serie de visuri niciodată împlinite
Care toate mi-au trecut printre degete
Lăsându-mi doar regrete…
Dar în sfârșit, într-o zi ai apărut în viața mea.
Din prima clipă, mi-ai pus stăpânire pe suflet și inimă
Pe trupul care a descoperit dragostea.

M-ai învățat totul… și pe urmă ai plecat.
Te rog să te întorci, fără tine nu mai exist.
Eram făcuți să ne întâlnim,
Un trup, o inimă, pentru eternitate"

Absorbită de cântecul său, nu-i auzi pe bărbații de afară, de pe aleea cu pietriș. Nu auzi nici scârțâitul ușii când se deschise. Doar când se simți în brațele lui Keith, Lita își dădu seama că era acolo. Fără să deschidă ochii, suspină fericită și își sprijini capul pe umărul puternic, atât de familiar.

– Credeam că n-o să mai vii, îi reproșă cu jumătate de gură. Înainte de a-i răspunde, Keith o sărută tandru.

– Cine era personajul invizibil cu care dansai? o întrebă pe un ton posesiv.

– Păi… soțul meu, bineînțeles.

– Sper asta pentru tine, mârâi Keith ostentativ amenințător mușcându-i ușor urechea.

O îmbrățișă mai strâns și murmură:

– Te iubesc… te iubesc, Lita. Știi, nu-i așa?

Oh da, te iubesc mai mult decât orice pe lume, adăugă în sinea lui.

Și n-am luat niciodată o hotărâre mai bună decât aceea de a veni după tine în California.

Și când te gândești că trebuise să aștepte să se trezească singur, la Washington, ca să înțeleagă că se săturase de viața pe care o ducea! Brusc, totul devenise atât de simplu, atât de clar!

Îi era de-ajuns să-i încrdiințeze lui Sean gestiunea clubului, care avea nevoie să se simtă răspunzător, și să vină aici.

De altfel, dacă se dovedea un administrator bun, avea să-i cedeze definitiv clubul și va deschide unul nou în San Francisco.

Un surâs emoționat și amuzat îi lumină fața la amintirea sosirii în California, nu cu mult înainte. Când Lita îl descoperise pe terasă, într-o dimineață, nu-și crezuse ochilor.

Pentru câteva clipe, îl luase drept o fantomă sau o halucinație!

– Dar de ce nu m-ai prevenit? întrebase, surprinsă.

– Pentru că aveam să-ți spun ceva extrem de important, ceva care nu se putea spune la telefon, îi răspunsese.

Apoi, în timp ce briza matinală le flutura părul, o îmbrățișase înainte de a preciza:

– Ce-ai spune dacă ți-aș cere să te măriți cu mine?

Cu o sclipire poznașă în privire, Lita făcu un pas înapoi, și-l privi cu dragoste.

– Trebuie să mă gândesc foarte bine, spuse cu tandrețe prinzându-l de mână.

Deja îl conducea spre dormitor și ușa se trânti în urma lor, separându-i de tot ce era străin de dragostea și de fericirea lor.

Sfârșit